

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 32

Ple del Parlament

Sessió 19, segona i darrera reunió, dijous 13 de març de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'economia digital 300-00092/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la formació de docents en l'àmbit universitari 300-00097/15	7
Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les Terres de l'Ebre 300-00095/15	13
Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar les polítiques d'execució penal 300-00094/15	20
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius 302-00065/15	28
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur 302-00066/15	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu 302-00067/15	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius (continuació) 302-00065/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur (continuació) 302-00066/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu (continuació) 302-00067/15	61
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del 8 de març 401-00021/15	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català 302-00069/15	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme 302-00068/15	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació 302-00070/15	80

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears	90
302-00071/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del català	100
302-00072/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català (continuació)	111
302-00069/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme (continuació)	111
302-00068/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació (continuació)	111
302-00070/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears (continuació)	112
302-00071/15	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del català (continuació)	113
302-00072/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 19.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'economia digital

300-00092/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la promoció de l'economia digital. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, diputats, diputades... Imaginem un país que lidera la transformació digital, on les empreses tecnològiques creixen, el talent jove troba oportunitats i la innovació esdevé el motor econòmic. Aquest país és Catalunya i el Mobile World Congress n'és una de les claus.

Enguany aquest esdeveniment ha tornat a demostrar que som un referent mundial en tecnologia, però aquest èxit no és només fruit de la cimera, sinó d'una estratègia sostinguda en el temps, d'un ecosistema digital que no para de créixer i d'una clara aposta del Govern per la innovació. I ho ha fet amb una visió clara: que la tecnologia serveixi per millorar la vida de les persones, per reduir desigualtats i per reforçar els valors democràtics i socials que defineixen la nostra societat.

En aquest sentit, el president de la Generalitat de Catalunya va remarcar en el sopar de benvinguda del Mobile la importància de situar la tecnologia al servei del bé comú, i no només d'uns pocs. Va destacar que la tecnologia no és només una eina de prosperitat, sinó també un mecanisme per compartir-la. Aquesta visió reforça el nostre compromís amb una digitalització inclusiva i equitativa que no deixi ningú enrere.

És en aquest context que vull fer-vos una pregunta: com imaginem el futur digital de Catalunya en els propers deu anys? Aquesta és una reflexió que hem de tenir present quan parlem de l'impacte real del Mobile.

El Govern ha defensat amb fermesa una intel·ligència artificial ètica i responsable, com s'ha posat de manifest en els debats organitzats a la fira tecnològica. La intel·ligència artificial no pot ser només un recurs tecnològic, ha de ser una eina que garanteixi drets i que respecti la privadesa de les persones i que contribueixi a la cohesió social. Ho hem vist a la taula rodona sobre els reptes d'intel·ligència artificial des de la mirada del sud global, on s'ha destacat la importància de garantir que la tecnologia no exclouï comunitats vulnerables i que es desenvolupi amb criteris de justícia i igualtat.

A més, el compromís del Govern amb la transformació digital s'ha fet evident en l'aposta per iniciatives com el manifest per avançar cap a una intel·ligència artificial fiable, que fixa principis per garantir un desenvolupament tecnològic alineat amb els valors democràtics, socials, verds i feministes. Aquesta aposta no és només una declaració d'intencions, sinó una estratègia que ja està aplicant a projectes concrets.

El president Illa també va posar en relleu la importància de la cooperació entre administracions, la societat civil i els actors globals per fer del congrés un èxit. Aquesta col·laboració és clau per enfortir la nostra posició com a referents en l'àmbit tecnològic internacional. Per això, el Govern de Catalunya ha reforçat la seva estratègia de col·laboració amb institucions europees i internacionals promovent acords amb altres *hubs* tecnològics i potenciant la creació d'una xarxa de ciutats innovadores. A més, s'han establert nous programes de suport a la digitalització dels sectors estratègics, com la sanitat, l'educació i la indústria 4.0.

El Govern també ha incrementat el suport a la recerca i el desenvolupament en àmbits clau, com la computació quàntica i la ciberseguretat. A través de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya s'estan impulsant programes per reforçar la protecció digital de les empreses i institucions, consolidant el país com un referent en seguretat digital. A més, s'ha anunciat una inversió estratègica en supercomputació amb el Barcelona Supercomputing Center com a epicentre de la innovació en aquest àmbit.

Però no ens quedem en les dades, pensem en les persones. Pensem en la jove emprenedora que ha presentat la seva *start-up* al Mobile i ha trobat un inversor. Pensem en l'enginyer que ha tornat a Catalunya perquè aquí hi ha oportunitats reals. Pensem en la petita empresa que gràcies a la digitalització ha multiplicat el seu mercat. Aquest és l'impacte real del Mobile World Congress.

No podem parlar de lideratge digital sense parlar de talent. Necessitem garantir que la formació en competències digitals arriba a tothom, des de les escoles fins a les universitats i els programes de formació professional. Per això, projectes com el Talent Arena, que s'ha impulsat dins el Mobile, són essencials per fomentar el talent digital i crear noves oportunitats per a joves desenvolupadors, professionals i investigadors.

La revolució digital no ha de deixar ningú enrere. En un món globalitzat, Catalunya ha de poder desenvolupar la seva pròpia capacitat tecnològica sense dependre exclusivament de tercers. Això passa per reforçar la recerca i la innovació en sectors estratègics com la computació quàntica, l'energia digitalitzada i la intel·ligència artificial aplicada a la indústria. En aquest sentit, iniciatives com les que s'estan desenvolupant al *hub* tecnològic Pier07, centrat en la intel·ligència artificial aplicada a la salut i la biotecnologia, són un exemple del camí que estem seguint.

També hem d'impulsar la creació de centres de recerca d'excel·lència en noves tecnologies emergents i fomentar la col·laboració amb universitats i empreses per desenvolupar projectes d'impacte global.

D'altra banda, la projecció internacional de Catalunya passa per la seva capacitat d'atraure inversors i impulsar iniciatives amb altres actors globals. No hem de ser només receptors de tecnologies, sinó creadors d'innovació. El Mobile és una gran plataforma per a això, però la feina no s'acaba aquí, cal seguir treballant tot l'any. Hem de consolidar aliances i enfortir la nostra presència en els mercats tecnològics més rellevants. L'augment d'empreses al pavelló d'Espanya i la major implicació del Govern de l'Estat en la Mobile World Capital són senyals clars d'aquesta estratègia conjunta.

A més, Catalunya està reforçant la seva estratègia d'exportació tecnològica amb el suport d'Acció, que és l'Agència per la Competitivitat de l'Empresa de la Generalitat de Catalunya, i altres entitats que ajuden les empreses catalanes a expandir-se internacionalment. S'han obert nous programes de finançament per impulsar *start-ups* i es treballa activament per atraure centres de recerca i desenvolupament de multinacionals tecnològiques al nostre territori.

Per acabar, honorable conseller, permeteu-me tornar a la pregunta inicial: com imaginem el futur digital de Catalunya? Crec que tenim una gran oportunitat per construir-lo entre totes i tots, i el Mobile World Congress és una peça fonamental en aquest camí. I després d'aquesta edició, que ha estat rècord, us pregunto: quin ha estat l'impacte per al sector digital a Catalunya i quina valoració en fa?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre a la interpellació, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

President, membres de la Mesa, diputades i diputats que ens acompanyeu... Doncs jo m'imagino una Catalunya que està molt ben posicionada en el tema tecnològic i en el tema digital, però permeti'm que primer li faci una petita referència del que és el Mobile i del que significa el Mobile World Congress.

El Mobile no és només una fira, és quelcom molt més especial, perquè capacita la innovació catalana, perquè atrau inversió i perquè ens posiciona com a referent mundial en el tema de la transformació digital. És –i això ho vull destacar de forma especial– un gran exemple de col·laboració públicoprivada, perquè hi intervenen les administracions, hi intervenen les empreses i hi intervenen també els centres de recerca. I és, a més, doncs, un moment en el qual som capaços de referenciar-nos com a capital, com el cor d'Europa, en el que fa referència al que és la capacitat digital i tecnològica.

Miri, per exemple, a nivell global i en el que és el MICE, que és un referent d'esdeveniments i de convencions, juntament amb l'altre esdeveniment que tenim a Catalunya, que és l'ISE, i també la Smart City Expo, ens posicionem com a referent a nivell firal. Vull agrair, i permeti'm que ho faci també en aquesta ocasió, el gran paper que ha tingut la Fira de Barcelona al senyor Pau Relat, que és el seu director; la secretària de Polítiques Digitals, la senyora Maria Galindo, i el seu equip, i el secretari de Telecomunicacions i Transformació Digital, el senyor Albert Tort, i tot el seu equip.

I unes petites dades: ha sigut un èxit rotund, amb 109.000 assistents. Destacar, com els hi deia abans, també l'èxit de l'ISE, amb 85.000 assistents. I destacar una altra dada molt important, que és que per l'estand de Catalunya, el pavelló de Catalunya, hi van passar més de 16.700 persones. Una de cada sis persones que van anar al Mobile va passar per l'estand de Catalunya. I allà es van fer moltíssimes reunions, va tenir un impacte de 545 milions, moltes inversions es van poder captar i fer amb aquestes reunions, que més o menys s'han quantificat en el nombre de 3.200 i que han generat un volum de negoci de 23 milions d'euros, amb un setze per cent d'acords tancats.

Permeti'm –ja he acabat amb les dades– que li digui què hem pogut fer Catalunya. Hem pogut plasmar un moment en el que tenim un espai en el que tenim un escenari d'estabilitat institucional, que tenim un escenari de seguretat jurídica i que, per tant, generem confiança. Aquest és el motiu pel qual s'ha fet una capacitat d'acords amb un volum de negoci de 23 milions d'euros. Han passat pel nostre estand cent *start-ups* i centres tecnològics, que no és gens menor.

Però vostè em preguntava com m'imagino jo, com s'imagina la conselleria, Catalunya d'aquí deu anys a nivell tecnològic. Permeti'm que li faci una petita radiografia de com està aquest ecosistema.

Miri, quant a creixement. El creixement..., l'hi donaré en dues dades: el deu per cent del PIB actual ja és un deu per cent que deriva del món tecnològic. Un quatre per cent de l'ocupació ve del món tecnològic –200.000 treballadors. I una dada que és molt molt significativa: 35.000 llocs de treball en el darrer any, l'any 2024, amb una capacitat de generació d'ocupació ni més ni menys que de 3.000 llocs de treball cada mes. Imagini's si m'imagino bé d'aquí deu anys el sector tecnològic a Catalunya.

Però, a més, no és només el que hem fet fins ara, sinó el potencial que tenim: 160 *hubs* tecnològics, 2.285 *start-ups* –la majoria tecnològiques–, que esperem que l'any 2030 en siguin tres mil, i que d'aquestes tres mil un vint-i-cinc per cent siguin *deep tech*, que vostè sap que són les que tenen una component més elevada a nivell tecnològic.

És un moment, el que estem vivint a nivell sociopolític, a nivell geopolític, que requereix que tinguem una sobirania, una sobirania que necessita Catalunya, que necessita Espanya i que necessita Europa. Cal talent, cal que tinguem professionals qualificats, i cal potenciar..., sobretot en carreres universitàries STEM, que són les que necessita aquest sector. No és casualitat que Catalunya hagi estat la primera regió del sud d'Europa en captació d'inversions estrangeres, ni més ni menys que 460 milions d'euros en el quinquenni 21-24, dedicats únicament i exclusivament al tema tecnològic, un quatre per cent de tot el programa que rep el nom d'«Horizon Europe».

Per tant, Catalunya lidera a nivell tecnològic i podem dir, com he dit abans, que som el cor d'Europa. M'imagino, senyora diputada, d'aquí deu anys, una Catalunya puntera a nivell tecnològic, sense cap mena de dubte.

Però permeti'm també que li digui una altra cosa. En un moment com l'actual, en el que costa trobar punts cardinals –ho deia el president no fa gaires dies–, el que no es té són brúixoles. I quan no es tenen ni punts cardinals ni brúixoles la sobirania, l'autonomia, la independència a nivell tecnològic, com a molts altres nivells, són imprescindibles, i, per tant, Catalunya ha de seguir en aquesta línia. En un moment de creixement econòmic del 3,6 per cent –molt per sobre, per exemple, de tractores econòmiques com França i Alemanya, que no han superat l'u per cent–, som la tercera regió a Europa en captació de finançament per part d'empreses. Per tant –per tant–, estem en un molt bon moment. També permeti'm que li faci una petita referència a la taxa d'atur: 7,9. No es tenia des de l'any 2008. I les dades d'afiliació a la seguretat social són la millor xifra d'un mes de febrer de tota la sèrie històrica.

Vostè també ha preguntat sobre la democratització del tema tecnològic. Té molta raó, no arriba a tothom. Miri, per exemple, de les persones que han visitat el Mobile, un vint-i-set per cent, només, eren dones, eh? Per exemple, en treballs TIC, una de cada quatre persones són dones. I en directius, una de cada cinc. Per tant, perquè puguem tirar endavant el que nosaltres pretenem, que és que la prosperitat a tots els nivells sigui compartida, hem de fer i hem d'aconseguir que això millori moltíssim.

La política ha de ser transversal: Educació, Transformació Digital, Igualtat i Feminisme –molta feina per part de la consellera Menor–, perquè, efectivament, arribi a tothom. Sí que tenim una capacitat de connectivitat que fa que internet arribi pràcticament a tothom –noranta-cinc per cent–, però, com li deia, s'ha de fer una política transversal perquè aquesta democratització de les noves tecnologies arribi a tothom.

Ha parlat també de l'ètica. Vull comentar-li que, efectivament, la intel·ligència artificial ha de ser ètica per prescripció diria que facultativa, eh? Ha de saber que Catalunya forma part de l'Aliança de Tecnologies Disruptives i Emergents. Són catorze regions a nivell mundial. La presideix Catalunya, aquest any, i al novembre, precisament, es va signar un manifest per una intel·ligència artificial fiable, ètica i responsable.

Per tant, les seves preguntes..., m'imagino una Catalunya pionera; m'imagino que ho som ara a nivell tecnològic, m'imagino que no hem de permetre que deixem de ser-ho; m'imagino que tenim els centres universitaris adequats per poder-ho fer; m'imagino i sé que tenim els centres de recerca necessaris per poder-ho fer; m'imagino i sé que tenim els centres tecnològics per poder-ho fer.

I crec que Catalunya està predisposada, està preparada per ser l'eix central d'aquesta sobirania, d'aquesta autonomia necessària i imprescindible avui dia a tots els nivells, però sobretot a nivell tecnològic, hi insisteixo, a manca de punts cardinals, a manca de brúixoles que en altres moments hem tingut i que ara no tenim. I, per tant, hem de ser nosaltres mateixos.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Diputada Fabian, vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) No. Perfecte.

Molt bé. Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la formació de docents en l'àmbit universitari. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Bon dia. Moltes gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats, personal de la cambra, públic assistent. Mirin, en els instituts d'ensenyament secundari imparteixen les matèries de Llengua i Literatura Catalana docents sense la titulació de llicenciatura o grau en Filologia Catalana. Això ha generat un ensenyament de la llengua i la literatura catalanes no ajustat al nivell d'excel·lència necessari, situació que en els propers anys s'agreuja pel decreixement natural de la plantilla de professorat arran de les jubilacions imminents vinculades a les generacions del *baby-boom* i les formades en els primers anys de la democràcia. Una situació similar es patirà al Consorci per a la Normalització Lingüística, creat l'any 1988.

Per això des de Junts abordem aquesta interpel·lació sobre la formació de docents en el grau en Filologia Catalana. Ho fem des de la serenitat i cercant un debat constructiu, atents a les anàlisis realitzades per professionals i col·lectius de docents. Una causa que hi ha contribuït ha estat el descens de la matrícula en filologia en general, en les filologies en general. Això s'ha traduït en l'esmentada manca d'especialistes en l'ensenyament secundari. Ara es supleix amb graduats d'altres disciplines procedents del màster universitari de formació del professorat, l'antic CAP. Aquests professionals no estan, sovint, prou preparats en continguts de llengua ni literaris, cosa que afecta la qualitat de l'ensenyament, els resultats de l'alumnat i, de retruc, la continuïtat de les vocacions filològiques.

Al màster hi ha accedit alumnat de carreres que suposadament tenien trenta crèdits de llengua catalana, i a partir d'aquesta premissa s'ha considerat que ja sabia prou per exercir com a professors de Llengua i Literatura Catalanes. A la pràctica, però, després d'una anàlisi exhaustiva dels programes de les diferents carreres, s'ha provat que la xifra de crèdits no es compleix, fins al punt que hi ha carreres que no en tenen cap d'específic i es compta la llengua vehicular de l'assignatura com a crèdits d'especialitat.

Alhora, Catalunya està immersa en la tercera onada migratòria dels darrers cent anys, per la qual cosa aquest fet ha esdevingut estructural en el nostre país. En aquesta ocasió, però, no procedeix només d'altres territoris de l'Estat, sinó també d'altres països. Per tant, l'ensenyament de la llengua ha esdevingut encara més necessari per superar les barreres lingüístiques, així com garantir les habilitats en comprensió lectora i en l'expressió oral i escrita.

En un segon bloc, ens voldríem referir a l'ensenyament de la literatura. La cultura literària, eix primordial tant per a la construcció del país i del seu reconeixement internacional com per a la urgent preservació de l'idioma, ha estat menystinguda de manera continuada. Una mostra l'ofereixen els estudis literaris, que han anat disminuint a l'ensenyament secundari. Amb la LODE, de 1985, la Literatura era una assignatura obligatòria del batxillerat humanístic i optativa a les ciències socials, amb quatre hores setmanals a tercer de BUP i a COU. Amb la LOGSE, de 1990, cinc anys després, a Catalunya les llengües es van reduir a dues hores en les assignatures de Llengua i Literatura Catalanes i Llengua i Literatura Castellanes, impartides a primer i segon de batxillerat.

En elles s'ha esvaït la part literària, que s'ha convertit en una mera auxiliar de la lingüística, fins a la desaparició de les lectures d'obres. Alhora, les assignatures de Literatura Catalana i Literatura Castellana, tot i el seu caràcter de modalitat, són optatives, és a dir, d'elecció voluntària, i només en el batxillerat d'humanitats i ciències

socials. Aquestes circumstàncies foren reiteradament denunciades pel professorat de Llengua i Literatura Catalana, que ens ha estat ajudant en la preparació de la interpellació, així com també el professorat de Llengua i Literatura Castellanes.

En paral·lel, les matèries de literatura no ponderen a les PAU per a la nota d'accés en molts graus inclosos en les branques socials. Això contribueix a que només les esculli l'alumnat més vocacional. Així, dels 42.500 avaluats a les PAU del 2024 –les darreres–, sols 1.400, és a dir, un 3,4 per cent del total, es van examinar de Literatura Catalana, i 1.170, un 2,8, de Literatura Castellana. Aquestes ponderacions desiguals afecten el prestigi de les matèries de literatura, desmotiven l'alumnat a triar-les i, en conseqüència, es redueix el nombre de matriculats.

A més, el gran ventall d'optatives del batxillerat de la LOMLOE, de 2006, ha provocat que molts instituts no tinguin prou professorat per atendre la baixa demanda per part de l'alumnat en algunes assignatures, el qual acaba reconduït a l'Institut Obert de Catalunya, que no és la millor opció en l'aprenentatge de la literatura.

Malauradament, les fatals conseqüències d'aquests dèficits són ben conegudes. Són paleses en els informes PISA i PIRLS, dues avaluacions internacionals amb dades sobre les fites en comprensió lectora i en altres habilitats o competències. Aquests informes alerten de les mancances en l'esmentada comprensió per part de l'alumnat de Catalunya, estretament relacionada amb la reducció lèxica en quantitat i qualitat. Aquests mals resultats acaben contribuint a que Catalunya perdi capacitat competitiva tant a nivell estatal com a nivell internacional. I aquesta realitat ja fa massa temps que dura i no s'han aplicat les polítiques necessàries per revertir-la.

El gener d'enguany, de 2025, a través d'un comunicat als equips de coordinació de les PAU de Literatura Catalana i Literatura Castellana, al qual ja s'han adherit l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i el PEN Català, alertaven sobre el projecte de modificació del decret d'ordenació dels ensenyaments de batxillerat, retirat transitòriament per l'actual Govern després de ser anunciat i del qual vam parlar en aquesta cambra. També denunciaven aquesta situació de precarietat en què es troben les matèries de literatura a causa de la seva progressiva marginació en el sistema educatiu català.

La comunitat educativa, cultural i editorial, expressant el seu desacord rotund amb el projecte de decret, ha subratllat la necessitat de l'estudi de la literatura en l'adquisició de les competències bàsiques i en el desenvolupament de la reflexió crítica, la creativitat i el sentit de pertinença a una comunitat amb referents comuns. Així mateix, la comunitat educativa, a través de diferents entitats i col·lectius, ha denunciat que reiteradament s'ha acudit davant del Departament d'Educació i l'anterior Secretaria d'Universitats i Recerca de la Generalitat i que s'ha fet cas omís de totes les propostes de millora presentades en diferents ocasions.

En definitiva, ara més que mai, l'estudi de la llengua i la literatura s'evidencia necessari per millorar els dèficits del sistema educatiu actual, que té el deure de proporcionar a l'alumnat la capacitat d'entendre, parlar i escriure la llengua del país, comprendre'n les obres literàries fonamentals i generar la sensibilitat necessària per gaudir-ne. L'educació literària no pot quedar relegada a una elecció marginal o a un sistema virtual. No és un luxe, sinó la base dels valors humanístics universals i una eina per construir la identitat lingüística i cultural individual a través d'un canó de lectures compartides.

És hora, doncs, de prioritzar una educació completa amb els sabers literaris com a eix fonamental per formar ciutadans crítics i cultes. La Generalitat ha de demostrar un compromís més gran per reforçar i estendre l'ús de la llengua catalana i la qualitat del seu ensenyament, així com dur a terme un pla transversal i integral en què Presidència i els departaments de Política Lingüística, Recerca i Universitats i Educació tenen el deure urgent de resoldre els dèficits esmentats.

Consellera Montserrat, quin és el plantejament del Govern davant d'aquest escenari, més quan vostès mateixos han anunciat un increment de places en els cursos de llengua sense ponderar aquest decreixement de les plantilles al que ens hem referit?

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputat Bertran, diputades, diputats, gràcies a tots per la vostra presència, i al diputat per la seva interpellació. Com diem, Catalunya compta amb un sistema universitari d'excel·lència –és inclusiu, obert i d'alta qualitat– que forma i acompanya la ciutadania i professionals al llarg de la vida i s'adapta a les necessitats i reptes de la societat.

El curs 23-24, el més recent amb dades tancades, ha registrat el nombre més elevat d'estudiants matriculats a la història del sistema universitari de Catalunya, amb un total de 304.878 estudiants cursant un grau, un màster o un programa de doctorat. El 2024, el 58,4 per cent de catalans entre trenta i trenta-quatre anys també han assolit estudis de nivell superior, siguin universitaris o cicles formatius de grau superior.

Evidentment, és una xifra que aquest departament celebra i que ens encoratja a continuar treballant per un sistema universitari de qualitat que sigui capaç d'acollir cada vegada més estudiants. Però també som plenament conscients dels reptes i amenaces que afronta el nostre sistema universitari, especialment a conseqüència de les successives crisis econòmiques i financeres dels darrers setze anys, que han tingut un fort impacte a les universitats i en el seu finançament públic.

Tanmateix, aquests reptes i amenaces també diem que es converteixen en bones oportunitats per desenvolupar models de gestió sostenibles que puguin situar les nostres universitats al centre de les prioritats estratègiques de Catalunya. És una feina del conjunt del Govern i també una aposta de país. Hem de ser capaços d'oferir oportunitats que siguin reals al talent que formem i de garantir que les persones graduades a la universitat del sistema universitari de Catalunya puguin continuar la seva formació acadèmica al país o desenvolupar la seva trajectòria professional, laboral o acadèmica, contribuint així al progrés i a la innovació de la nostra societat.

La qualitat de les nostres universitats no només es mesura per la seva recerca o pel seu impacte social, sinó també per la seva capacitat d'oferir una docència d'excel·lència. Per això és imprescindible garantir que el professorat universitari disposa d'una formació pedagògica sòlida i que estigui adaptada a les necessitats dels estudiants i als reptes canviants del segle XXI.

En aquest aspecte estem treballant conjuntament amb el Departament d'Educació i Formació Professional per establir un marc de relació estable amb les universitats catalanes que garanteixi una transferència que sigui bidireccional del coneixement en els àmbits de la formació, la innovació i la recerca educativa. L'objectiu final és, doncs, impulsar la millora contínua de la pràctica educativa i que assegurem una connexió efectiva entre el món acadèmic i el sistema educatiu.

Com formem i com accedeixen els futurs docents a les universitats? Doncs, en relació amb aquest punt, contextualitzem sobre com es formen i com accedeixen els futurs docents a les universitats. En l'àmbit universitari, cal tenir en compte que existeixen títols oficials diferenciats per poder exercir com a docent no universitari en els diferents nivells educatius, sent infantil, primària, secundària, batxillerat i formació professional.

Els plans d'estudi de les diferents titulacions que habiliten per a l'exercici de la professió de mestre i professor es troben regulats per l'Ordre ECI/3857/2007. Les titulacions segons el nivell educatiu són les següents: graus en Educació Infantil, grau en Educació Primària i el màster universitari en Formació del Professorat d'Educació Secundària obligatòria i batxillerat, formació professional i ensenyament d'idiomes –el conegut MUFPS. Per tant, en funció de la professió concreta que es vol exercir com a docent, s'ha de cursar i superar un d'aquests tres títols universitaris. Una vegada obtenim el títol corresponent, i segons la titulació universitària de pro-

cedència, els professionals accedeixen, a través del Departament d'Educació i Formació Professional, a la inscripció de llistes de personal interí en el cos de mestres d'educació infantil, de primària, de secundària i de batxillerat.

I amb relació a l'accés, doncs, cal tenir present que l'accés als graus en Educació Infantil i Educació Primària es fa superant la prova d'accés a la universitat. I, així mateix, volem destacar que els estudiants de les universitats catalanes han de superar les proves PAP, d'aptitud personal. I, com dèiem, per accedir al màster MUFPS cal haver superat uns estudis d'universitat, de grau, concordants amb l'especialitat docent corresponent, sigui matemàtiques, llengua i literatura catalanes o castelles, anglès o educació física.

Aquest màster és impartit per les dotze universitats catalanes des del curs 2009-2010 i es coordina en el marc del sistema universitari de Catalunya, amb el SUC. És aquest màster el que orienta els professionals, i és imprescindible per exercir la docència –és objecte d'un seguiment continuat per part del Dreu, del nostre departament. I volem destacar que en col·laboració amb el Departament d'Educació i Formació Professional s'elabora un document, un informe, que ens ajuda a avaluar la situació d'aquest màster i on es recullen els aspectes que estan relacionats amb aquest: informació sobre necessitats del sistema educatiu, previsió de jubilacions, situació de la borsa de personal docent interí, per exemple. O també s'hi destaquen aquells àmbits on fa falta professorat, com vostè, diputat, deia –català, castellà, matemàtiques, física, química, enginyeries, fonamentalment.

Per millorar, a més a més, i vetllar per la millora del màster, hi ha un programa que porta com a títol «Millora del màster MUFPS», que es va crear a la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya l'any 2017 i que està constituït per dos representants de cada universitat –un d'ells, coordinador del màster–, dos representants del Departament d'Educació i Formació Professional i dos del Departament de Recerca i Universitats. En aquestes condicions, i en aquest programa, s'han establert accions de revisió i millora del màster que les universitats van implementant de forma progressiva.

Volem destacar que, en relació amb l'increment de places del màster, aquestes han anat augmentant de forma gradual en els darrers cursos, i hem passat de les 1.880 places de màster aprovades el curs 21-22 a les 2.474 places per a aquest curs 2024-2025.

I també les nostres anàlisis han detectat que tenim, com vostè deia, un marge de millora molt substancial per donar resposta a la manca de places a l'especialitat de Llengua i Literatura Catalana. En aquest sentit, volem destacar que les sol·licituds dels candidats que acrediten la titulació de Filologia Catalana tenen prioritat davant d'altres titulacions.

I a la següent...

El president

Gràcies...

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies.

El president

Sí. Gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Gràcies, consellera. Aprofito per saludar també algunes de les entitats que han arribat durant la compareixença i ens estan acompanyant.

Bé, consellera Montserrat, jo hi ha hagut un moment que no sé si m'estava llegint la web del Departament d'Universitats o... (*Alguns aplaudiments.*) Jo entenc que és difícil, eh?, perquè jo també m'estreno avui aquí al faristol i això no és fàcil, però li hauria agraït que hagués esmentat en algun moment la paraula «grau de Filologia Catalana».

na» i hagués desenvolupat una mica el tema. Bé, en tot cas, des del Grup Parlamentari de Junts instem el Govern, representat per vostè aquí, a una sèrie de punts, no?

Primer, incentivar amb perseverança la formació de docents que comptin amb la titulació del grau en Filologia Catalana difonent el nínxol de places existents, que, amb les jubilacions a les que ens referíem abans, imminents, augmentarà. I, al mateix temps..., visualitzi les oportunitats laborals reals per revertir l'actual demanda minoritària per estudiar-lo.

Dos, prioritzar-ne la comunicació amb eines digitals. Abans hem estat parlant del Mobile, no? Crec que és important, perquè en les darreres experiències potser s'ha fet alguna campanya, però no s'ha tingut massa en compte aquest món digital. Aquestes eines digitals són indispensables per arribar a les generacions futures i en espais informals propers a elles, no?

Tres, contribuir a prestigiar el grau i, per extensió, la llengua, la literatura i, en general, la cultura catalana.

Quatre, planificar un treball conjunt de divulgació amb el professorat d'institut per explicar què és la filologia catalana i les potencialitats laborals actuals i futures, no sigui que ens passin després aquests desajustos, com va passar, per exemple, l'any passat amb l'FP.

Cinc, crear un òrgan de coordinació efectiva entre els departaments d'Educació i Universitats, les universitats i els instituts per consensuar acords relatius tant al currículum de batxillerat com a les proves d'accés a la universitat perquè siguin veritablement equitatives per a tot l'alumnat.

Sis, restablir la centralitat de la Literatura Catalana i també la Literatura Castellana com a matèries obligatòries de modalitat al batxillerat d'humanitats, així com garantir-ne l'ensenyament presencial a tots els instituts amb la dotació de professorat suficient encara que temporalment hi pogués haver poc alumnat, circumstància que ja preveu la normativa per a altres matèries de modalitat i optatives.

Set, recuperar una hora lectiva més per a la matèria comuna de Llengua i Literatura Catalanes a primer i segon de batxillerat per garantir un ensenyament aprofundit de les lectures escollides que en superi la mera aproximació, explicació argumental, i pugui realment oferir un veritable acostament literari.

Vuit, garantir que tant l'alumnat del batxillerat d'humanitats com el de ciències socials puguin triar alhora la Literatura Catalana i la Literatura Castellana –ho remarco: alhora– en tots els instituts, amb la dotació del professorat suficient i superant les limitacions de plantilla existents actualment en tant que matèries de modalitat a segon de batxillerat.

Nou, garantir-ne l'avaluació a les PAU i equiparar-ne la ponderació amb altres matèries de modalitat equivalents promovent accions concretes, amb un treball conjunt entre el Departament d'Universitats i les diferents universitats catalanes.

Deu, ampliar la ponderació de Literatura Catalana i també de Literatura Castellana a la nota d'accés a graus en l'àmbit de les ciències socials, amb un treball conjunt novament entre el Departament d'Universitats i les diferents universitats catalanes.

Onze, suprimir l'alternativa de l'aprenentatge virtual de les matèries de modalitat a través de l'Institut Obert de Catalunya, perquè, per una banda, constitueix un greu precedent que apunta cap a la substitució del professorat competent com a eina vehicular en la transmissió del coneixement cap a l'alumnat, i, per altra banda, per a una matèria com la literatura, que requereix llegir i treballar textos a classe, escriure comentaris de text, l'aprenentatge virtual no és una bona opció.

Dotze, retrobar la lectura, l'anàlisi i el comentari d'obres cabdals de la literatura amb el temps i el detall necessaris, emmarcant-les en cada període històric i moviment, i assegurant alhora la transmissió del nostre patrimoni literari.

Tretze, crear una comissió d'experts per concretar un corpus de lectures de literatura catalana que, amb perspectiva de gènere, assegurui la transmissió de textos de la pròpia tradició i de coneixement obligat.

Catorze, renovar amb urgència les metodologies d'ensenyament tant a la llengua com a la literatura promovent nous enfocaments, sobretot els més propers i atractius per a les noves generacions, i utilitzant la IA, el teatre, la música, els audiovisuals, la ràdio, els pòdcasts, les eines digitals, les apps, portant escriptors als centres, potenciant intercanvis entre l'alumnat de tot el domini lingüístic, dinamitzant parelles lingüístiques...

I quinze i últim, dotar aquestes accions del pressupost necessari.

Moltes gràcies, consellera.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Diputat Bertran, de veritat, em sap greu que es pensi que nosaltres quan preparam les compareixences simplement descarreguem informació de la pàgina web del departament, perquè llavors això vol dir que no coneixen la consellera ni tampoc la nostra conselleria ni tampoc aquest Govern. Em sap molt de greu. (*Alguns aplaudiments.*) De fet, m'agrada molt escoltar que vostès també, igual que aquest Govern, tenen aquesta missió de fer compatible el ser internacionals i que el nostre sistema de coneixement a Catalunya sigui compatible, de fet, amb el foment del català com a llengua pròpia al sistema de coneixement de Catalunya. I aquesta és una de les nostres missions al departament, d'acord?

Sabem que el nivell de català oral i escrit dels futurs mestres i professorat de secundària, com deia abans, té molt marge de millora. I vostè es deu preguntar..., i ens pregunta i ens interpella què és el que estem fent. I em sap greu que no..., llavors, vostè no vegi les xarxes ni la nostra web, perquè portem sis mesos fent molta feina, eh?

Què estem fent? Estem treballant conjuntament amb els departaments de Política Lingüística i Educació i Formació Professional i amb els coordinadors del programa de millora del màster que comentàvem abans. De fet, hem dut fins ara dotze reunions per analitzar les estratègies que siguin més efectives per integrar els continguts als mòduls teòrics i també en el pràcticum. Potser això és insuficient, però hi estem treballant. Precisament, el mes de novembre passat també vam organitzar una reunió al Campus Mundet conjuntament amb la UB, el Departament d'Educació i Formació Professional i el Departament de Política Lingüística a la jornada que va dur com a títol «La gestió lingüística en la formació de docents de secundària». A aquesta reunió hi van assistir més de cent professionals.

Des del Govern també facilitem que l'estudiantat d'educació acabi el grau, el màster de professorat, amb el nivell C2 de català per poder-lo acreditar quan es requereixi. Així, hem arribat als cent grups classe per al curs de C2 als serveis lingüístics universitaris, i hem passat –escoltem, si us plau, eh?– de 795 matriculats de C2 el 2018-2019 a més de tres mil el curs 2023-2024. Potser això és insuficient, però també volia que escoltessin aquests números.

També financem projectes de les universitats orientats a la millora de la formació lingüística dels futurs mestres. Bona part de les universitats del sistema administren una prova diagnòstica als estudiants –com vostè també sap, eh?– en el primer curs dels graus d'Educació per conèixer el seu nivell de llengua catalana. Aquesta prova també volem dir que es finança en una part substancial des del nostre departament.

També, amb l'objectiu de millorar el nivell de català parlat dels estudiants d'Educació, hem finançat el recurs web «Català oral espontani» i «Mestres amb llengua». Aquestes formacions són possibles gràcies al compromís de responsables d'ensenyaments d'educació, als serveis lingüístics universitaris, als vicerektorats i comissionats de Política Lingüística, que, amb el suport dels ajuts Interlingua, han pogut ampliar l'oferta de cursos de català de nivell C2 que dèiem, tant presencials com en línia. Els ajuts Interlingua van arribar a 1.462.000 euros l'última convocatòria, i el Departament de Política Lingüística cofinança aquests ajuts també amb 162.000 euros.

A això també cal afegir-hi la línia de subvencions de 150.000 euros a manuals universitaris.

Igualment, continuarem impulsant les matrícules de Filologia Catalana en col·laboració amb els departaments de Política Lingüística i Formació Professional amb noves actuacions i campanyes. Els matriculats a primer curs han augmentat progressivament fins a arribar a 168 durant aquest curs.

A més, el pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca avança a molt bon ritme i ja s'han assolit més d'un cinquanta per cent de les fites marcades..., mentre que un setanta-cinc per cent estan encara en vies d'assoliment. L'avenç, per exemple –ho destacarem, eh?–, d'acreditacions de professionals universitaris amb el nivell C1 de català. S'han incrementat progressivament des de 2020, quan n'hi havien 10.600, i han arribat als 14.600 professors acreditats amb el nivell C1, segons les dades més recents. Des de l'aprovació del pla d'enfortiment del català, hem augmentat del seixanta-tres al seixanta-cinc per cent el percentatge d'assignatures disponibles en català. I altres actuacions que no tinc temps d'esmentar.

Per últim, també volem dir que estem impulsant, conjuntament amb el Departament de Política Lingüística, la creació d'un centre de recerca aplicada en sociolingüística i política lingüística –és un pacte amb Esquerra Republicana–, en el projecte del qual ja estem treballant. I també en l'acreditació d'un nou institut de recerca en educació i canvi social presentat per la UdG i també per la Universitat de Vic i Central de Catalunya.

Totes aquestes accions posen de manifest, com dèiem, el nostre compromís i el vostre compromís, de tot el Govern, de fer compatible la internacionalització amb l'ús de la llengua catalana al sistema de coneixement de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre el sistema sanitari a les Terres de l'Ebre

300-00095/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sistema sanitari a les Terres de l'Ebre. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui tornem a parlar de l'Ebre, que ja m'està bé. L'objectiu d'esta interpellació no és altre que disposar de certes, aclarir horitzons i saber quina és la voluntat de l'actual Govern, en què aposten per garantir que a les Terres de l'Ebre puguem disposar de la mateixa qualitat dels serveis sanitaris que a la resta del país. Vagi per davant que és una interpellació a la consellera –cert–, però la faig des de la màxima complicitat, amb la confiança de compartir objectius i, modestament, d'ajudar i de treure pedretes del camí, un camí que ni serà fàcil ni estarà exempt de dificultats.

És una obvietat que el país és divers. Les Terres de l'Ebre tenim una dispersió territorial important i estem lluny de les grans àrees metropolitanes del país, aspectes que condicionen. Molts models de gestió condicionen necessàriament el nostre model de transport sanitari. Influeixen en que la manca de professionals sigui encara més accentuada que a altres parts del país. La xarxa d'infraestructures hospitalàries no la tenim modernitzada ni dimensionada per a les necessitats actuals de la gent de l'Ebre, i també el model de governança del sistema sanitari ebrenc ara podria canviar de rumb.

Esta diversitat territorial que tenim com a país també ha d'estar incorporada en la concepció d'un servei públic tan essencial –tan essencial– com el de salut, com vostè sap, consellera. Perquè la xarxa sanitària de primària i hospitalària també és una eina de vertebració d'un territori. Per exemple, l'hospital de referència configura llaços de pertinença a vegades més efectius, més potents, que les distàncies entre municipis o les infraestructures de mobilitat existents.

Entrant en matèria, des del Departament de Salut ens van donant pistes, algunes en consells d'alcaldes, de cap on pot anar el model de primària a les Terres de l'Ebre amb l'actual Govern. No m'agrada posar-ho damunt la taula, però ho ha compartit el mateix departament al territori, i són afirmacions que em fan saltar totes les alarmes. No podem, evidentment, apellant a la rendibilitat del sistema, posar el compte d'explotació per davant de l'equitat territorial, justificar un model de concentració de serveis tancant urgències nocturnes a pobles petits de les Terres de l'Ebre.

Com tampoc podem, per exemple, treure serveis que avui proveïx la Clínica Terres de l'Ebre, a la que precisament he estat este cap de setmana –sembla que ni fet expressament per preparar aquesta interpellació– derivat de l'ingrés de la meua dona a la Clínica Terres de l'Ebre. I no vull deixar passar l'oportunitat per felicitar a totes i cadascuna de les professionals del centre pel magnífic servei que presten, amb professionalitat però també amb la sensibilitat i vocació de servei que fan, d'un servei públic, que sigui excellent.

Tota aquesta xarxa no només no ha de perdre llençols, sinó que hem de fer tot el possible per reforçar-la. Per tant, cap pas enrere en el model de primària de les Terres de l'Ebre. Al contrari, esperem, confiïm, que amb l'actual Govern es pugui seguir avançant. Vam tindre també l'episodi de l'helicòpter medicalitzat de Móra d'Ebre. Una altra alarma; tant de bo..., falsa alarma. Tota la confiança en que sigui una falsa alarma, però també, evidentment, va generar molta preocupació al territori. Passàvem de treballar per disposar d'un servei amb més prestacions, amb vols nocturns, a, de cop, patir per la seua supervivència. I estos episodis van generant un cert desconcert entre la gent.

Deixo la primària, ja que fins ara només m'he centrat en intentar no fer passos enrere. Al contrari, cal seguir fent passos endavant. En l'àmbit sanitari, les Terres de l'Ebre tenim un gran repte: el repte és disposar d'un hospital de referència adequat, el nou hospital universitari de les Terres de l'Ebre plantejat a Tortosa. I aquí hem de demanar a l'Ajuntament de Tortosa, també, que acabi de fer la seua feina i posi a disposició del Departament de Salut uns terrenys urbanísticament adients, perquè el projecte d'un nou hospital és un procés llarg i complex –si es fes avui segurament aniria al voltant dels 200 milions d'euros– i és important que no tinguï més demores de les estrictament necessàries. No ens podem permetre que uns terrenys que el Departament de Salut va demanar a l'ajuntament el maig del 2022 avui, març del 2025, gairebé tres anys després..., l'ajuntament encara no hagi disposat uns terrenys adients damunt la taula.

És cert, per ser justos, que l'actual ajuntament no és responsable d'heretar uns terrenys que la legislatura anterior es van oferir sense la qualificació urbanística adequada, però també és evident que s'ha de resoldre ja. Per tant, la conselleria hi ha d'apostar –cert–, i el territori, en este cas l'Ajuntament de Tortosa, ha de fer els deures.

Consellera, en esta interpellació vull evitar temptacions partidistes, de veritat; ben al contrari, reconec la complexitat del repte i mos tindrà al seu costat. En esta interpellació m'agradaria, per una part, posar sobre la taula la diagnosi des del territori, diagnosi compartida majoritàriament pel sector, pels principals partits polítics i per la majoria d'institucions i societat civil de les Terres de l'Ebre, i, per altra part, també mos agradaria saber què en pensa el Govern, si l'actual Departament de Salut segueix apostant per ampliar l'Hospital Verge de la Cinta i, simultàniament, treballar pel nou hospital de les Terres de l'Ebre.

Deu estar d'acord amb mi que a l'Ebre cal un nou hospital de referència que doni resposta a les necessitats hospitalàries que tindrem les properes dècades, i deu estar d'acord amb mi que no podem esperar un nou hospital per resoldre les mancances d'avui. La situació de l'hospital de Tortosa avui és inacceptable. Li cal una ampliació i una modernització de les instal·lacions de manera urgent. Mos interpel·la a tots, els d'avui, els d'ahir i els que hi havia abans-d'ahir. Ho hem de fer per donar el servei que cal i ho hem de fer per respecte als professionals sanitaris, que, davant de la precarietat de les instal·lacions de l'actual hospital, ho estan suplint amb un sobre esforç i amb una professionalitat que no tenim dret a exigir-los, i als que els ho vull reconèixer i agrair, perquè sense el paper d'estos professionals la situació encara seria més desastrosa per als pacients de les Terres de l'Ebre.

I esta professionalitat assumida pels sanitaris és també la que ens obliga a treballar per buscar solucions amb la màxima celeritat possible. Així, des del territori l'aposta és clara: nou hospital per oferir el que necessitem per a les properes dècades i l'ampliació ràpida de l'actual hospital de Tortosa per oferir un servei hospitalari adequat el més ràpid possible.

I, quant a l'Hospital de Tortosa Verge de la Cinta, durant el 2023 va acabar el nou TAC, la quarta fase de la reforma dels serveis d'urgències, així com la reforma de la planta quatre. Millores necessàries, però que no resolen el problema. El mateix any 2023 se va construir l'aparcament, solucionant una necessitat històrica, un aparcament de tres plantes amb capacitat de quatre-centes places que es va fer en divuit setmanes.

També el 2023 es van adjudicar el projecte i obra d'ampliació de l'hospital per un import d'uns 38 milions d'euros, perquè poguéssim començar l'ampliació tan aviat com estiguessin acabades les obres de l'aparcament, com així va ser, i el termini era disposar d'aquesta ampliació en menys de dos anys. És cert que hi han molts problemes afegits i, per tant, que justificarien el no compliment de terminis, evidentment.

Hi ha algú que té dubtes perquè a l'Ebre no estem acostumats a inversions d'esta magnitud, però és totalment compatible la creació d'un nou hospital amb l'ampliació del Verge de la Cinta. De fet, este era el plantejament del Govern republicà de la passada legislatura.

Per altra part, és cert que també hi ha problemes en la captació de professionals. Per este motiu hem de disposar de més eines per permetre discriminar positivament territoris no metropolitans com l'Ebre, eines que algunes estan damunt la taula: l'estatut dels municipis rurals, pla d'acció per a la millora de l'atracció i fidelització de professionals del Departament de Salut. I una altra eina ha de ser disposar d'un hospital atractiu per als professionals i disposar d'estudis universitaris de medicina, que, conjuntament amb els ja existents d'infermeria, no resolen la manca de professionals, però evidentment ajuden... Perquè l'Ebre és un territori amb una qualitat de vida molt bona –els que vivim allí ho sabem–, i quan algú es forma a l'Ebre, doncs, sempre hi ha més possibilitats que acabe treballant a l'Ebre.

Consellera, respecte al projecte del nou hospital, l'Ajuntament de Tortosa ha reiterat el compromís de la Generalitat per començar a construir el nou hospital universitari de Tortosa abans de finalitzar la legislatura. Quins són els passos concrets que la Generalitat preveu per garantir que el projecte arranca dins d'este termini?

I, respecte a l'ampliació del Verge de la Cinta, sabem que el projecte d'ampliació de l'hospital per la ubicació del mateix hospital tenia riscos de compatibilitat amb l'enorme riquesa patrimonial de la ciutat de Tortosa –així ha estat–, i cal que tothom ajudem a prendre les millors decisions per seguir avançant en l'ampliació.

La junta de personal de l'hospital ha demanat que es reprenguen les obres d'ampliació del Verge de la Cinta, ja que no hi ha avenços des de fa un parell de mesos. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, president. Quins són els plans immediats de la Generalitat per reprendre les obres, tenint en compte les troballes arqueològiques? Quins són els nous terminis previstos per a

l'ampliació de l'hospital després de l'acord entre Salut i Patrimoni Cultural? Quan s'espera que les obres es reprenguen completament?

Gràcies, consellera.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Hola, bon dia. Bon dia a tots. Diputats, diputades... Diputat senyor Salvadó, podríem acabar ràpid perquè, miri, estic d'acord amb vostè, sap? Vull dir, estem totalment d'acord, però, com que tinc deu minuts, li dono unes quantes dades i li explico una miqueta aquests temes que vostè em preguntava, d'acord?

Bé, primer a nosaltres ens tindrà al costat, perquè realment a les Terres de l'Ebre cal vertebrar tot el sistema de sanitat pública. I crec que en això el nostre Govern, l'anterior i l'anterior hem estat d'acord i hi hem treballat de debò. I sobre lo que en definitiva ara vostè m'interpella i m'interpella a la cambra és sobre la continuïtat d'aquests plans. Aquests plans, en definitiva, continuen, i continuen d'alguna manera perquè ja fa temps que s'han estat treballant.

Bé, ja sabem que a les Terres de l'Ebre hi han les quatre comarques. El nombre d'habitants és de 188.467 persones –disculpin, però m'agrada donar unes quantes dades perquè ens situem–, i la densitat de la població és de 56,7 habitants per quilòmetre quadrat, la més baixa després del Pirineu i l'Aran.

L'índex d'envelliment és del 176,62, el més elevat de Catalunya, el més elevat de Catalunya és ja a les Terres de l'Ebre. També l'índex de dependència és el més elevat, és del 56,38 versus el quaranta-nou del global de Catalunya. Ens trobem en un territori, doncs, amb la població envellida i –d'acord amb vostè– on la mobilitat sempre és més complicada.

La regió sanitària de Terres de l'Ebre dona cobertura a cinquanta-quatre municipis. Disposa de vint-i-un centres d'atenció primària i quaranta-cinc consultoris locals. D'aquests, dinou ofereixen atenció continuada i urgent. Tota l'atenció primària de la regió és gestionada per l'Institut Català de la Salut –la primària, eh?–, i a més la regió també disposa, com saben, de quatre centres d'atenció hospitalària, tres centres d'atenció intermèdia, una unitat polivalent i onze dispositius de salut mental i addiccions. També una Assir, una unitat de salut sexual i reproductiva, i noranta oficines de farmàcia.

Els indicadors d'atenció primària, que els estem ara explotant de nou, són bons, amb un índex d'accessibilitat i de longitudinalitat –de seguiment amb el mateix professional, vol dir això– per sobre de la mitjana de Catalunya. Per tant, aquí anem bé. En l'àmbit hospitalari, el nombre d'altres és menor que a la resta de Catalunya. La llista d'espera quirúrgica és més elevada que a la resta del territori català, però en canvi el temps que es triga a les Terres de l'Ebre per obtenir un diagnòstic o per fer una prova complementària és el més baix; és a dir, en aquest sentit tenim un bon accés. I igualment les consultes externes: l'índex de satisfacció dels ciutadans de les Terres de l'Ebre és elevat i està gairebé per damunt de la mitjana de Catalunya.

Hi han molts reptes. Vostè ho ha explicat bé. No em vull repetir amb algunes coses de les que ha dit. El primer, pateixen la manca de professionals. I fixi's que Catalunya té molts professionals, estem per sobre de la mitjana europea de professionals i, per descomptat, per damunt d'Espanya. Però tenim una gran capillaritat amb els nostres serveis, i això fa que tinguem un ús molt elevat de professionals a la nostra xarxa.

Per tant, aquesta manca de professionals avui en dia, on es manifesta? Es manifesta fonamentalment als territoris més allunyats. En aquest sentit, a Terres de l'Ebre i a l'Aran o al Pirineu és on tenim més dificultats per trobar professionals que hi vulguin anar. Aquest és un problema que no és només nostre. Si vostè se'n va a França, quan busquen professionals per al Pirineu els hi passa el mateix; si vostè se'n va a

Alemanya, si vostè... És a dir, els territoris allunyats de les grans metròpolis a tot Europa tenen problemes per trobar professionals.

Les condicions dels professionals. Nosaltres sap que treballem amb una taula d'harmonització per mirar que els salaris, d'alguna manera, no siguin dissonants, però precisament en aquests territoris s'ha inclòs un incentiu econòmic. M'he apuntat algunes dades que m'han passat de l'Institut Català de la Salut per saber sous mitjans, eh? –sous mitjans–; la mitjana ja sabem sempre que té les dos puntes, però..., perquè ens situem. A Verge de la Cinta, el salari mitjà d'un metge és de 93.760 euros; d'una infermera, de 46.335; per al metge d'atenció primària el salari mitjà està en 113.830 euros; els pediatres, 107.466 euros, i les infermeres, 58.700 euros.

Per què passa? Perquè tenim incentius, perquè estan en zones de difícil accés. Tot i així, tenim dificultats per trobar professionals. Què vol dir això? Que no n'hi ha prou amb l'incentiu econòmic per tenir professionals en el territori i, per tant, hi hem de posar altres coses, d'acord? Després les vaig desgranant, sí?

Pel que fa a les infraestructures. Un dels dos projectes que afronta la regió són les obres d'ampliació de Verge de la Cinta, un projecte molt esperat. Perquè, què vol que li digui?, no cal ser un crac de la planificació per veure que allò..., en fi, que no està al dia, vaja. Per tant, s'ha de fer un hospital nou en un lloc amb una accessibilitat millor. Però un hospital, en el millor dels casos, triguem deu anys a fer-lo –en el millor dels casos. Per tant, mentrestant, no podem deixar Verge de la Cinta com està. Per tant, es va abordar tot un projecte d'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta.

Però hem tingut una mica de «mala pata», perquè quan han començat a excavar han aparegut unes restes arqueològiques, unes sitges que sembla ser que són de fa moltíssims anys, que, bé, no s'esperaven. I és «raro», perquè la muntanya es diu el Sitjar, eh?, ho dic perquè trobar-hi sitges no ens hauria d'estranyar gaire. Però ens ha passat i això ha obligat a que parem les obres de Verge de la Cinta.

Cultura aquesta setmana ja ha enviat els seus tècnics a determinar el valor que tenen aquestes sitges, el valor cultural, el valor històric que tenen, i en funció dels resultats que ens donin, doncs, farem. Veurem si el projecte que tenim és compatible amb el manteniment de les sitges o bé l'hem de modificar una mica. Com es pot imaginar, nosaltres som els primers interessats en executar aquest projecte, perquè teníem 40 milions per executar aquí, i ja sap vostè què passa quan no executes amb els pressupostos públics. Per tant, som els primers interessats que ens donin una resposta ràpida.

Què diu Cultura quan li dius: «Bé, això de les sitges aquestes..., què passa?» Doncs ens diu que necessiten entre tres i quatre mesos per determinar el seu valor patrimonial, arquitectònic, etcètera. Bé, doncs a partir d'aquí decidirem si és compatible el projecte que tenim amb aquestes restes o hem de fer alguna altra modificació del projecte.

Ara bé, el gran projecte és l'hospital de les Terres de l'Ebre. Des de fa uns mesos se sap que els terrenys que proposava l'ajuntament són inundables, i, per tant, fan inviable que una infraestructura d'aquestes característiques estigui allí. Segurament cap infraestructura no pot estar en terreny inundable, i acabem de veure què ha passat i, a més, sabem que ens passarà més sovint, perquè ho sabem pels climatòlegs, que això ens passarà més sovint. No és convenient edificar allà, però menys un hospital, perquè un hospital, per definició, no és un lloc que puguem desocupar fàcilment. Per tant, davant de qualsevol catàstrofe nosaltres només podem sectoritzar, però difícilment desocupar, i això fa que tinguem encara moltes més precaucions.

En aquests moments, els tècnics del Departament de Salut, amb els tècnics del Departament de Territori i els de l'Ajuntament de Tortosa, estan analitzant altres possibles alternatives al municipi de Tortosa. Em consta que en aquests moments en tenen, com si diguéssim, «avistats» dos que compleixin aquestes característiques, que no siguin inundables i que ens hi pugui cabre un equipament d'aquestes característiques. Miri si estem convençuts de la necessitat de l'hospital, d'aquest hospital

nou, i de Verge de la Cinta, que jo mateixa he parlat amb el rector de la Rovira i Virgili perquè aquest centre ens el converteixi en centre docent, d'acord?

Bé, se m'acaba el temps. Volia explicar-li una miqueta més això dels helicòpters. Ja sap que aquest tema no té a veure amb l'helicòpter que vostès tenen en el territori, sinó que és una planificació arreu de Catalunya perquè sempre els helicòpters, estiguin on estiguin, puguin arribar a qualsevol punt de Catalunya en el temps que és correcte. I també, si després vostè em dona l'oportunitat de tornar-li a explicar, doncs, li explicaria una mica els plans que tenim amb CAIROS respecte de l'atenció primària no en aquell territori, sinó en tots els territoris que hi ha a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, segurament no esgotaré els cinc minuts, perquè estem molt d'acord. La veritat és que estic satisfet de que coincidim en moltes coses, consellera. De fet, l'ànim d'una proposta així aquí, en esta cambra, no és el de confrontar per interessos partidistes, a la inversa. Només me mou la voluntat d'estirar més serveis i més qualitat dels serveis cap a les Terres de l'Ebre. Per tant, estarem absolutament d'acord en tot allò que vagi cap a esta direcció.

Tampoc demano solucions màgiques. Al territori no demanem solucions màgiques. Sabem quines són les dificultats de qualsevol projecte d'esta magnitud, siga de l'àmbit que siga. Però és cert –i m'agrada sentir que amb l'actual conselleria també hi estan– que qualsevol Govern ha de prendre decisions, ha d'entomar els reptes, ha de gestionar les dificultats i, evidentment, posar per davant el servei públic per a poder millorar la vida dels seus ciutadans.

L'ampliació del Verge de la Cinta, a part de l'àmbit estrictament de donar els serveis que requereix avui la ciutadania de l'Ebre, també, com deia abans, jo crec que és un acte de justícia per als professionals, que fa massa anys que estan patint unes instal·lacions obsoletes i que sort que ho estan suplint, com deia abans, amb molta professionalitat. Però, ahora, també ens permetria... I amb el rector de la Universitat Rovira i Virgili..., a més, és una persona del territori i, per tant, també aprofitem aquesta vinculació. Al final, a territoris com l'Ebre també ens cal una certa militància territorial per seguir avançant, eh? Per tant, crec que també és bo.

Perquè no cal esperar a disposar d'un nou hospital amb els horitzons temporals que això implica per poder implementar estudis universitaris de medicina al territori i l'ampliació del Verge de la Cinta, que, clar, comparant-ho amb un nou hospital, sembla que sigui un tema menor, i estem parlant d'una de les inversions històricament més importants en volum de recursos econòmics de que disposaríem a l'Ebre, l'ampliació. Com vostè deia, 40 milions d'euros com a mínim, i estaríem parlant de posar un hospital de Tortosa Verge de la Cinta modern, actualitzat, ampliat i solucionant les necessitats actuals –no les futures, però sí les actuals– del territori. Per tant, ens permetria, esta ampliació, ja posar els estudis de medicina i tindre una eina més per intentar retindre els professionals sanitaris al territori.

És veritat, parlàvem de l'helicòpter. Jo li poso un apunt, un apunt en una mirada des del sud del Principat, i és que amb els diferents cossos d'emergència mos trobem que les àrees que són limítrofes, les més meridionals del Principat..., ens passa amb Bombers, ens passa també amb equips d'emergència mèdica, que només tens frontera amb les àrees de gestió de dalt i, per tant, al sud estàs..., no pots disposar dels equips del País Valencià. I, per tant, el tema d'helicòpters..., és igual, medicalitzats, com d'altres coses d'emergència, doncs..., hem d'incorporar aquesta visió de que com a territori perifèric no disposem de poder optimitzar altres recursos d'altres territoris de Catalunya.

Parlàvem de llista d'espera més elevada del país. Justament aquest coll d'ampolla que suposa l'actual Verge de la Cinta, amb un nombre de quiròfans excessivament limitat per a les necessitats del territori, fa que les llistes d'espera siguin interminables.

És cert lo que comentava, l'incentiu econòmic. Jo crec que és important, com a reflexió de país, que una mateixa regulació pel fet de ser igual per a tot el país no té per què ser equitativa, perquè les realitats són molt diferents. I la realitat metropolitana no té res a vore amb la realitat no metropolitana; no m'agrada dir «rural», a les Terres de l'Ebre, perquè hi han realitats molt diverses, però és cert que no és metropolitana. I a vegades hem de fer discriminacions positives, perquè, si no, no ets capaç d'oferir la mateixa cobertura de serveis que a altres àrees del país.

I és cert que els incentius econòmics són importants, són necessaris, però no són suficients. Aquí segurament ja hem d'entrar en altres aspectes com permetre garantir capacitat d'investigació dels professionals mèdics que estan a l'Ebre o disposar d'instal·lacions hospitalàries modernes, confortables, que també servisquen per garantir més capacitat de seducció.

Per tant, jo l'únic que li demano... Sé que el repte és complicat, hem de fer compatible l'ampliació del Verge de la Cinta amb les troballes arqueològiques. No es culpa ni d'este Govern ni de l'anterior ni de l'anterior, ni de l'actual ajuntament ni de l'anterior ni de l'anterior, que l'hospital de Tortosa als anys setanta s'hagi posat allà, però, evidentment, només se pot ampliar on està. I, per tant, és una ampliació imprescindible. I estic segur que compartim model, i ens tindran al costat si van en esta direcció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, la veritat és que, més que rèplica, és com si tinguéssim una conversa, perquè em sembla que seguim estant d'acord en tot això.

Alguna qüestió que jo li volia aclarir. Miri, hem de pensar..., en aquests moments l'Institut Català de la Salut ja està..., ja va adjudicar el pla funcional de l'Hospital Terres de l'Ebre, i està... «Bé, però si n'hi havia un de fa anys»... No serveix, el de fa anys; no serveix perquè les millores tecnològiques que hi han són molt importants. I al final el nostre objectiu és que ja no és ni l'hospital ni el centre d'atenció primària, miri, és el domicili de les persones. El que realment hem d'aconseguir és que des de tots els dispositius tinguem les persones segures a casa, d'acord?, i que des de casa puguem saber com estan. Avui és possible, ja. Avui és possible, des d'un hospital de Barcelona o d'on vulgui, saber quin nivell de sucre té un nen que hi ha a Solsona, per exemple, en aquest moment. Per tant, hem d'aconseguir que aquests hospitals que ara fem realment vinguin ja dotats d'aquesta tecnologia nova. Per això cal refer de nou aquests plans funcionals. Perquè la gent em diu: «Bé, i per què el fem de nou?» Coi, doncs perquè la tecnologia, si no, seria obsoleta.

Llavors, temes de planificació. Estic totalment d'acord que els criteris de planificar..., no només és l'accés en termes d'isòcrones. Fixi's, és important que les coses estiguin a prop, però és més important que tinguem equitat de resultats, és a dir, que la probabilitat de que vostè sobrevisqui a un infart a les Terres de l'Ebre sigui la mateixa que si viu a la Diagonal de Barcelona. Aquesta és la real equitat. I moltes vegades això no ho arregla un dispositiu que estigui al costat, sinó elements de comunicació que siguin molt més útils i molt més pràctics. Per tant, això ho hem d'incorporar també en els àmbits de la planificació.

La seguretat i la cohesió territorial. Vostè ho deia molt bé: els hospitals, a més de ser llocs que proveeixen serveis, cohesionen els territoris; cohesionen territoris i generen unes economies locals que també són molt importants, generen uns espais de coneixement, fixen un talent que és rellevant. Fixi-s'hi, perquè un hospital sigui

universitari una de les primeres condicions que ens demanarà la Rovira i Virgili per a la Facultat de Medicina, que és molt important, és que hi hagin doctors; perquè hi hagin doctors, siguin metges que s'han doctorat, hi ha d'haver recerca, una mica de recerca perquè puguin fer aquests doctorats. Per tant, imagini's ja la quantitat d'elements que anem dinamitzant quan hi ha un hospital en el territori amb aquestes característiques, que és pel que apostem, eh?, perquè reté talent, fa més interessant el lloc... És lo que dèiem abans: aquests professionals no només es mouen per la retribució, es mouen també perquè hi hagi un seguit d'incentius científics, unes garanties científiques, que els hi facin la seva feina no només estimulants, sinó que els permeti créixer professionalment. I això és el que aconseguim amb la Facultat de Medicina.

I un aclariment, només. Les llistes d'espera més elevades del país no són a les Terres de l'Ebre. Estan per damunt de la mitjana de Catalunya, però no són les més elevades. Desgraciadament, les més elevades les tenim, curiosament, a la conurbació de Barcelona, eh?

Bé, res més. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar les polítiques d'execució penal

300-00094/15

El setzè punt de l'ordre del dia, la darrera interpel·lació, és sobre les mesures per millorar les polítiques d'execució penal. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Avui es compleix un any de l'assassinat de Núria López, treballadora del Centre Penitenciari Mas d'Enric. I volem recordar-la amb tot el respecte i traslladar la nostra solidaritat cap a la seva família i persones estimades. La seva mort és inacceptable i ens interpel·la com a societat, i ens recorda la necessitat de repensar com garantir els drets laborals i, en concret, la seguretat de les persones que treballen en el sistema d'execució penal.

Cal treballar per repensar i millorar el sistema penitenciari des d'una perspectiva humana i justa. És fonamental garantir condicions dignes per a totes les persones que hi viuen i hi treballen, i cal continuar treballant per un model basat en la rehabilitació, els drets i el benestar col·lectiu. No obstant això, arran d'aquest fatal assassinat la conselleria de Justícia ha pres dues mesures amb les quals el nostre grup parlamentari no està d'acord. Fan falta mesures i solucions, però considerem que aquestes decisions no són adequades, o part d'una d'elles.

En primer lloc, en relació amb la Circular 2/2024, que regula el procediment d'accés, suspensió i extinció de la relació laboral penitenciària als centres penitenciaris de Catalunya, era necessari revisar la manera d'accedir als llocs de treball que es desenvolupen en el sistema penitenciari per garantir millor la seguretat de les persones internes i dels treballadors. Però la circular aprovada, al nostre parer, elimina la individualització del tractament, i el treball penitenciari forma part del tractament penitenciari, i impedeix de manera generalitzada un bon nombre de llocs qualificats d'alt risc a moltíssimes persones.

De fet, la síndica de greuges, Esther Giménez-Salinas, en la seva resolució plantejava que el 2022, en aquests destins que s'han qualificat d'alt risc, treballaven mil persones preses. És imprescindible millorar la seguretat, evidentment, però pensem que no s'ha de deixar de banda la necessitat d'individualitzar les decisions que es prenen, les mesures de tractament cap a les persones preses. Per això dèiem que no

estàvem d'acord en una part. De fet, la síndica, en aquesta mateixa resolució, el que diu és..., i recomana al departament que faci una revisió de la circular per tal d'adequar-la al principi d'individualització del tractament penitenciari en els termes del real decret aprovat. Conseller, faran els canvis que calen per adaptar la circular a les recomanacions de la síndica?

D'una altra banda, vostè ahir va anunciar que han decidit promoure la qualificació dels funcionaris i funcionàries de presó com a agents de l'autoritat. Volem manifestar que no hi estem d'acord, ja que aquesta mesura no es demostra com a útil per a l'objectiu que tant vostè com el nostre grup parlamentari tenim, que no és un altre que garantir la seguretat de les persones privades de llibertat i les persones treballadores dels centres penitenciaris. I, de fet, és que la llei orgànica general penitenciària, la primera llei de la democràcia, no va ser casualitat que apostés per un model humanista dels centres penitenciaris, on consideraven que era adequat i convenient que el caràcter de les persones que treballaven dins els centres penitenciaris fos diferent a l'evident autoritat i al funcionament que han de tenir els cossos policials fora. Entenem que aquesta naturalesa és necessari que se pugui mantenir, i això no vol dir no garantir la seguretat.

Equiparant aquestes característiques es podria perdre aquesta perspectiva humanista i podrien no afavorir les necessitats del sistema per a una millor convivència. Hi han altres mesures que s'han demostrat més útils –com la utilització de sistemes d'enregistrament de vídeo davant situacions de conflictivitat– que aquesta categorització, que, a efectes pràctics, cerca un reconeixement d'un agreujant en el sistema penal a l'hora de condemnar per agressions que, de fet, la jurisprudència en la major part dels casos ja està reconeixent. No considerem que sigui útil per als efectes que busca la mesura plantejada.

I miri, conseller, el nostre grup parlamentari fem aquesta interpellació perquè volem fer-li reflexions i propostes per a millorar el sistema d'execució penal i fer-lo més eficient per als objectius que se li atorguen. El nostre model penitenciari ha d'enfocar-se necessàriament cap a la reinserció social, però les polítiques públiques concretes no sempre acompanyen aquest principi des d'una lògica d'eficàcia. Les penes imposades han d'estar orientades de manera clara a aconseguir que aquestes persones no tornin a cometre els delictes pels quals van ser condemnats o d'altres.

Des d'aquesta perspectiva, el nostre grup parlamentari vol realitzar-li tres reflexions concretes en tres àmbits molt concrets del sistema d'execució penal: per un costat, en relació amb les mesures penals alternatives; per un altre costat, en relació amb la formació de les treballadores del sistema d'execució penal, i també, en tercer lloc, sobre el medi obert.

En un context on busquem una justícia més humana, efectiva i rehabilitadora, les mesures penals alternatives representen, davant de moltes situacions i delictes, una resposta més justa i útil que la simple privació de llibertat. Aquestes mesures inclouen la substitució de penes de presó per treballs en benefici de la comunitat, mesures de seguretat, programes de deshabituació de drogues o mecanismes de mediació penal.

Per què són importants? Primer, perquè redueixen la reincidència. Els estudis mostren molt clarament que les persones que compleixen condemnes mitjançant treballs en benefici de la comunitat o programes de rehabilitació tenen més possibilitats de reinserció; en canvi, la presó sovint agreuja l'exclusió i reforça patrons delictius, hi insisteixo, sobretot en aquells delictes pels quals es preveuen aquestes mesures penals alternatives. A més, ajuden a la descongestió del sistema penitenciari. No hem d'oblidar que el darrer any a Catalunya les persones preses han augmentat en un nombre..., al voltant de cinc-cents, cinc-cents persones més, i el sistema es comença a tensionar. No té sentit privar de llibertat persones que podrien complir la condemna d'una manera més útil per a la societat i a un menor cost econòmic. També hi ha qüestions de justícia restaurativa, perquè fent aquestes mesures també hi ha una part de reparació.

Entenem que aquestes mesures són essencials per a l'atenció de col·lectius vulnerables i que s'hi ha de posar el focus. En aquest sentit, entenem que s'han d'abordar algunes mesures en relació amb aquestes mesures.

En primer lloc, les entitats que gestionen aquest tipus de serveis, que també formen part del nostre sistema d'execució penal, fan una gran feina, però no sempre tenen el reconeixement i les condicions que haurien de tenir. També passa amb les entitats que treballen dins de les presons o també les que treballen en medi obert. Entenem que hem de caminar cap a una cartera de serveis per a tot aquest conjunt de serveis que es presten de manera continuada pel Departament de Justícia.

I també hem de garantir que puguem abaixar les ràtios, perquè ara mateix estem en uns setanta-cinc casos, aproximadament, molts més que en altres països. Entenem que hi ha marge de millora. I també concretarem, diguem-ne, a la moció que presentarem, algunes altres mesures. Sí que pensem que hem de poder combinar que se puguin fer les mesures penals alternatives mentre la gent estigui complint la pena privativa de llibertat, perquè a vegades les tenen acumulades, com vostè ja sap i coneix perfectament, i també s'ha de garantir l'especialització per poder-les fer.

I ens preocupa la situació de les persones amb una alta situació de vulnerabilitat. Les persones amb una situació de vulnerabilitat, com les persones en situació de sensellarisme... En moltes ocasions hem de veure com cal adaptar, amb una flexibilitat i un major suport..., perquè l'acompanyament a aquestes mesures tingui un major èxit i també pugui ser una oportunitat per millorar la seva situació social. També hi ha un informe del CEJFE, que fa una extraordinària feina, en el que parla d'aplicar la perspectiva de gènere a aquest tipus de treballs.

Un element a part és que considerem que calen mesures per evitar l'entrada a presó preventiva d'aquelles persones en les que hi ha la possibilitat de decretar una mesura cautelar. L'anterior conselleria va fer –i considerem que era bo– un projecte pilot, o el va dissenyar, per plantejar que, en lloc d'entrar a presó preventiva, una possibilitat era utilitzar mitjans telemàtics perquè sigui una opció, diguem-ne, menys gravosa, però al mateix temps igual de segura, cap als jutjats i per garantir el que volen aquestes mesures.

I, en segon lloc, volem plantejar, en relació amb la formació del personal que treballa en execució penal, algunes reflexions importants. Fa dos anys, el temps de formació que rebia una persona interina abans d'entrar a treballar com a treballador de règim interior a les presons era d'una escassa setmana i no hi havia període de pràctiques. Així mateix, els que superaven l'oposició tampoc tenien una formació major. Em consten els esforços que el departament i el CEJFE van fer per millorar la formació i que fos d'almenys tres setmanes. I en relació amb el personal de tractament no hi havia formació, i ara hi ha una formació de vint hores.

Conseller, aquest és un punt molt important. Cal una reforma del sistema de formació inicial i continuada dels professionals que treballen als centres penitenciaris i en medi obert. Hem d'anar cap a un model molt més semblant al que tenen altres professionals, com els Mossos o els Bombers, tant per a les persones que hi treballen en règim intern com en tractament. Cal un temps de formació de qualitat i molt més ampli que l'actual i un període de pràctiques, i també unes instal·lacions dignes per dur a terme aquestes formacions. Pensem que el sistema principal per accedir-hi ha de ser el d'oposició. Tot això garantirà una millor formació inicial, un millor acompanyament als professionals i una dignificació de la professió.

En relació amb el tercer grau, no m'ha donat temps. Ho faré en els següents cinc minuts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, d'entrada, sumar la meua veu, la nostra veu, doncs, a l'expressió de suport als familiars, companys, amics de la Núria, assassinada avui fa just un any. I manifestar el nostre compromís en fer aquells recorreguts de millora. En alguns estarem d'acord amb vostè, en d'altres segurament que discreparem. Al capdavant, la democràcia permet això, però sí que tot el que fem està orientat a garantir la seguretat dels treballadors i treballadores, dels servidors públics que treballen a les presons, i també, evidentment, a garantir el clima i la convivència en els centres penitenciaris, no?

Vostè ha començat la interpellació fent esment de dos aspectes sensibles. Un, l'anunci que varem fer ahir, la voluntat del Govern de trobar el mecanisme més àgil i garantista alhora, doncs, per tal de poder considerar agents de l'autoritat els treballadors de règim interior de presons i els comandaments. Nosaltres..., és una decisió –ahir ho vaig intentar dir– que no hem pres en calent, sinó que hem meditat i que no hem afrontat des del prejudici, sinó escoltant diferents veus, algunes favorables i d'altres contràries. Però, en qualsevol cas, hem resolt que aquest és un camí que volem recórrer, i el volem recórrer amb les garanties de que sigui quin sigui el camí que fem serà debatut en seu parlamentària, però ens semblava honest reflectir quina és la posició del departament de partida.

Esmentava també, amb relació a la Circular 2/2024..., i em deia: «Escolti, la síndica de greuges hi ha manifestat algunes objeccions.» Jo crec que amb la síndica no discrepem en una qüestió: que s'ha d'aplicar individualitzadament. I això és el que hem fet. No hi ha hagut un tracte massiu, sinó que, direcció per direcció, centre per centre, el que s'ha fet és identificar quines persones, quins interns estaven afectats o concernits pel que era la voluntat d'aquesta circular, i el que estem fent és aquest tracte individualitzat.

Vostè ha tractat, més enllà d'això, dos aspectes fonamentals. El primer d'ells és el de la formació. Una prèvia, abans. Jo crec que totes les mesures, sense excepció, persegueixen, doncs, un interès general, que és el de validar i actualitzar un model d'execució penal que és vàlid, que és bo, que compartim, que no estem per fer-hi alteracions; que l'acostament al medi obert és positiu, que l'atenció a la salut mental és imprescindible, que la seguretat a l'interior és imprescindible i que la convivència i la participació social són valors positius d'aquest sistema, no?

Aquí, què és el que ens passa, en formació? Doncs que hi ha hagut..., que no... Punt de partida: creiem que, malgrat que s'han fet esforços importants en l'àmbit de la formació, encara hi ha molt recorregut per fer. En quin sentit? Doncs tant en la formació inicial com en la formació continuada, amb tots els servidors públics. I quin és el principal dèficit que hem trobat? Jo crec que el que s'ha fet fins ara és útil, tota la inflexió que es va fer a partir del 2017 ha estat positiva, ha donat fruits, però hi ha un dèficit important que és en el procés de selecció, que no inclou el model formatiu inicial per garantir una preparació adequada.

Per tant, la formació teòrica i pràctica, des de la nostra perspectiva, en primer lloc, ha de dur-se a terme en una infraestructura adequada. I aquí tenim propostes concretes. Hem d'acabar de decidir en quin dels centres ubiquem aquesta infraestructura, perquè la que tenim ara és obsoleta, sense cap mena de dubte. Ha d'estar, evidentment, aquesta formació, homologada; per tant, no pot anar de manera dispersa. I ha de tenir també, creiem –i aquest és un canvi important–, un caràcter selectiu en tot aquest procés de formació inicial.

Per això estem treballant en l'elaboració d'un pla estratègic per estructurar un model d'accés a la funció pública penitenciària, perquè aquesta és una garantia de fons. Les altres, en algunes de les quals vostè potser discreparà..., però estic segur que aquí estem d'acord amb vostès i amb molts altres grups d'aquesta cambra que una bona formació en origen i una bona formació continuada és garantia de seguretat per a totes les parts. I això és una mica el que estem fent. És, per tant, basat en

aquesta formació selectiva, basat en un període de pràctiques que creiem que ha de ser com a mínim de tres mesos, i amb una tutoria, o sigui, hem d'estar atents i amants en tot el que és aquest procés formatiu, no?

Per altra part, volem donar compliment o estem donant compliment a l'acord signat el 2024 per l'anterior Govern per dotar-nos d'aquesta unitat específica, que és el que li manifestava. Ja mirarem quina de les ubicacions és la més idònia, però sí que tenim la decisió presa que cal tenir una unitat específica per poder fer pràctiques en aquest sentit. L'objectiu temporal és que el primer semestre de l'any 2026 aquesta unitat estigui operativa. Això..., hem de treballar amb Infraestructures, hem d'identificar la ubicació, etcètera, etcètera. Per tant, ens sembla substantiu avançar en aquests canvis, en aquest pla estratègic, en aquesta funció, doncs, primer selectiva, període de pràctiques i tutoria en l'àmbit de la formació.

Vostè ha esmentat també un altre aspecte –hi ha fet referència–, que és tot el tema del medi obert i tot el tema de les mesures penals alternatives. Vaig a les mesures penals alternatives, perquè és el tema amb el que vostè ha exhaurit..., l'altre el deixaré també per a la rèplica. Potser li faré algun petit avenç, no? D'entrada teníem un problema, ja identificat en l'anterior legislatura, que és un cert col·lapse, una llista d'espera. Aquí hi havia un tap important, com tenim en altres àmbits de competència del departament. I es va fer un pla de xoc que s'està implementant i que es va implementar ja abans d'aquest Govern i que s'està implementant i s'està complint, que són els setze nous professionals –que ja estan en servei–, la reorganització dels equips i la millora dels indicadors de 2024 –que es manté també dins aquest 2025.

Nosaltres creiem que calen millores tècniques i també econòmiques; per tant, hi haurà una part d'impacte pressupostari en el nou contracte de mesures penals alternatives –per tant, el tenim interioritzat. Millores tècniques com la creació de la figura de l'integrador social, treballadors en benefici de la comunitat. Aquest és un eix important. Creiem que hi ha millores econòmiques a fer en les retribucions del personal. S'ha incrementat..., hi ha hagut un increment –aquest ja és efectiu– dels professionals dedicats a aquest àmbit: han passat de 174 a 201. Per tant, hi ha més recursos humans, i això és positiu.

I l'objectiu és aquesta gestió més eficient, amb millors condicions també per al personal i el foment d'aquestes mesures penals alternatives per optimitzar aquests processos d'intervenció.

Per tant, jo crec que aquí hi ha, amb vostès i vull creure que molts altres grups de la cambra, recorregut. Hi ha marge per a l'acord, hi ha recorregut. Soc molt conscient que en algunes mesures discrepam, que nosaltres tenim terreny..., i nosaltres el volem recórrer, aquest terreny. El que no farem és renunciar a aquella visió que com a govern tenim en alguns aspectes que ens separen, algunes interpretacions de la Circular 2/2024 i tot el debat que tindrem en seu parlamentària sobre l'autoritat.

Però –ahir ho deia en la intervenció– cap d'aquestes mesures és un bolet i cap d'aquestes mesures està presa en calent. I això ho voldria subratllar, perquè em sembla important. No és un bolet, perquè, per ella mateixa, la consideració d'agent de l'autoritat als treballadors de presons, no resoldrà res. Només es pot entendre en un context. I en aquest context –i això m'agradaria subratllar-ho– l'eix central és la formació i la professionalització. I si això es vertebra bé –i ho farem, evidentment, en paral·lel– crec que hi ha una oportunitat de millora al sistema, que vol dir més seguretat per als treballadors públics i un millor clima en els centres penitenciaris. Aquest és una mica, doncs, l'esperit de la reforma.

I, respecte a la circular que vostè esmentava abans, el que ja he dit. Nosaltres podem compartir l'esperit del que diu i l'advertiment que ens fa la Sindicatura de Greuges, sempre hem atès i ens hem pres molt seriosament les observacions que fa –crec que és necessari que hi hagi algú que tingui aquesta mirada crítica–, però sí que també voldríem defensar, amb la mateixa claredat que dic això, que s'ha individualitzat, que no ha estat un tracte homogeni. Que no ha set d'aplicació senzilla de

la nit al dia, d'avui per demà, és una evidència, però totes les direccions dels centres han treballat en una direcció, curosament, individualitzant cas per cas i buscant una alternativa.

Perquè darrere d'això el problema principal que es genera és que podrien quedar-se sense lloc de treball molts interns o internes. I això és indesitjat i indesitjable, perquè és imprescindible per al bon clima, per a la seva progressió personal, per a l'assoliment d'hàbits, per a tot el que serà la reinserció de futur. Per tant, aquest és l'esperit de la mesura. Però jo voldria transmetre que les entenem com un tot, com un conjunt; si les agafem aïlladament, hi podríem trobar elements de crítica si no en totes, en gairebé totes.

Però crec que la política ha de ser més integral, més enllà de que en totes les coses puguem no estar d'acord. Però crec que hi ha una franja important en els aspectes que vostè ha esmentat: bàsicament, la formació, que és nuclear, que és central per a la carrera professional, i els altres aspectes que hem debatut i debatrem en el segon torn.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, conseller. I, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, estem molt satisfets, perquè després dels plantejaments que hem tingut des del nostre grup parlamentari, des del moment en el que també es va fer el pacte d'investidura, sabem que s'havia de reforçar el sistema de formació. Jo crec que encara..., des del nostre punt de vista ens ha semblat un model..., pensem que ha de ser una mica més ambiciós, però jo crec que hi ha marge de millora. En tot cas, és una bona notícia. Tindrem una millora estructural del sistema de formació, i això està molt bé i és una gran notícia per a tots els servidors públics.

En relació amb les mesures penals alternatives, pensem..., bé, efectivament, venim d'anys en els que hi havien més de dos-cents dies de llista d'espera per poder-los fer. Ara estem en cent set. Jo crec que hem de continuar abaixant això. És també..., les mesures que s'han pres, però pensem que encara es pot anar millorant.

Una de les mesures, jo crec, conseller, en relació amb els treballs en benefici de la comunitat, és poder ampliar els convenis que hi han amb els ajuntaments, que a alguns els hi costa, per poder fer treballs en benefici de la comunitat i, per un altre costat, també poder ampliar els treballs en benefici de la comunitat que es fan a la Generalitat.

També volia remarcar, en relació amb el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que per nosaltres el camí cap al que hem d'anar és cap al d'una escola catalana de justícia per tal d'adequar-ho al volum que té, i també, diguem-ne, amb el suport pressupostari que ha de tenir. Però, bé, hi ha tota una legislatura per caminar aquest camí.

En tercer lloc, conseller, considerem que cal un esforç del departament per promoure tot el que es pugui el compliment en medi obert. Hi han diferents investigacions del Centre d'Estudis Jurídics que indiquen, d'una manera molt clara i amb dades qualitatives i quantitatives, que els índexs de reincidència són molt més baixos quan hi ha una progressivitat en el compliment de les condemnes. Estableixen que les sortides esglaonades de la presó i la progressió en la reducció del control s'han mostrat els millors –els millors– indicadors de la reducció i la reincidència, sobretot si inclouen la llibertat condicional. S'ha demostrat que, amb el mateix perfil de persona, l'excarceració des del medi obert genera un dotze per cent menys de reincidència. I és que la persona té una progressivitat, no surt de la presó directament al carrer, i hi ha un seguiment en aquest procés de reinserció. Finalitzar la condemna de forma progressiva des del medi obert obté una reducció també de dotze punts en la taxa de reincidència.

Catalunya i l'Estat espanyol són territoris europeus..., amb pitjors condicions temporals per a l'accés a la llibertat condicional. Això no depèn d'aquí, s'haurien de canviar la llei i el reglament a nivell estatal. Però sí que ens fa estar als nivells més baixos en l'aplicació de..., les persones, quan surten ja en llibertat, si surten de medi obert o surten des de la presó directament. A Finlàndia i Suècia, per exemple, el cent per cent d'interns exhaureixen condemna en medi obert. En canvi, a Catalunya estem ara en un 23,3 per cent de persones complint el tercer grau, quan el 2020 es va assolir un 27,7 per cent. Sabem que després va haver-hi una baixada i molts problemes. Sabem que estem recuperant aquesta tendència i, llavors, volem animar aquest camí.

En relació amb les llibertats condicionals, ara mateix tenim un nou per cent. En total, ens situem en que al voltant d'un trenta per cent surten de medi obert a llibertat. Hi ha marge de millora. I des del nostre grup parlamentari considerem que cal anar com a mínim cap a un trenta per cent. Ha de ser el camí tenir almenys un trenta per cent de persones en tercer grau.

El sistema és més eficient que fa molts anys. El 2008 la taxa de reincidència era d'un quaranta per cent; el 2014, d'un trenta per cent, i el 2020 la taxa de reincidència era d'un 21,1 per cent. Es va produir un descens de 19,2 punts en dotze anys, i estem pendent dels resultats que es donin aviat. En tot cas, hi ha marge de millora, i ho demostren aquestes dades. I és que, en molts casos, quan es tracta d'una persona amb un alt risc, si surt des del medi obert, amb permisos i medi obert, la taxa de reincidència és d'un 26,3; en canvi, en persones amb un risc baix i sense permisos, la taxa de reincidència –és a dir, que surten directament– és d'un deu per cent.

És a dir, cal posar en el centre de la qüestió en medi obert. Cal reforçar-ho. Cal reforçar el treball que es fa amb totes les entitats, prendre mesures per millorar l'eficiència del sistema de mesures penals. Cal també, efectivament, ampliar i treballar en medi obert per arribar a un trenta per cent de persones en tercer grau. I plantejarem a la nostra moció tot un conjunt de mesures que entenem que podran garantir o establir aquest camí per ampliar el medi obert i així millorar l'eficiència del nostre sistema d'execució penal i també la seguretat de la nostra societat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara, per fer la rèplica, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, coincidim en algunes coses que sí que voldria posar en valor, que és la importància estratègica que té el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, el CEFJE, per implementar les polítiques. L'altre dia, a la inauguració del curs, sí que vaig dir que era un feliç punt de trobada entre el departament, el món judicial, l'àmbit penitenciari i l'acadèmia, i això dona bons resultats. Per tant, és allà on ubiquem el centre de pensament, per entendre'ns. I és des d'on dissenyarem tot el conjunt d'aquestes polítiques. Em sembla important, d'alguna manera, subratllar-ho.

Respecte al tema de les mesures penals alternatives, només una cosa abans d'entrar, després, en el tema de medi obert. Sí que hem obert converses, perquè així pertoca, tant amb l'Ajuntament de Barcelona –de fet, ho vam agendar en la primera reunió que vam tenir amb l'alcalde Collboni– com amb les entitats municipalistes, perquè hi ha d'haver un esforç aquí. I no és senzill. També és complex per a qui acull mesures penals alternatives. Les ha de gestionar bé, perquè hi han molts aspectes que s'han de gestionar, però en qualsevol cas ja ho hem posat en l'agenda dels temes a tractar.

I, amb relació al medi obert, algunes reflexions. La primera és el reconeixement dels treballadors i treballadores que estan en aquest àmbit. Fan una feina ingent i tre-

mendament positiva. Jo dilluns vaig tenir l'oportunitat de visitar el centre obert. També sabia que tenia aquesta interpellació, i a vegades no és el mateix llegir papers que visitar i preguntar i atendre... I, per tant, la feina que es fa és ingent i és important.

Segona reflexió, apostar pel medi obert no és un exercici de bonisme, no és una qüestió naïf; és rigor, és respecte per la dignitat de les persones preses i la defensa dels seus drets fonamentals, que, a més a més, està objectivament avalat per les dades, i em sembla molt molt important. Quedin-se amb una dada: només una de cada deu persones que ha gaudit del medi obert reincideix. Per tant, funciona. Per tant, si una cosa funciona, primer, no l'espatllis, i, segona, si pots, en la mesura que en siguis capaç, doncs, intenta millorar-la, intenta donar-hi més canxa.

Vostè ha fixat una xifra. Diu: «Escolti, hauríem d'arribar... Ara estem, en medi obert, en un 23,7 per cent. Hem d'arribar al trenta.» Miri, la diferència entre estar a l'oposició i estar al Govern és que en mi he de fer un exercici, i voldria que fos així, una mica més..., no dic que el seu no sigui realista, però..., si arribem al trenta, magnífic; nosaltres ens fixàvem a arribar a un vint-i-set o vint-i-vuit. És un creixement, és tendir cap aquí. En qualsevol cas, no ens barallarem per un percentatge, perquè l'objectiu fonamental és avançar en aquest camí, no? Perquè augmenta les possibilitats de reinserció pel que els deia, perquè millora el clima social evidentment dels centres, perquè optimitza també els recursos, perquè també optimitza els recursos i fa el sistema penitenciari molt més eficient.

Què és el que tenim previst en aquest àmbit? El disseny d'aquesta estratègia penitenciària, fomentar l'acostament progressiu al medi obert, incrementar la població beneficiada en aquests termes que abans li expressava, reduir el temps necessari per accedir-hi –que aquí tenim un *gap* manifestament millorable–, reubicar els centres oberts a la població en segon grau en règim de sortides –ubicar-la als centres oberts–, impulsar l'aplicació de la circular d'estrangeria garantint la supervisió del servei d'orientació i assessorament, avançar en la regulació de la documentació des del moment de l'ingrés penitenciari, ampliar el protocol de classificació inicial del medi obert. O sigui, hi ha un conjunt de mesures que jo crec que d'alguna manera podem concretar més, aterrar més en la moció, perquè la moció ens farà aterrar en el blanc o negre de les propostes, i promoure vincles amb el territori.

I, respecte a medi obert, una darrera informació, que té més a veure amb infraestructures però que va vinculada a les polítiques, que és el Centre Obert de Barcelona, que vaig tenir ocasió de visitar no fa pas massa. Vostès saben que està ja en construcció, que és un centre de vuit-centes places en aquest cas ubicat a la Zona Franca, que té prevista l'entrada en funcionament el segon semestre de l'any que ve –per tant, tota la inversió, totes les obres iniciades en el seu moment segueixen el seu curs–, que acollirà interns en segon grau però beneficiaris de tercer grau. I permetrà dues coses que tenen derivades positives en altres àmbits: tancar la unitat d'homes existent al Centre Penitenciari de Dones, en aquest cas Wad-Ras –no serà el tancament definitiu de Wad-Ras, però sí el tancament d'aquesta unitat d'homes, centre obert–, i tancar el Centre Obert 2 de Barcelona, de 346 places, a Trinitat, que aquesta ja és una decisió que competeix a l'ajuntament i hi posarà habitatge social.

Per tant, anem en aquesta direcció. Creiem en aquest sistema no per un dogma de fe, no per un exercici frívol, sinó perquè les dades avalen que el medi obert i tots els esforços que es fan són eficients per a les persones, per als interns i per a la societat.

Gràcies, senyor president.

El president

Iniciem tot seguit el capítol de les mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius

302-00065/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula l'honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Molt bon dia, diputades i diputats. És una llàstima que no s'hagi quedat la consellera de Salut, estant la consellera d'Igualtat i Feminisme a Nova York, a la Conferència de Nacions Unides.

Aquesta és una moció perquè els drets sexuals i reproductius segueixin sent centrals a l'agenda política de Catalunya, perquè no es faci cap pas enrere sinó que se segueixin fent passos endavant, perquè estiguin degudament garantits polítiques i serveis que donen sosteniment a uns drets que ja tenen una trajectòria de reconeixement, però també a aquells nous drets que van ser incorporats la passada legislatura. Hi ha una majoria en aquesta cambra que ho veu així. I dono les gràcies als grups parlamentaris que han presentat esmenes per enfortir la moció: a la CUP, a Junts, al PSC. Aquesta és una defensa col·lectiva dels drets i, per tant, els incorpore ja en aquesta primera intervenció.

Segurament no hi ha cap dret més bàsic que el dret al propi cos, perquè és des de la nostra autonomia i llibertat que exercim tota la resta de drets. I per això reclamem al Govern que les polítiques de drets sexuals i reproductius, que són drets humans, estiguin basades en els principis d'universalitat, d'accessibilitat, de participació; que donin resposta a totes les necessitats, que tinguin enfocament interseccional; i que el Govern sigui diligent amb la implementació de les mesures, que es facin més campanyes informatives i de sensibilització per trencar tabús, estigmes –com també proposa la CUP–; també que hi hagi més retiment de comptes –com també ha demanat el Grup Parlamentari de Comuns– i que hi hagi més transparència.

I és que estem parlant de drets. Estem parlant del dret a l'equitat menstrual per erradicar la pobresa menstrual, acabar amb els mites i tabús sobre la regla, contribuir a la justícia climàtica amb productes reutilitzables. Estem parlant del dret a una atenció adequada durant el climateri per no ser medicalitzades i entendre els canvis en els nostres cossos. El dret a l'anticoncepció de llarga durada per decidir quan volem ser mares, si és que volem ser-ho. El dret a l'anticoncepció d'emergència, que incorporem a proposta de la CUP, o l'accés gratuït també als mètodes de barrera que hem transaccionat amb el PSC.

El dret a la interrupció voluntària de l'embaràs amb el mètode escollit, amb més equitat territorial. I aquí els vull compartir que a la pregunta escrita d'Esquerra Republicana sobre el nombre de professionals sanitaris inscrits al registre d'objectors de consciència en la pràctica de l'avortament, que es va aprovar el juny de l'any passat, la resposta ha estat que tan sols un professional de tot el sistema s'ha declarat objector –un sol professional. Per tant, no hi ha excusa perquè el conjunt d'hospitals del sistema sanitari integral d'utilització pública practiquin IVEs sense causa mèdica, i, ara sí, es poden identificar adequadament aquells hospitals que exerceixen una objecció institucional, que seria illegal, i es puguin així també depurar responsabilitats.

Segueixo amb els drets. El dret a l'educació sexual integral –que és el concepte que utilitzen la UNESCO, l'Organització Mundial de la Salut– per trencar tabús i conèixer millor el propi cos, la nostra salut, prevenir les violències sexuals també en la primera infància, tenir més eines per establir relacions sanes basades en el consentiment, evidentment, en fases més endavant en edat. I no es pot endarrerir més la seva implementació.

Dret a erradicar la violència obstètrica i la vulneració dels drets sexuals i reproductius. Dret a un part respectat, amb més equitat territorial en els centres de naixement. Dret a una atenció ginecològica i obstètrica a prop de casa que atengui tant les visites regulars i els parts com les urgències ginecològiques. I per això el servei que presten les àrees de ginecologia i obstetrícia dels hospitals comarcals, com l'Hospital de Berga, el de Campdevàrol, Móra d'Ebre, Vilafranca del Penedès, és cabdal per garantir aquest dret: per assegurar l'equitat territorial, per evitar el despoblament rural. I allà on calgui fer millores en instal·lacions i reforçar les plantilles, doncs, és obligació del Govern fer-ho, però en cap cas la solució pot ser que les dones hagin de desplaçar-se més quilòmetres i posar-se en risc amb aquests desplaçaments.

Dret també de les defensores dels drets sexuals i reproductius a la protecció jurídica, digital i física per part del Govern, perquè són agents democratitzadors. I la no concessió de cap subvenció de cap departament a entitats que ataquen els drets sexuals i reproductius, com ha proposat la CUP, i ho hem acceptat, i que en l'anterior legislatura ja vam establir per a les subvencions del Departament d'Igualtat i Feminismes.

I per garantir tots aquests drets també cal reforçar els Assirs perquè siguin presents a cada comarca –com proposa la CUP–, els avortaments farmacològics, però que són cabdals també per a l'educació menstrual, el climateri, l'acompanyament a l'embaràs i la lactància, també per a les adolescents en situació de risc que es troben en aquesta situació.

I, finalment, aquests drets no se sostenen sense una dotació adequada de llevadores. Ho proposa la CUP en les seves esmenes i ho hem treballat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la proposta de resolució registrada a la Comissió de Salut, on ens fem nostres les seves reivindicacions laborals i salarials.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. Per defensar-les, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Per la CUP els drets sexuals i reproductius són importants. Estem parlant de la possibilitat de gaudir i decidir sobre els nostres cossos, les nostres sexualitats, els nostres desitjos i els nostres plaers, lliures de tot tipus de violències i de discriminacions. I ho emmarquem tot plegat dins el paradigma dels drets humans.

Nosaltres estem d'acord amb la moció d'Esquerra Republicana. Estem d'acord amb totes les mesures que presentava la moció en relació amb la menstruació i la menopausa, la coeducació, el registre d'objectors, el combat contra la violència obstètrica, la protecció de defensores de drets sexuals i reproductius. I, de fet, la legislatura passada vostè, diputada, era la consellera, i coincidíem força en els plantejaments de defensa de drets sexuals i reproductius, però pensem que podríem haver anat molt més enllà.

I, de fet, les esmenes que nosaltres li hem plantejat són això, coses que trobàvem a faltar en aquesta moció i que fins i tot podríem dir que trobàvem a faltar, quant a la seva culminació, pel que fa a la legislatura passada. Són set esmenes que vostès han acceptat o que alguna l'han transaccionat, i l'hi agraïm, i desitgem que es puguin implementar aquesta legislatura. Trobem a faltar la consellera de Feminisme; ahir també la vam trobar a faltar, però bé, és el que hi ha.

Nosaltres, en definitiva, el que plantejàvem era anar més enllà del programa Coeduca't, quan parlem de coeducació i educació sexoafectiva, perquè tot i que alguns s'escandalitzin perquè redueixen la sexualitat a sexe, entre d'altres coses, no parlem només de construir una sexualitat lliure de violència i basada en el plaer i en el consentiment, sinó que estem parlant de donar eines als nostres joves i infants per mar-

car límits respecte al seu propi cos i, per tant, protegir-los d'abusos sexuals, quan parlem d'educació sexoafectiva.

Després, també hem plantejat esmenes amb relació a garantir l'anticoncepció d'urgència, perquè, segons els diferents informes de l'Observatori de Drets Sexuals i Reproductius, a qui agraïm moltíssim la seva tasca, doncs, aquesta és la segona denúncia més habitual que recullen.

I hem volgut plasmar el reconeixement de la tasca de les llevadores. Efectivament, no hi ha millor reconeixement que millorar les seves condicions laborals i que augmentar-ne el nombre per apropar-nos als estàndards europeus.

I, per últim, la resta d'esmenes que hem plantejat tenen a veure amb garantir la interrupció voluntària de l'embaràs, perquè aquesta sí que és la primera vulneració de drets sexuals i reproductius any rere any a casa nostra. Nosaltres volem garantir l'avortament arreu del territori de manera lliure i gratuïta, i això vol dir rebre atenció de qualitat, rebre informació adequada i veraç per escollir el mètode farmacològic o instrumental que la dona vulgui i a tot arreu, sense barreres.

I també, evidentment, parlem de posar fi a aquestes objeccions institucionals que s'estan produint a hospitals finançats amb diners públics. No pot ser que permetem que aquests hospitals que s'estan finançant amb els diners de tots i totes estiguin vulnerant drets sexuals i reproductius.

I, per últim, doncs sí, nosaltres volem acabar amb aquestes subvencions a les entitats fonamentalistes provida. Això significa donar compliment a aquesta llei d'igualtat de tracte i, per tant, evitar que cap entitat antidrets pugui beneficiar-se de diners públics. I, alhora, si veiem que hi ha un servei que és el que serveix d'escletxa perquè aquestes entitats rebin finançament públic, aquest servei donar-lo nosaltres, com és el cas de l'acompanyament a aquestes dones embarassades en situació de risc.

Per naltros és important l'aprovació d'aquesta moció amb les esmenes que s'hi han incorporat i que proposàvem la CUP. Per què? Doncs perquè els drets sexuals i reproductius, i en particular el dret a l'avortament, estan en el punt de mira de la ultradreta a nivell global. I no és cap casualitat: els lligams de la ultradreta amb la religió catòlica són més que evidents i adopten la seva misogínia. I voldria recordar que absolutament totes les religions són misògines, masclistes i patriarcal. I l'antifeminisme de la ultradreta, en definitiva, forma part d'aquesta croada antidrets, malgrat que en el cas de l'avortament ho vulguin disfressar de defensa de la vida.

Acabo. Precisament acabo recordant que limitar l'accés a l'avortament no impedeix els avortaments, sinó que el que fa és posar en perill la salut i la vida de les dones. Cada any moren al món 39.000 dones per avortaments clandestins i insegurs. I, a més a més, perpetua el classisme, que coneixem bé a casa nostra. Qui s'ho pot permetre se'n va a d'altres països que tenen legislacions més avançades. No cal anar cinquanta anys enrere, quan les famílies de casa bona catalanes se n'anaven a Anglaterra. Això està passant aquí, avui, ara. Cada any centenars de dones de l'Estat espanyol marxen a avortar a Bèlgica.

L'avortament és un dret, no pot ser un privilegi. I el que hauríem de fer és reivindicar-lo com a tal, en comptes d'acovardir-nos davant de l'extrema dreta i la ultradreta. A l'Estat espanyol l'avortament és un dret a mitges (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– perquè tenim una llei que limita la nostra decisió d'interrompre l'embaràs, a diferència d'altres legislacions més garantistes i avançades com la canadenca.

És fals que les dones i el feminisme hem anat massa lluny, oi que sí? Estem d'acord que hi ha molta feina a fer, oi que sí? Doncs aquí tenim feina. Parlem dels nostres cossos, de la nostra decisió. I, per tant, davant de la ultradreta, davant del feixisme, més feminisme sempre.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, moltes gràcies, president. Diputats, diputades... El compromís de Junts amb els drets sexuals i reproductius de les dones és absolutament ferm i va acompanyat de fets, no només de paraules i de declaracions d'intencions. Recordem que són drets que haurien d'estar absolutament fora de discussió, i no subjectes a la mirada reduccionista i ideològica interessada.

Són drets que avui tampoc podem donar per descomptats. Vivim una onada reaccionària i d'auge d'una nova forma de masclisme que s'expressa socialment i també a través de les xarxes, on arriba a un públic molt jove. Un masclisme a qui molesta que aquells que han anomenat «temes de dones» estiguin ara al centre de l'agenda pública, temes que històricament havien estat silenciats o minimitzats.

Quan parlem de salut sexual i reproductiva, també ho fem del dret a una atenció sanitària especialitzada que inclogui una mirada experta en allò que afecta les dones i els seus cicles vitals. I això inclou des de la pubertat, la menstruació, l'embaràs, el part, els mètodes anticonceptius, les infeccions de transmissió sexual i les malalties vinculades a l'anatomia femenina, fins a la perimenopausa i la menopausa.

Parlem també d'atendre necessitats emocionals que fins fa poc eren un tabú, com el dol perinatal i la necessitat d'atenció al benestar emocional de les mares que passen per aquesta experiència devastadora.

Deixeu-me que faci una especial menció en aquest punt, perquè en els darrers anys hem avançat força però encara queda molta i molta feina per fer. El quinze per cent d'embarassos que es trunquen durant el primer trimestre de gestació..., anualment al voltant de 3.500 embarassos de quinze setmanes o més són interromputs per anomalies fetals greus o incompatibles amb la vida i gairebé 2.500 nadons moren en el període perinatal. Malgrat l'elevat impacte emocional que suposen aquestes pèrdues, encara es tracta d'un dol molt silenciats socialment. Ens cal, doncs, desplegar diverses mesures que reconguin aquestes pèrdues en la seva magnitud i oferir també a les dones afectades un acompanyament d'acord amb les seves necessitats. El pla de salut de Catalunya 2021-2025 inclou aquest acompanyament com una de les línies estratègiques, i hem de vetllar perquè això realment sigui així.

Parlem del dret a l'atenció sanitària especialitzada per a les dones que pateixen endometriosis. El nostre grup hem presentat recentment una proposta de resolució sobre aquesta malaltia, una de les afectacions ginecològiques més freqüents. En aquest sentit, proposem diverses accions: que es promogui la formació especialitzada dels professionals sanitaris amb la perspectiva de gènere, començant per l'atenció primària, per tal de millorar l'atenció precoç de l'endometriosis i evitar la normalització del dolor de les dones; volem garantir també l'accés equitatiu a tractaments mèdics i quirúrgics efectius a totes les pacients, trencant amb aquestes desigualtats territorials i econòmiques, i també dur a terme campanyes de sensibilització i educació per donar a conèixer aquesta malaltia.

Mirin, a vegades plantejar solucions és una qüestió de voluntat política. A l'Ajuntament de Girona vàrem ser pioners a l'hora d'aprovar un permís de flexibilització menstrual per tal que, durant la menstruació, les dones poguessin faltar vuit hores al mes que llavors podien recuperar, tenien tres mesos per poder-les recuperar. Aquest és un exemple de com les administracions públiques han de liderar les solucions que plantegem per garantir aquests drets, que passen també per poder accedir a una atenció ginecològica i obstètrica de qualitat, perquè l'equilibri territorial es demostra garantint els serveis d'igualtat de condicions sigui on sigui el lloc on vivim.

El nostre grup ha presentat dues esmenes al text de la moció que debatrem per complementar-lo. Una, per facilitar l'accés a l'atenció dels drets reproductius dels territoris, tal com deien, i l'altra..., vàrem..., un informe que d'aquí a mig any..., quina és la situació dels drets sexuals i reproductius als quals ens hem referit el nostre grup i les mesures que cal implementar per poder-los garantir.

Perquè estem compromesos amb els drets sexuals i reproductius des d'una perspectiva integral i global, perquè creiem que són indestriables de la persona i formen part també del nostre progrés com a país i encara..., i pensem que els han de garantir més i millor.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Diputats, diputades... En primer lloc, vull expressar el nostre agraïment al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per la presentació d'aquesta moció tan important. Es tracta d'un tema que ens afecta profundament com a societat i que en l'actualitat és més rellevant que mai. Ens trobem en un moment en què les llibertats i els drets que havíem aconseguit amb molt d'esforç estan sent qüestionats per sectors que pretenen frenar els avenços que les dones hem fet en matèria de drets sexuals i reproductius.

Respecte a la moció presentada, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar vam presentar tres esmenes, de les quals n'hem transaccionat dues. I agraïm al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana la seva disposició a arribar a acords.

Estem plenament d'acord amb la majoria del text i amb els objectius que es plantegen, tot i que en algun dels punts que s'han afegit del Grup Parlamentari de la CUP tenim matisos o enfocaments diferents.

Protegir el dret de les dones a decidir sobre els seus cossos no és només una qüestió de salut o de llibertat individual, és una qüestió de drets humans. La capacitat de prendre decisions sobre el nostre cos és la garantia més bàsica i fonamental que tenim com a éssers humans. No podem parlar de llibertat ni d'autonomia quan no tenim el poder de decidir sobre el nostre propi cos o el nostre futur. Aquest és el primer pas per garantir la dignitat de qualsevol persona.

En aquest context, és fonamental que Catalunya es mantingui com a líder en la defensa i promoció d'aquests drets garantint-los, ampliant-los i no permetent la regressió en cap cas. Com va indicar la consellera durant la interpellació en el darrer Ple, aquest és un tema transversal, que no només ocupa el Departament d'Igualtat i Feminisme, sinó que es tracta de manera coordinada amb el Departament de Salut.

Actualment, la prioritat que es té des del departament és ordenar tots els recursos existents per garantir el seguiment òptim d'aquestes polítiques públiques. També és essencial garantir els recursos suficients, especialment els dels equips tècnics, per així assegurar la seva aplicació i el bon funcionament, i que aquests plans i aquestes polítiques públiques puguin arribar al conjunt de tota la societat.

Recolzem els punts claus de la moció, com les campanyes informatives per a joves de setze a vint anys i la distribució gratuïta dels productes menstruals reutilitzables. O la creació d'accions d'informació i acompanyament per a les dones durant el climateri, que es posaran en marxa al llarg d'aquest any. Aquestes accions són fonamentals per garantir que les dones tinguin un accés adequat a la informació i al suport que necessiten durant aquesta etapa de la seva vida, que sovint es tracta d'una etapa de la vida femenina massa oblidada i silenciada.

Un altre punt que considerem de gran importància és la cobertura i l'accés als mètodes anticonceptius, especialment als mètodes anticonceptius de barrera. Aquestes eines són fonamentals per a la salut sexual i reproductiva de les dones, ja que no només contribueixen a la prevenció d'embarassos no desitjats, sinó que també protegeixen les dones contra les malalties i les infeccions de transmissió sexual.

És essencial també la protecció jurídica, digital i física de les defensores dels drets sexuals i reproductius. Les dones que lluiten per defensar aquests drets han de saber que la seva tasca no només és valuosa, sinó que també serà protegida i reconeguda.

Per una altra banda, com he comentat a l'inici de la meua intervenció, hi ha punts als que no podem donar suport, com és el punt 7 bis, i, per tant, ens hi abstenim. Considerem que en l'actualitat hem de donar prioritat a acabar d'implementar el programa Coeduca't i fer-ne l'avaluació, revisant que els continguts educatius o afectivosexuals que es donen estiguin adaptats a cada etapa educativa per poder anar més enllà i fer polítiques de coeducació i educació efectives. Per nosaltres la coeducació és l'element clau per garantir una educació igualitària, respectuosa, fomentant la igualtat de gènere, trencant els estereotips i oferint eines per combatre la influència de la pornografia i altres desigualtats en el desenvolupament dels més joves.

Malgrat tenir matisos en alguns punts, com he comentat, des del nostre grup parlamentari donarem suport a la majoria dels punts d'aquesta moció. Els drets sexuals i reproductius de les dones són i seran una prioritat absoluta per a nosaltres, i en aquest sentit, doncs, no podem permetre cap retrocés.

Moltes gràcies.

El president

A continuació intervindran els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. Per tant, en primer terme, per fixar la seva posició, la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora Verge, diputada interpellant d'aquesta moció, jo centraré la meua intervenció en quatre aspectes de la moció, perquè és obvi que no tinc temps d'entrar-hi punt per punt, però sí que és veritat que marcaran el sentit del nostre vot.

El primer de tot és l'educació sexual integral. Jo penso que ahir va quedar claríssim amb la intervenció del meu president, del president del grup parlamentari, el senyor Alejandro Fernández, a la sessió de control, quina és l'opinió del Partit Popular respecte a aquest tema, però aprofito que tinc uns minuts més per deixar-ho clar i fer algunes valoracions a lo expressat ja ahir, no?, és un tema cabdal per al Partit Popular.

Jo penso que a ningú se li escapa que per impartir una assignatura obligatòria d'educació sexual és fonamental tenir en compte la sensibilitat dels pares, de les famílies, ja que moltes no estaran d'acord amb els continguts que s'hi impartiran. I ningú pot imposar un programa educatiu sense el consens dels pares, perquè seria anar en contra de la llibertat i la dignitat de les famílies, i és fonamental que la ideologia quedi sempre fora de les escoles. Imposar significa fer un adoctrinament des de les institucions, una cosa sens dubte inacceptable en una societat democràtica com la nostra. Les famílies són, juntament amb les escoles, qui tenen la responsabilitat de l'educació dels nostres fills, i és obvi que els pares, les famílies, hi tenen molt a dir. Això ja els hi he dit en alguna altra vegada des d'aquest faristol. No se'ls tenen mai en compte. I des del Grup Popular hem decidit presentar una proposta de resolució, el senyor Escribano, que és el portaveu d'Educació i la diputada que els parla, perquè demanarem que els continguts siguin adaptats i adequats a l'edat dels infants, respectant cada etapa evolutiva i també respectant els drets dels infants a ser això, a ser infants, i no avançar esdeveniments que quan es facin grans ja els hi arribaran.

Segon punt o segon tema, la pobresa menstrual. Miri, malauradament, la pobresa abasta tots els àmbits de la vida, i és cert que repercuteix en les dones quan no poden fer front a la despesa en productes higiènics. Vostès en poden dir «pobresa menstrual», però és pobresa a seques. I lo realment important és que arribi a tots els col·lectius. I em permetran que obri un petit parèntesi, perquè les cambres de bany

de les diputades i del personal d'aquesta cambra no som el públic objectiu. La consellera ja els hi va dir que no arribava als col·lectius més desfavorits; per tant, suminant quant ha costat això i pensin quantes dones haguessin pogut ajudar.

No compartim tampoc la concreció, detallant els col·lectius de dones vulnerables, denota, senyora diputada, un cert paternalisme, no?, deixant de banda que estigmatitza aquests col·lectius. Vostè pensa de veritat que les dones gitanes o les dones amb discapacitat, pel fet de ser-ho, ja són vulnerables? Jo penso que no. Estan victimitzant les dones en lloc d'empoderar-les.

Un altre tema important: la violència obstètrica. A veure, perquè hi hagi violència hi ha d'haver intencionalitat. I una cosa és que puguin existir males praxis, que, per descomptat, són denunciades sempre, però els metges, les infermeres i les llevadores no tenen intenció de fer mal a les seves pacients, no es pot criminalitzar de manera general els professionals i crear desconfiança cap a la seva feina i cap al tracte cap a les dones.

Un altre punt: les dades, que són la translació dels plans i les estratègies que han estat vigents fins ara i que és obvi que no han funcionat. No funcionen i ara resulta que volen afegir un problema més, que és la píndola del dia després dispensada com si fos una gominola. I això és un medicament, és un «xute» d'hormones. O sigui, tu no pots anar a la farmàcia a comprar un *ibuprofeno* de 800, perquè no te'l donaran, però et dispensaran un «xute» d'hormones. Escolti, miri, és com si em piquéss la gola i aquell dia, doncs, vaig i demano una pastilla del dia després: «xute» d'hormones. Jo, de veritat, demano una mica de responsabilitat, i, primer, al grup que governa perquè rebutgi aquest descontrol.

Vaig acabant. Les ITS no paren de pujar i, a més, quasi un trenta-quatre per cent de les persones que pateixen aquestes malalties són menors d'edat. I acabo, doncs, amb un tema cabdal per al Grup Popular, que són els avortaments. També, no paren d'augmentar. I és molt trist que quan parlen vostès de drets humans no pensin mai en aquells que mai arribaran a néixer i que són els més vulnerables. I no té res a veure amb l'Església catòlica, la defensa de la vida abasta molt més enllà de l'Església, i molts col·lectius que no tenen res a veure ni amb la dreta, ni amb l'Església, ni amb tot això que a vostès els hi agrada parlar, també defensen la vida (*Aplaudiments*.) Això deu ser en la cartera de serveis, però no és un dret, i menys un dret humà. I nosaltres votarem amb convenciment que no.

I acabo ja, perquè crec que han de deixar ja de generar desconfiança i por a les dones. A Espanya i a la Unió Europea, que és lo que tenim més a prop, els drets de les dones estan plenament garantits, i sembla mentida que hagi de ser una diputada de l'oposició la que els recordi justament això.

Gràcies, senyor president.

El president

Tot seguit, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Miren, esta moción es un indicador claro de lo podrida que está la ideología que ustedes quieren imponernos. Sus postulados no son más que el reflejo del completo fracaso social, educativo y sanitario del submundo donde ustedes se desenvuelven, y cada uno de sus articulados es más sórdido que el anterior.

«Derechos sexuales» no es más que un eufemismo del aborto, del antiguo postulado socialista que decía «Nosotras parimos, nosotras decidimos». Podemos empezar analizando su preocupación por el retroceso internacional de los derechos sexuales y reproductivos. Supongo que hablan ustedes de cómo los ciudadanos de todo el mundo se están posicionando del lado de la vida y como están eligiendo a líderes que defienden la vida desde la concepción hasta la muerte natural. Las personas han dejado de creer que el aborto es empoderamiento de la mujer y lo ven como lo que

verdaderamente es: una desgracia para la mujer y para el niño, al que quitan el primero de sus derechos, que es el de la vida. (*Alguns aplaudiments.*)

Nosotros celebramos que una parte importante del mundo abra los ojos y que empleen sus recursos en ayudar a las mujeres embarazadas en vez de engañarlas y arrastrarlas a un pozo del que la mayoría de las veces salen con importantes secuelas. Pero lo más importante, señora Verge, es que este miedo que ustedes manifiestan es solo la prueba de que están perdiendo. Están perdiendo y eso es una muy buena noticia para la humanidad.

Más. En varias ocasiones hacen referencia al colectivo de las mujeres. ¿Cómo se atreven ustedes a meternos a todas en su oscuro saco? ¿Cómo se atreven a colectivizarnos? Pero ¿ustedes me han visto a mí? Estoy casada con un hombre fantástico, con sus defectos, exactamente igual que yo, pero fantástico como son la mayoría. Tengo dos hijos que me dan muchos quebraderos de cabeza; ahora bien, también me dan mucha felicidad. Les hago la cena cuando llego a casa a tiempo y pongo lavadoras de mil amores. También tengo una carrera a las que muy pocas personas tienen acceso, que es la medicina. Y me he sacado dos oposiciones del Estado. No lo he tenido nada fácil –nada. No por ser mujer, sino por ser humana. Ahora bien, me he esforzado. Me he esforzado mucho. Capacidad, trabajo y tenacidad. Ni yo ni la mayoría de las mujeres formamos parte de su colectivo *woke* de mujeres perdidas, confundidas, acomplexadas e incapaces.

Por otra parte, no podía faltar su intento de robar la inocencia de nuestros hijos, robarles la infancia y proponer adoctrinarlos sexualmente desde los tres años. Pero, oigan, ¿qué fijación tienen ustedes con el sexo? ¿Qué fijación tienen? Están totalmente obsesionados. Este adoctrinamiento es el abono de futuras conductas sexuales patológicas y ya lo estamos viendo. Cada vez que ustedes meten la mano, aumentan el número de agresiones sexuales.

Sigo con sanidad. Primero, señalan como apestados a los médicos que cumplen con el juramento hipocrático y que aplican los conocimientos para los que han sido formados, que no es otro que preservar la vida humana. Pero no contentos con esto, los señalan como potenciales agresores de mujeres, utilizando términos tan repugnantes como «violencia obstétrica». ¿Están ustedes diciendo que hay profesionales que hacen daño deliberadamente a la mujer por el hecho de ser mujer? Miren, existen errores y existen males praxis, como en todas las profesiones, pero daño a la mujer intencional por el hecho de ser mujer, no. Es una idea completamente enfermiza.

Y termino. De lo que no habla, señora Verge, es de los derechos sexuales de las mujeres violadas por inmigrantes, que son el noventa y uno por ciento de todas las violaciones. (*Aplaudiments.*) Ni habla de las palizas a homosexuales por parte de los mismos inmigrantes que ustedes protegen. A todas esas mujeres y a todos esos homosexuales los olvida usted hoy; pero lo que es peor: los silenció cuando usted era consejera, como a la joven violada en la playa de la Barceloneta por un magrebí, a la que previamente le habían partido el cráneo. ¡Vergüenza! Vergüenza les debería dar a todos ustedes salir aquí y hablar de derechos de las mujeres y de derechos en general cuando pisotean el primero, que es el de la vida.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades. Malgrat les enormes temptacions de contestar a la diputada de VOX, aquest cop les superaré i no perdre massa temps en fer-ho. Crec que ella mateixa es retrata. Per tant, utilitzem el temps per a coses més útils.

Sí que voldria respondre a algunes de les coses que ha dit la diputada del Partit Popular –perquè, a més, és un dels temes que tracta la moció i, per tant, hi està di-

rectament relacionat–, sobre l'educació sexoafectiva en totes les etapes curriculars des dels tres anys. Com ja s'ha dit –de fet, ja li he comentat també la diputada de la CUP–, educació sexoafectiva no és només parlar de relacions sexuals. Aquí potser els que estan obsessionats amb el sexe són vostès, perquè es pensen que parlar a nens de tres anys, fer-los educació sexoafectiva és parlar-los de relacions sexuals. No és així.

Segons l'informe de Save The Children, vuit de cada deu agressions a menors es cometien en l'entorn familiar; en aquelles famílies que, segons vostès, han de decidir si els seus fills reben o no reben una educació sexoafectiva que els hi ensenyi a reconèixer el seu cos, el consentiment sobre el seu cos, la decisió a prendre decisions sobre el seu cos, que quan algú de la família et toca o no vols i et diu «és un secret, no li expliquis a ningú», això no està bé i han de dir prou, han de poder dir prou. Això és el que s'ensenya també en l'educació sexoafectiva. I això és el que estem demanant que es faci en totes les etapes del currículum educatiu, això que a vostès els hi molesta tant.

I, si no, expliquin-me qui estarà més protegit davant una possible agressió dintre del seu entorn familiar i del seu entorn proper, un nen que ha rebut aquesta informació des que és petit o un nen que no l'ha rebut? Plantegin-s'ho una mica. El dret de les famílies... Les famílies no tenen un dret inequívoc a decidir-ho tot sobre els seus fills, perquè els seus fills són persones i tenen dret a rebre una informació veraç i objectiva. Perquè és que, si no, al final acabarem que si una família creu que l'origen de la humanitat és Adam i Eva, no voldrà que li ensenyin biologia al seu fill perquè li parlaran de l'evolució. És que podem arribar a aquests extrems amb el tema de la llibertat de les famílies per decidir sobre la formació i la informació que reben els seus fills.

Una altra qüestió que també ha dit la companya del Partit Popular és que a Espanya i a la Unió Europea estan garantits els drets de les dones. Fa sis dies: informe de la Comissió Europea sobre els drets de les dones i el full de ruta per com avançar per garantir els drets de les dones a la Unió Europea. Fa sis dies. I una de les cites de la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen –no és gaire sospitosa de ser de la ideologia *woke*, la senyora Von der Leyen; no gaire, eh?–: «No hi ha cap motiu que justifiqui que una dona cobri menys que un home, ni que li correspongui una atenció sanitària de menys qualitat, ni que hagi de patir violència per causa del seu gènere. Sabem que totes les societats en què es tracta les dones i els homes amb igualtat són millors, més justes i més pròsperes. Així doncs, cal que aprofitem l'enorme reserva de talent i competències de tothom, dones i homes per igual. El full de ruta que presentem avui mostra el nostre ferm compromís de continuar construint una Unió Europea de la igualtat de gènere i dels drets de les dones.»

I al full de ruta de la Comissió Europea, presidida per la senyora *woke* Von der Leyen, els seus eixos de treball són: erradicació de la violència de gènere, normes sanitàries més estrictes per garantir l'accés de les dones als drets sexuals i reproductius, igualtat salarial, conciliació, igualtat d'oportunitats laborals. No deuen estar gaire garantits els drets de les dones a Espanya i a la Unió Europea si la Comissió Europea, la *woke* Comissió Europea, diu que s'ha de treballar en tot això.

Dit això, nosaltres donarem suport a tots els punts de la moció. Efectivament, estem d'acord amb tot el plantejament. És un plantejament integral. És cert també que ens hauria agradat que la passada legislatura s'hagués avançat molt més en aquestes coses. El registre d'objectors de consciència es va aprovar quan ja s'havien convocat les eleccions i el Govern estava en funcions, i es podria haver aprovat molt abans. La interrupció voluntària de l'embaràs segueix sense estar garantida a tot el territori amb accés lliure a informació i a decidir el mètode d'interrupció; això segueix sense ser-hi. El mapa que es presenta a la moció perquè es presenti –i que n'han acceptat l'esmena– s'ha votat també no sé quantes vegades i encara no el tenim. El Coeducat: no es va avançar la passada legislatura en res en educació sexoafectiva, més

enllà de plans, estudis i «a veure com ho fem». Seguim sense tenir el Departament d'Educació disposat a col·laborar en aquests temes. Per tant, moltes de les coses que aquí s'anuncien s'haurien pogut començar a treballar amb més intensitat la passada legislatura i ens alegrem que ara vulguin posar-les sobre la taula i hi votarem a favor com les hem votat sempre.

No es pot continuar finançant entitats provida. Hi ha la Llei 19/2020 que ho permet, però és que és tan senzill com posar com a requisit a les convocatòries l'acompliment dels drets humans; és bastant senzill, també. Hi han altres qüestions que tenen a veure amb que encara no està garantit l'avortament als centres públics, i Catalunya hauria de ser un territori on poguessis entrar en un hospital a fer-te un avortament sense que hi hagués gent a fora escridassant-te per la teva decisió.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Podem començar la intervenció dient que la seva campanya «La meva regla, les meves regles» no ha set allò que se'n diu precisament un èxit de cartellera. Sols el vint per cent de les dones que hi tenien dret han anat a la farmàcia a recollir-ho. I hi ha hagut nombroses queixes per part dels farmacèutics pel que fa al procediment d'abastiment i pagament del material. En altres paraules, un projecte valorat en 8 milions i mig d'euros que no ha reeixit.

De la mateixa manera que no està acceptat el terme «violència quirúrgica» per definir aquells casos en què durant el postoperatori apareixen blaus, propis de la força exercida durant les maniobres pels cirurgians o punts cosits amb mala traça, no entenem que s'accepti el terme «violència obstètrica» per definir el procés de naixement d'un nadó, en què s'empren, evidentment, procediments mèdics necessaris per garantir la vida de la mare i del fill. Aquest concepte que vostès volen instaurar criminalitza els professionals de l'àrea i els pressuposa una intenció de fer mal o de violentar les gestants que evidentment no s'avé amb la realitat.

A la seva moció es mostren preocupats per l'onada reaccionària que limita els drets sexuals i reproductius de les dones arreu del món. De qui ens parlen? De la República Islàmica de l'Iran? De l'Afganistan? De Síria? No. Parlen de democràcies consolidades com Itàlia, Polònia, Andorra o els Estats Units. Quina pena. Quina pena que fingixin feminisme per atacar les dretes mundials i alhora contribueixin a convertir aquest hemicicle en l'expositor improvisat de la misogínia islàmica. Vuitanta-tres matrimonis forçats registrats els darrers cinc anys i 681 nenes que han set mutilades genitalment els darrers tres. I no a on governa el Paps de l'extrema dreta, no; a on governaven vostès: a Catalunya. I en comptes d'endur-se les mans al cap i fer una batuda contra aquests pederastes, violadors i bàrbars, proposen fer educació sexual integral als nens de tres anys. Mentre mirem incrèduls el seu dit, no veiem com avança la mitja lluna, oi? Els hauria de caure la cara de vergonya. Deixin en pau els nens i empaitin d'una vegada la barbàrie.

El president

Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Gràcies de nou als grups parlamentaris que han presentat esmenes. Ja s'han comentat les que han estat acceptades, les que han estat transaccionades, per això aquesta intervenció final la dedicaré a rebatre l'extrema dreta. Tants dies aquí, escopint discursos d'odi contra les persones migrades sota la falsa bandera de la defensa dels drets de les dones i, avui, l'extrema dreta no dissimula el

seu fonamentalisme religiós contra els drets sexuals i reproductius. Bravo, senyores! Bravo! Vostès no defensen els drets de les dones ni la llibertat. Ho farem nosaltres, la resta de grups parlamentaris.

Garantirem la llibertat de les seves germanes per poder avortar quan així ho necessitin, mentre que vostès les condemnarien a un embaràs forçós. Nosaltres garantirem que les seves filles i fills rebin educació sexual perquè puguin viure la sexualitat en llibertat, prevenir les violències, mentre que vostès el que farien és condemnar-les a viure la sexualitat amb por i amb desconeixement. Nosaltres garantim l'accés de totes les veïnes de Ripoll als productes menstruals, mentre que vostès consideren que combatre la pobresa menstrual és un caprici ideològic. Nosaltres garantim que les seves amigues tinguin un part respectat i un hospital comarcal amb tots els serveis d'atenció ginecològica i obstètrica, mentre que vostès no es preocupen en absolut per aquests serveis. De fet, no es preocupen per cap servei públic. Diputades de VOX, d'Aliança Catalana i, em sap greu dir-ho, avui també del PP, expliquin a les seves germanes, a les seves filles i a les seves amigues que volen acabar amb els seus drets, però expliquin-los també que hi ha aquí una majoria democràtica i feminista, en aquesta cambra, que defensarà els seus drets i la seva llibertat.

I alguns aclariments finals. Els pares i mares no voten no el currículum d'educació sexual, cap. Són els parlaments democràtics els que decideixen sobre els continguts de l'educació d'un país. Dos. Si mencionem a tots els col·lectius de dones, no és per cap paternalisme, és per reconèixer, precisament, les necessitats específiques que poden tenir i reconèixer que cap acció s'ha de fer sense la seva participació, sense la participació de les entitats organitzades per defensar els seus interessos.

I, diputada María Elisa García, gràcies per reconèixer que no és humana, perquè algun dia..., la veritat és que dubtem si tenim davant un holograma de temps passat...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Tània Verge Mestre

...de la secció femenina d'algun règim autoritari.

El president

Els vull recordar que aquest darrer torn, a banda de permetre al diputat o la diputada posicionar-se sobre les intervencions anteriors, bàsicament és per explicar en quins termes queden les esmenes presentades.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur

302-00066/15

El punt divuitè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Bon dia. Una salutació també als representants del sector agrari que ens acompanyen a l'hemicicle. Diputats, diputades... Bé, la moció que presentem avui recull d'una manera molt concreta i concisa, en sis punts, la necessitat de promoure una minoria de bloqueig al Parlament Europeu sobre l'acord de la Unió Europea amb el Mercosur, ateses les greus conseqüències i greuges que representarà per a les petites i mitjanes explotacions agràries i ramaderes catalanes i eu-

ropees en termes de viabilitat i competitivitat econòmica de la seva activitat, posant en risc tant la seva funció essencial en el proveïment d'aliments com la seva funció social i ambiental en la gestió i custòdia del territori.

És un acord que posa la pagesia com a moneda de canvi. És un acord que no contempla intercanvis d'alimentació amb alimentació, sinó que s'ofereix i sacrifica el sector primari en benefici d'altres sectors. Esquerra Republicana ha manifestat en totes les cambres –al Parlament, en aquesta; al Congreso i al Parlament Europeu– que aquest acord és nefast per al sector primari català i europeu.

Avui, amb la votació d'aquesta moció, podrem contrastar el posicionament dels grups d'aquest Parlament, posant en evidència si existeixen o no contradiccions d'alguns grups, com el PSC, grup que dona suport al Govern, amb un conseller que, per una banda, fa un discurs de suport i defensa del sector primari del nostre país i, per altra banda, avui veurem si recolza un acord de lliure comerç que no contempla les garanties suficients i necessàries per evitar la competència deslleial, amb totes les conseqüències que això implicaria per al sector.

De fet, el mateix comissari d'Agricultura i Alimentació de la Unió Europea, el senyor Christophe Hansen, el passat mes de gener, va fer declaracions on reconeix –paraules seves– que no vol parlar de clàusules mirall per a l'entrada de productes amb fitosanitaris prohibits a la Unió Europea. Per què? Doncs perquè no existeixen les eines necessàries per evitar-ho. I reconeix que actualment continuen entrant amb productes importats. I el ministre Planas, defensor de l'acord, explica a alguns punts de l'acord, que poden representar beneficis, però al mateix temps reconeix l'existència d'un fons de compensació de 1.000 milions d'euros com a mínim, adreçat als professionals del sector primari, que se'n veuran perjudicats. Per tant, ja es reconeix que hi haurà aquest perjudici.

És això el que volem? Anar donant ajudes al sector? O garantir la seva viabilitat econòmica, així com la sobirania alimentària del nostre país i, per extensió, d'Europa? Cal tenir clar qui en surt beneficiat i qui en surt perjudicat. Té algun sentit portar productes a centenars i milers de quilòmetres? Portar aliments fora d'Europa i, per altra banda, que també ens en vinguin de fora cap a Europa? I que, a més a més, no es produeixin en les mateixes condicions? Des d'Esquerra Republicana defensem acords comercials justos i que contemplin les condicions de reciprocitat, per garantir preus, estàndards de producció local, seguretat ambiental i sanitària i, evidentment, la viabilitat econòmica del sector.

Per això, els punts d'aquesta moció recullen sis acords molt concrets. Destaco: un, que aquest Parlament manifesti el rebuig explícit a aquest acord en els termes en què està definit, per tots els motius que he exposat; reconèixer que el model de petites i mitjanes explotacions arrelades al territori és el model català i és el model que cal preservar i prioritzar-ne les polítiques públiques que ho facilitin. I instem el Govern de Catalunya a: oposar-se de manera inequívoca als termes actuals de l'acord amb Mercosur, defensant fermament els interessos de la pagesia catalana davant la competència deslleial, així com la garantia efectiva d'aquests estàndards ambientals, sanitaris i laborals, amb l'objectiu d'evitar riscos per a la salut de les persones i desigualtats socials entre diferents territoris i comunitats humanes; promoure efectivament la sobirania alimentària, així com, també, les condicions socioeconòmiques i ambientals que determinen aquestes relacions en totes les baules de la cadena alimentària, i, com a punt principal, demanar al Govern de l'Estat espanyol que promogui una minoria de bloqueig al Consell Europeu.

En definitiva, aquesta moció defensa quatre punts essencials per al nostre país i també per a Europa: el nostre model de pagesia i, per tant, els llocs de treball del sector primari; la nostra sobirania alimentària; la protecció dels drets laborals i del medi ambient, i la salut de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, conseller. Diputats, diputades, sector agrari que avui esteu aquí dalt acompanyant-nos, benvinguts. Primer de tot, dir ben alt i ben clar que no al Mercosur. La pagesia en cap cas ha de ser una moneda de canvi per afavorir altres sectors econòmics, com sembla i tot indica aquest acord firmat a Europa amb Mercosur.

Dir que, evidentment, a aquesta proposta que avui ens presenta Esquerra hi votarem a favor, perquè al final, com ja saben, s'assembla moltíssim a una proposta de resolució que presentem..., que al desembre de l'any 2024 vam presentar conjuntament els grups de Junts, Esquerra Republicana, els Comuns i la CUP, perquè arribés a la CARPA, a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament, a la roda de premsa de la qual també hi van assistir companys i companyes de Revolta Pagesa. I, per tant, doncs, evidentment cal que aquest Parlament es posicioni contra aquest acord.

I per què cal que ens posicionem clarament contra aquest acord? Doncs perquè tenim poques capacitats com a país per decidir que no el volem, perquè tots hem de tenir molt clar que a l'entrar a aquesta Europa tot el que són les possibilitats com a país de bloquejar acords comercials, doncs, les hem perdut. Ja no tenim la competència, la té Europa. Per tant, l'únic que podem fer, bàsicament, almenys com a Catalunya, és queixar-nos. Sí que l'Estat espanyol pot exercir el dret a bloqueig juntament amb altres països, però poca cosa més, perquè a l'entrar a Europa hem perdut la capacitat de decidir per nosaltres mateixos quins acords comercials volem establir com a país i quins no.

I està clar que aquest acord el que fa és obrir les portes a importacions massives de productes alimentaris, com per exemple la carn de vedella, l'arròs, el pollastre i molts altres, elaborats amb unes condicions molt més laxes de les que produïm aquí al país, la nostra pagesia, la nostra ramaderia. Perquè aquí el que no pot ser és que aquí exigim unes mesures, que, al nostre entendre, són correctes, però no les exigim per als productes que vindran de fora. És evident que, quan parlem de clàusules mirall, vol dir exactament això: el que s'aplica aquí, que s'apliqui també a tots els productes que arribin d'altres països, siguin en temes sanitaris o mediambientals. Els requisits han de ser exactament els mateixos, perquè, si no, posem encara més la nostra pagesia contra les cordes i aboquem més el sector cap a la seva desaparició.

Amb aquest acord, a més d'això, d'omplir-se el nostre mercat de productes amb unes condicions més laxes, això també comportarà una sèrie de problemàtiques pel que fa als consumidors i les consumidoras de Catalunya. Ens arribaran productes de baixa qualitat, que fins i tot poden suposar un problema per a la salut pública, pel tipus de condicions en què s'elaboren o els tipus de productes que s'utilitzen en altres països. Per a la pagesia, és evident el que suposarà: desavantatge competitiu total, pel que dèiem de les mesures que s'han de prendre aquí, pels requisits que se'ls imposa, perquè les condicions aquí són molt més estrictes.

I també tindrà una afectació per al medi ambient, perquè transportar tots aquests productes d'aquests països sud-americans té un cost, té un cost mediambiental molt alt en el seu transport. I no només això, sinó que pot afavorir que macroindústries que estan en aquests països encara destrueixin més, per exemple, l'Amazones, per poder cultivar més, produir més per importar cap aquí, evidentment, amb uns preus molt millors que allà. Però això també perjudicarà la població, la pagesia que treballa allà mateix, perquè veuran com s'augmenten els preus dels productes bàsics allà mateix, perquè tots s'importaran cap aquí, una part important vindran a parar al nostre país.

Per tant, realment, aquest acord és desastrós per als països del Mercosur, però també per al nostre país, per a la nostra pagesia. I no ens queda res més que demanar a aquest Govern, al Govern espanyol, que s'hi oposin. I, evidentment, que el Parlament de Catalunya digui clarament: «No als acords que maten la nostra pagesia.»

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Prego als assistents del públic..., que el Reglament impedeix que puguin aplaudir.

En segon terme, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Benvolgut president, consellers, diputats... La política agrària comú està incumplint de forma reiterada el principi de preferència comunitària de nostres productes, al haver suscrit diferents acords comercials amb corporacions alimentàries o fons d'inversió que contraten amb tercers països no comunitàries tals com Marruecos o Turquia i, ara, els acords de lliure comerç amb els països del Mercosur, amb els quals en la majoria de les ocasions no podem competir, ja que els seus preus de venda a Espanya estan, en moltes ocasions, per sota dels nostres costos de producció.

Con aquest últim acord Mercosur, la pràctica totalitat de les organitzacions agràries, com Asaja o la plataforma SOS Rural, afirmen sentir-se abandonats pels polítics i que Mercosur, seïalen, constitueix un autèntic mazatxo pels interessos dels agricultors i ganaders europeus. A pesar d'ello, el Partit Socialista, representat pel ministre Planas, han afirmat que Mercosur és un bon acord. Però és que també aquest acord, gran part d'aquest acord comercial i, sobre tot, el relat ideològic de la agenda 2030, ha sigut ratificat i comprat pel Partit Popular.

Sorprende que hagi sigut Esquerra Republicana qui hagi presentat aquesta moció, i més quan sempre ha mostrat adhesió ideològica a la agenda 2030, al pacte verd europeu i a la política agrària comú. I ara, amb aquesta moció, es observa un canvi brusco, un autèntic gir copernicà en quant a la seva posició, per lo qual se mostra totalment opuesta a Mercosur, seïalant en la seva moció el seu rebuix explícit al mateix, de lo qual nos congratulamos, posat que se apropa a la posició de VOX, que des de sempre hem mostrat la nostra oposició a aquest acord comercial. Així doncs, Esquerra Republicana va ampliant el seu marc mental com si la finestra d'Overton actués amb virtuts taumatúrgiques.

Una competència deslleal que posa en jaque la viabilitat de milers d' explotacions; competència deslleal que se demostra per una burocràcia excessiva de la política agrària comú, falta de barreres arancelàries pels productes procedents d'aquests països no comunitàries, importació de productes que no reuneixen els estàndards fitosanitaris o medioambientals necessaris que se exigeixen aquí a Europa, o bé amb normatives fiscals o laborals moltes més laxas. Acords internacionals que comprometen inclús la nostra seguretat alimentària a Europa. El any passat se generaren cinc mil incidències, segons el sistema d' alerta sanitari europeu, i quasi la meitat se debien no als productes fitosanitaris, sinó a la contaminació microbiològica. Una legislació asfixiant, un autèntic vià crucis legal basat en un relat ideològic: que si la agenda 2030, que si els objectius de desenvolupament sostenible, que si el pacte verd europeu, que si les polítiques climàtiques, la llei de la restauració de la naturalesa, la llei del benestar animal, la estratègia de la biodiversitat o la estratègia «De la granja a la taula». En fi, un *totum revolutum* que demostra que la Comunitat Econòmica Europea se ha passat de frenada i que a la par lo que fa és mostrar inseguretat al nostre sector primari, inseguretat ju-

rídica y, por supuesto, inseguridad de mercado, aparte de suponer un incremento de los costes de producción.

Con estos acuerdos comerciales, sobre todo en este último de Mercosur, permítanme que les efectuemos las siguientes consideraciones. Relevo generacional: sin un mundo real fuerte, no hay futuro, y sin futuro no hay relevo generacional. Así pues, menos frases grandilocuentes y más unidad para defender a nuestro sector primario. No va a ser posible un relevo generacional hasta que el sector primario resulte ser un sector rentable. Así pues, quedémonos con esta palabra: «rentabilidad».

Soberanía alimentaria. Los alimentos no aparecen en las estanterías de los supermercados como por arte de magia. Comemos tres veces al día y se ha dicho que quien controla el sistema alimentario controla a los pueblos. La soberanía alimentaria, por lo tanto, comienza a ser una cuestión de Estado y Francia lo tiene claro, pues ha creado su propio Ministerio de Soberanía Alimentaria. En España, estamos a la espera.

Bruselas está utilizando todo nuestro sector primario como una moneda de cambio a costa de lograr otras ventajas en otros productos dentro del ámbito de la Unión Europea, como sería, por ejemplo, los vehículos, la maquinaria o la industria farmacéutica. Para que se entienda bien, en otras palabras: estamos cambiando vacas y tomates procedentes de terceros países no comunitarios por coches y lavadoras.

En la propia agenda 2030..., no nos engañemos, puesto que la propia agenda 2030, dentro de sus objetivos –basta leerla; aviso para navegantes y aquellos que llevan el pin en la solapa– está precisamente el de reducir la producción en el sector primario. Hay, pues, una encrucijada contra nuestro sector primario, cuyos burócratas de Bruselas han decidido legislar en contra de las personas que nos dan de comer.

Exigimos, por lo tanto, respeto para el campo español, que se le devuelva la libertad honrando a la gente del campo que tiene la tierra y el sol metida en el alma. La defensa del campo es también la defensa de nuestra cultura, de nuestra identidad y de nuestras tradiciones. Sin agua, no somos nada; sin ríos, no somos nadie; sin agricultores, ganaderos y pescadores solo seremos un semillero de ruinas y un manantial de lágrimas.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; gràcies, president. Després d'aquesta defensa tan espanyola, miraré de fer jo la defensa des de la nació catalana. I, de fet, Catalunya, de sempre, històricament, hem set una nació de comerciants. Ja només si fem referència al Consolat de Mar del segle XIII, l'aportació que va representar això per a la història de la humanitat, diria, per al món, ho tindrem clar, no?

Per tant, nosaltres, Junts per Catalunya, evidentment que estem a favor de comerciar amb el món, d'estar oberts al món, evidentment sempre comerciant amb democràcies. I és en aquest marc en el qual des de la Unió Europea nosaltres no vam estar en contra de determinats tractats, com per exemple el Mercosur, perquè volem tenir aquesta voluntat d'obertura al món, de poder comerciar; no només d'importar, estem parlant també d'exportar cap al món. Si fos ara, ho votariem en contra? Doncs sí, ja ho assumeixo jo. Jo mateix era el responsable d'Agricultura en la legislatura passada i, si fos ara, tal com hem vist que això afecta la pagesia, ens hauríem posicionat radicalment en contra. Això ho vull deixar clar.

És un tractat que, si l'analitzes, hi ha sectors que se'n veuen beneficiats. I això també ho hem de dir. No la pagesia, però sectors com la química, com la maquinària, l'automoció, la farmacèutica, son sectors que poden veure's beneficiats; és així. Però, en canvi, quan analitzes el primer sector, t'adones que sobretot el boví, l'aviaram, l'arròs, les taronges, els cereals, etcètera, son sectors productius que es veuran afectats d'una manera letal. I cal filar molt prim, perquè l'altre dia em deien en una

fira..., un em defensava que als del sector de l'oli sí que els hi aniria bé el Mercosur. Doncs quan ho estudies amb detall, veus que no. Perquè, si bé en l'últim exercici de què hi ha dades, el 8,2 per cent del que s'exporta de Catalunya en oli al món, el 8,2 per cent va als quatre països del Mercosur –això és així; per tant, una política d'aranzels zero els podria beneficiar–, també és veritat que amb aranzel zero l'entrada d'oli de soja cap a Europa seria massiva, i això, indirectament, afectaria també les exportacions de Catalunya en oli d'oliva cap a Europa. Per tant, el que guanyàriem per un costat ho perdriem deu vegades per l'altre. Per tant, s'ha de filar molt prim a l'hora de mirar si ens beneficia o no ens beneficia. En aquest cas, és evident que, en general, tot i que hi pugui haver algun petit sector que sí que en pogués treure profit, en general per al primer sector és absolutament un greuge el text actual del Mercosur, tal com està concebut.

Nosaltres, com a Junts per Catalunya, hem presentat esmenes de reforç al que una mica, doncs, ja expressa aquesta moció, en el sentit de dir que hi estem en contra pel que suposa per a la pagesia, pel que suposa per al primer sector. No estem en contra d'una manera essencial dels tractats comercials; de cap manera. Estem en contra dels termes actuals d'aquest acord, d'aquest text actual, perquè perjudica, evidentment, la pagesia. I de cap manera la pagesia pot ser moneda de canvi.

Li agraeixo a la diputada d'Esquerra Republicana, la Montse Bergés, que ens hagi acceptat l'esmena 1 i l'esmena 2. No ens ha acceptat l'esmena 3, que, de fet, el que feia era simplement anar en la mateixa línia, no?, de dir que nosaltres el que demanem és una minoria de bloqueig a la Unió Europea contra el text actual d'aquest acord del Mercosur perquè perjudica la pagesia; hi posàvem, diguem-ne, aquest afegitó al final. Heu considerat que ja estava dit en altres punts; d'acord, cap problema, ho votarem tot a favor igualment.

Però també sí que volem explicar que nosaltres, prèviament a la iniciativa que heu tirat endavant des d'Esquerra Republicana, vam presentar una proposta de resolució a la Comissió d'Unió Europea i Afers Exteriors sobre el Mercosur, afinant bé el nostre posicionament. I allà el que diem és que hi ha hi ha d'haver clàusules mirall; o sigui, que els requisits ambientals, sanitaris, fitosanitaris que es demanen als productes que importarem de fora siguin els mateixos que es demanen als nostres productors d'aquí, però no només.

Encara que es complís aquesta qualitat d'aquests productes, que diguis «està blindat, està assegurat»..., que és complicat, eh?, això és una mica utòpic, perquè a nivell de duanes ja sabem que és complicat d'assegurar-ho, però encara que poguessis assegurar que la qualitat d'aquests productes serà la mateixa, doncs si aquí ja ens ho podem produir o aquí ja en tenim estoc, que no s'incloguin en aquest tracte de lliure comerç d'aranzels zero, perquè igualment els nostres productors ho patirien, no?; estarien en igualtat de condicions qualitatives, però arribarien aquí uns productes que, segur, a nivell de cost serien molt més barats i, per tant, enfonsàriem igualment les nostres explotacions ramaderes i agrícoles.

També en aquesta proposta de resolució, quan es substanciï, veuran que defensem que el cent per cent de les IGPs, de les denominacions d'origen i indicacions geogràfiques protegides quedin, doncs, blindades per al text futur que es pugui renegociar d'aquest acord.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerra Tomàs.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller... Bé, ho portava preparat d'una manera, però escoltant-los a vostès, les intervencions que s'han anticipat, sembla que tenen una bola de vidre i aquesta bola de vidre només destapa els aspectes negatius.

Intentaré explicar..., perquè també n'hi ha de positius, i les organitzacions agràries que ens acompanyen espero que facin d'altaveu d'aquestes coses que són positives.

Bé, l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur, des del nostre grup parlamentari, considerem que és una oportunitat. I ho considerem clarament, perquè el sector agroalimentari català destaca a nivell mundial per la seva excel·lència i qualitat de tots els productes. I això, eh?, no ho tenen gaires països. Els països que ens han de tindre por potser són els altres, perquè podem exportar a tot el món per davant de tothom.

Hi ha diverses coses en aquest sentit: els vincles històrics, culturals i empresarials que tenim amb aquests quatre països –Paraguai, Uruguai, Argentina i Brasil– són molts. El principal, la llengua que compartim també, no? I això ens situa en una posició privilegiada per vendre els nostres productes.

Aquest acord continua tenint punts favorables. Un dels principals és que podem accedir a 270 milions de consumidors amb les nostres produccions perquè som una potència exportadora, tot el sector agroalimentari.

També hi ha un altre tema molt important: davant de la conjuntura de la globalització mundial, diversifica l'aprovisionament de matèries primeres, i una de les principals és la soia. La soia per a l'alimentació animal és importantíssima per a Catalunya, perquè aquí sí que som una de les potències més importants d'Europa en la producció de carn.

La producció de carn és el pal de paller de moltes de les explotacions familiars d'aquest país. Jo mateix produeixo aviram. I aquí s'ha dit molt lleugerament amb aquesta bola de vidre que l'aviram sortirà perjudicat. Jo soc un petit productor i estic integrat, com gairebé el cent per cent dels productors de porcí, d'aviram..., el boví són una mica més..., poden treballar independentment, per sort.

Per a nosaltres, aquestes empreses, aquestes integradores que alguns critiquen, podran fabricar pinsos amb millor preu, segurament. I nosaltres pensem que si van bé aquestes integradores..., perquè aquestes integradores són també qui sustenta el teixit en el nostre territori rural; si van bé elles, anirem bé els petits productors. Això ho hem tingut sempre claríssim.

Després hi ha diverses coses respecte a la protecció dels productes sensibles. S'estableixen límits –que estan regulats– en aquests sensibles, que poden ser la carn de boví, l'aviram i l'arròs, per exemple, i alguns altres, eh?, que s'aplicaran progressivament i controlada.

S'ha parlat d'aquests 1.000 milions de fons europeu en cas de que algun sector es vegi perjudicat. Això és importantíssim. O sigui, aquests acords milloren molt més l'acord del 2019. I ha set a base de treball de totes les administracions.

Bé, una cosa també molt important: el fet de les clàusules de reciprocitat i que hem convertit en aquestes famoses clàusules mirall. Aquí sí que hauríem d'anar units tots els partits polítics allí on tinguem representació –a Europa, a l'Estat espanyol, a Catalunya–, perquè s'augmentin els controls, però no només d'aquests països del Con Sud, d'aquests quatre països que he anomenat, sinó de tots els països que importen algun producte alimentari aquí. I realment existeix, eh?, aquesta agència de seguretat alimentària que ho controla. I no se'n parla, com si no existís i aquí hi poguéssim entrar tot. No és veritat.

Bé, respecte al tema del posicionament, en els punts 1, 3 i 5 ens posicionem en contra pel rebuig que vostès manifesten a unes polítiques que estem segurs que seran una oportunitat. Vostès volen fer un problema del que nosaltres considerem una oportunitat. Volen fer un soroll, suposo que per fer palanca al Govern, sense mirar a fons del que pot significar tot això.

En els punts 2 i 4 votarem a favor, perquè nosaltres també volem prioritzar el preservar les explotacions arrelades al territori: són fonamentals per estructurar els nostres pobles.

I en el punt sisè també votarem a favor, tot i que, en principi, pensem que vostès es contradueixen, ja que insten el Govern a promoure models de relacions comercials –i acabo, president– que garanteixin els drets socials, la protecció mediambiental i la seguretat alimentària en tots els països del món.

S'han llegit l'acord? Se l'han llegit? Perquè, precisament, l'acord va d'això: de treballar per unificar sistemes productius en tots els països que vulguin vendre a Europa. Si no ho fan –si no ho fan–, difícil ho tindran per vendre'ns res, no ho dubtin.

I esperem que vostès col·laborin en treballar per aquestes clàusules mirall.

Gràcies.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes poden fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Jaume Veray i Cama.

Jaume Veray Cama

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, associacions agràries... Mirin, avui Esquerra ens presenta una moció que simplement i rasament, com diríem a Girona, ens ve a dir que no al tractat de la Unió Europea amb el Mercosur, cosa que no ens sorprèn, perquè així ho van expressar a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació durant la compareixença del conseller i en la interpellació prèvia a aquesta moció.

Però avui, també, aquesta moció és la prova reconeguda fa una estona pel diputat de VOX Rafael Villafranca –curiosa deriva, la d'Esquerra–, és la prova de que els extrems es toquen. Perquè la petició és senzillament la mateixa que fa VOX en relació amb aquest tema. I això és el que va passar no fa gaires dies a la Comissió d'Agricultura del Congreso de los Diputados, on dos mocions, una de VOX i una d'Esquerra, demanaven exactament el mateix: la no ratificació.

I, mirin, deixin-me que els digui algunes coses sobre tot aquest tema. Els nostres agricultors i ramaders treballen per produir més, per vendre més i per guanyar més, tot i que potser a alguns de vostès aquí a l'hemicicle això no els hi agrada gaire i voldrien limitar el que hagin de guanyar. Els nostres agricultors i ramaders volen treure's de sobre càrregues fiscals inútils i la pesada burocràcia. Volen que es revisi la regulació ambiental que es va aplicar la passada legislatura amb el vot d'alguns dels seus partits, sense cap rigor tècnic, sense benefici ni econòmic ni mediambiental, només per pura ideologia; fins i tot, en contra de l'acord de París que tindríem l'obligació de defensar.

Saben de què va aquest acord, oi? Doncs, a grans trets, per si algú se n'ha oblidat o..., bé, se li ha oblidat degudament o no sap de què va. El tractat de París exigeix que tots els avenços contra el canvi climàtic es facin sense menyscar la producció d'aliments. Per tant, potser algú tindrà que explicar la seva oposició.

Mirin, si a Europa hi ha regulació que llastra la competitivitat dels nostres productes, de la nostra agricultura, de la nostra ramaderia, doncs haurem de revisar-la i flexibilitzar-la. S'ha d'aconseguir que es compleixin les clàusules de reciprocitat i també que es facin efectives les clàusules de salvaguarda; sí, aquelles que el Govern Sánchez, aquest Govern al que vostès li donen suport, hauria d'estar aplicant ara mateix contra el que ve del Marroc, però que no aplica. I en això, a vostès, a Madrid, no se'ls hi ha sentit la paraula per queixar-se d'aquest tema. En això, vostès no han dit ni mu.

És clar, allà donen suport i apunten cada vegada que ho necessita o que és necessari el Govern Sánchez i, per tant, calladets; vaja, el que diríem aquí «van empassant», perquè els necessiten allà i aquí. Però després venen aquí, arriben aquí i fan el míting com a defensors de tot i de tothom, però sense cap proposta, només amb consignes genèriques del no, com avui.

Escoltin, treballem per reduir les càrregues fiscals –això a alguns tampoc els hi agrada, quan parlem d'abaixar impostos–, defensem el valor estratègic del sistema

agroalimentari, reforcem la competitivitat i la sobirania alimentària, treballem per defensar una remuneració justa de tots els anells de la cadena, essencialment del sector primari.

I per anar acabant, m'agradaria que tinguéssim present una cosa –s'ha dit també aquí–: el camp català és competitiu. Siguem, doncs, prudents, defensem els nostres productes i fem-ho bé. Perquè nosaltres, els catalans, sabem negociar, sabem de comerç internacional. I sabem treure'n profit, de l'intercanvi comercial global, per a la prosperitat de Catalunya.

La nova Comissió Europea treballa, està fent passos, i no hem de parar per aconseguir que els nostres productes, que ja són dels millors del món, estiguin de la millor manera posicionats en tots els mercats. I ara s'obre un mercat de més de 200 milions de persones. El nou comissari europeu ja està treballant per tot això; nosaltres al seu costat. Aquí sí, ajudant els nostres agricultors i ramaders, aquí ens hi trobaran. En populismes de manual barat que limiten la seva capacitat de comercialització i beneficis, mai.

Tot i així, els hi votarem a favor del punt número 2 de la moció.
Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats, conseller. No cal ni dir que l'activitat agroalimentària és una de les principals activitats econòmiques en bona part del territori català. I com a societat hauríem d'apostar perquè l'activitat intervingui en la vida del lloc i ajudi a fixar la població, però també per vigilar en mans de qui queda el nostre sistema agroalimentari, que no haurien de ser precisament els grans grups econòmics beneficiaris de tractats malament anomenats «de lliure comerç», com és el cas del Mercosur.

L'acord final del Mercosur, tot i alguns intents de millorar-ne el contingut, com la proposta de l'instrument comú al febrer de 2023, des de la lectura de la documentació segueix sense incloure garanties vinculants per a la prevenció de desforestació accelerada, assegurar els estàndards sanitaris i mediambientals o protegir les petites explotacions agràries. La contraproposta, rebutjant fins i tot sancions en cas d'incompliment, encara empitjora més la proposta inicial.

Les repercussions econòmiques i socials d'aquesta competència deslleial sobre la pagesia catalana podrien ser molt negatives, desincentivant producció local sostenible i comprometent la pròpia sobirania alimentària. I quina sorpresa! Resulta que també són incompatibles i contradictòries amb els acords del Ple del Parlament sobre la pagesia, com ho són també amb la lluita contra el canvi climàtic, a la que, de ben segur, seria de molt ajut una agricultura de proximitat que redueixi la petjada ecològica per a la protecció del planeta.

En lloc de consolidar un model comercial desigual i destructiu, la Unió Europea hauria de treballar per acords basats en la justícia econòmica, ecològica i social. I aquest context actual de creixent guerra comercial –a més a més, amb els Estats Units davant de la resta del món global– seria un bon moment per reforçar aliances comercials alternatives basades en els drets humans, la justícia climàtica i social, i que beneficiïn el progrés econòmic i social de les comunitats d'ambdós continents i no en perpetuar la dominació i l'enriquiment de les multinacionals.

Per tant, per millorar el model, per garantir aquest model, cal transparència, participació i control democràtics, però també normes comercials equitatives, segons les quals les importacions haurien de complir els mateixos estàndards que els productes europeus –després m'hi referiré–, però també el suport a les explotacions familiars, protegint petits productors amb mesures que evitin la concentració del

mercat en mans de grans corporacions, també la uberització del camp, i garanties ecològiques i laborals per exigir condicions de producció respectuoses amb el medi ambient i els drets dels treballadors.

En canvi, l'acord té importants mancances en totes i cadascuna d'aquestes qüestions: té falta de transparència i erosió democràtica; desigualtat en normatives ambientals i sanitàries; erosió de la sobirania alimentària i caiguda dels preus que amenacen la viabilitat econòmica de les explotacions familiars; desforestació massiva i expulsió de comunitats rurals, destruint ecosistemes clau, amb, també, la desaparició de formes tradicionals d'agricultura, i un ús intensiu de pesticides que contaminen terres i aigües, afectant la salut de les poblacions locals. També vulneració de drets humans i explotació laboral, amb treball forçat i salaris baixos. I contradicció amb els compromisos climàtics. Encara que es refereixi als acords de París, no regula mecanismes vinculants per garantir el compliment efectiu dels objectius climàtics, la implementació del pacte verd i els ODS.

És tot això el que porta a Comuns a rebutjar aquest acord. Tal com plantejem en una proposta de resolució registrada el mes de desembre i pendent de debat, no es compleixen aquests principis a què feia referència anteriorment; un punt de vista que cal traslladar al Govern de l'Estat i a les institucions europees amb voluntat de treballar per fer possible tractats comercials sostenibles social, econòmica, alimentàriament, mediambientalment, i reclamar al Govern de l'Estat que es comprometi a construir aquesta minoria de bloqueig que compartim dins del Consell Europeu per mantenir l'oposició a l'acord i rebutjar el seu fraccionament.

Perquè, d'altra banda, tenint en compte, doncs, que l'agricultor només reté al voltant del 6,5 per cent del valor total de la cadena de valor alimentària, i tenint en compte també que no som capaços de garantir l'aplicació efectiva de la llei de cadena alimentària, fer seguiment dels contractes de compravenda, garantir preus justos i evitar la venda a pèrdues, com podem garantir l'efectivitat de les clàusules mirall en altres països com a mecanismes de control? Els tractats s'haurien de basar en justícia global, solidaritat i protecció dels drets humans, promoure desenvolupament sostenible, prioritzar el benestar de les persones i limitar els límits del planeta.

Encara hi som a temps, de totes en depèn i Comuns hi estem compromeses. Ens pronunciarem favorablement respecte a la moció que se'n porta a consideració.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I en darrer lloc, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana ja s'ha postulat en més d'una ocasió en contra d'aquest acord, perquè clarament perjudica la nostra pagesia i l'empeny a una competència deslleial de la que difícilment n'eixirà mai victoriosa.

Fa anys que els ramaders i els propietaris de les explotacions agràries catalanes pateixen fiscalitzacions extremes. Se'ls han exigit fortes inversions en instal·lacions, s'ha prohibit l'ús de pesticides per controlar les plagues, s'han imposat restriccions d'aigua, s'ha obligat a donar indiscriminadament antibiòtics al bestiar, tot amant amb una allau de burocràcia que ha conduït alguns pagesos a situacions límit.

Les polítiques globalistes atades pels acords de la Unió Europea, a on no s'han tingut en compte les particularitats de les nostres explotacions ramaderes i agrícoles, han fet desaparèixer granges de llet i conreus d'arbres fruiters, afectant més que negativament la nostra sobirania alimentària. Després de maltractar els productors locals amb normatives asfixiants, la Unió Europea signa acords oceà enllà sense exigir controls sanitaris, salubritat en les instal·lacions o drets laborals dignes i protecció social per al personal, condemnant així el sector català a competir en desigualtat

de condicions amb els països de Sud-amèrica. I en una època on es valora més el preu que la qualitat, els nostres pagesos, no cal dir-ho, tenen les de perdre.

No són els únics afectats, evidentment, els compradors perdran les garanties de consum que tenien fins ara i adquiriran productes de dubtosa categoria i procedència. Per això és necessari que ens oposem a aquest acord i a la invasió competencial a la que ens sotmet constantment la Unió Europea. Catalunya presenta dèficit comercial amb els països del Mercosur; per tant, no estem parlant d'un acord, sinó d'un càstig, un més cap a la nostra ja prou castigada pagesia.

És hora de dir prou i de fer costat a qui cada dia ens posa el tec a taula.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Bé, en primer lloc vull agrair les aportacions de la CUP i de Junts, que no canviaven el sentit del text i, per tant, les hem pogut admetre sense cap problema. Pel que fa a l'esmena del PSC, hem considerat que era inacceptable, perquè realment el que feia era validar els termes de l'actual acord i justament avui l'objectiu d'aquesta moció era el contrari: que ens posicionem en contra de l'actual acord del Mercosur.

Bé; bola de vidre, no, senyor Ezquerria –bola de vidre, no. Quan diu «tenen una bola de vidre i ja sabran el que passarà». No, no, són les dades que recull l'acord. Són les condicions que recull l'acord. Per tant, siguem seriosos. Nosaltres no parlem d'hipòtesis, sinó coses que estan en aquest acord i que, per tant, justament s'haurien de canviar.

Per altra banda, la broma del diputat de VOX ha estat bé, eh?, de coincidir. Clar, és que és..., és com... No sé com se li ha pogut ocórrer quan realment nosaltres tenim claríssim que tot el que és el tema ambiental –la desforestació que hi pot haver en els països de Sud-amèrica, etcètera– és un puntal bàsic per a Esquerra Republicana. I la coherència d'Esquerra Republicana, quan ens han dit que si aquí en recolzem uns i que fem equilibris... No. Esquerra Republicana..., aquí, al Congreso i al Parlament Europeu, el seu posicionament és exactament el mateix.

I fa quinze dies, conseller, a la interpellació, vostè va dir: «No sé si estic a favor o en contra de l'acord de Mercosur.» Avui el grup del PSC, que dona suport al Govern, ho té clar, ha dit que hi està en contra. Per tant, si aquesta moció avui s'aprova i fem que el Parlament es manifesti amb aquestes condicions, el Govern també haurà de fer arribar el que s'aprovi en aquesta moció i esperem que es pugui promoure aquesta minoria de bloqueig per donar suport al sector de la pagesia de Catalunya i d'Europa.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu

302-00067/15

I el dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Christian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bon dia, diputats, consellera. L'educació és un dels pilars fonamentals de la nostra societat i del futur de Catalunya. Avui, amb aquesta moció subsegüent a la interpellació, el Partit Popular també parla de justícia, de dignitat i d'un greuge que no es pot allargar més. Perquè el que passa amb els docents de l'escola d'iniciativa social no té cap tipus d'explicació racional ni cap justificació política que pugui defensar-se amb un mínim de coherència.

La realitat és molt simple: els docents de l'escola concertada treballen igual o més que els de l'escola pública. No preparen les seves classes i exàmens amb el mateix esforç? No s'enfronten cada dia al repte de joves i adolescents o als desafiaments d'alumnes amb necessitats especials? No posen, per si de cas, el seu cap i el seu cor a la defensa i al servei dels nostres infants? I, tanmateix, a final de mes el seu salari és inferior, les seves condicions laborals són pitjors i la seva estabilitat professional molt més precària.

I això no és opinió, són dades; dades que el Síndic de Greuges ha exposat en un informe demolidor que diu coses com aquestes: «Cada alumne de l'escola concertada rep entre 1.500 i 1.800 euros menys l'any de finançament públic que els de l'escola pública. Això suposa un dèficit estructural que els condemna a la precarietat. L'any 2019 ja faltaven més de 1.800 docents a l'escola concertada, i aquesta xifra no ha fet més que augmentar. Les ràtios són més altes, els recursos, menors, i les condicions per als mestres, més difícils. Els centres concertats tenen el mateix nombre de percentatge d'alumnes vulnerables que els de l'escola pública: un catorze per cent. Però el suport que reben de l'Administració és molt inferior. On està la igualtat d'oportunitats dels alumnes més vulnerables si no reben els mateixos recursos en funció del centre educatiu on decideixen estudiar?

Aquesta situació no només és injusta, sinó que també és insostenible. Això no va de models educatius. No es tracta de la pública contra la concertada. El compromís del meu grup a favor de l'escola pública està fora de tot dubte. Jo mateix vaig estudiar a l'escola pública i el nostre candidat va ser l'únic dels que es van presentar a les passades eleccions al Parlament de Catalunya que també va estudiar a l'escola pública. I és precisament per això, perquè coneixem i recolzem l'escola pública i la seva importància, que defensem el model educatiu de Catalunya, que defensa com a pilars fonamentals l'educació pública i l'educació concertada, podent escollir amb llibertat. I aquesta llibertat només és real si tant l'escola pública com l'escola concertada tenen els mateixos recursos i el mateix finançament.

És per això que avui no ens limitem a denunciar el problema, sinó a proposar solucions. Proponem una equiparació salarial per garantir que els docents de la concertada tinguin el mateix sou que els de l'escola pública. Defensem un increment de les plantilles dels docents per acabar amb el dèficit estructural del professorat. Els centres d'iniciativa social han de tenir el mateix nombre de professors que els de l'escola pública. Defensem una dotació suficient de recursos per atendre l'alumnat vulnerable. No pot ser que les escoles concertades hagin d'atendre el mateix percentatge d'alumnes amb necessitats especials, però amb molt menys finançament i menys suport. Si la concertada forma part del Servei d'Educació de Catalunya, ha de tenir un finançament just.

Per tant, diputats, la pregunta és molt senzilla: votaran a favor de que hi hagi justícia salarial i igualtat d'oportunitats per als docents de l'escola pública i de l'escola d'Iniciativa Social, o continuaran mirant cap a una altra banda? Diran que sí a l'equiparació salarial dels mestres, o continuarem justificant que hi hagi docents de primera i docents de segona? Continuaran castigant les famílies que trien la concertada amb menys recursos i menys ajudes?

Si la seva prioritat és l'educació, votin a favor d'aquesta moció. Si la seva prioritat és mantenir greuges i desigualtats, continuïn votant en contra d'aquesta moció. Avui tenen l'oportunitat de demostrar que realment creuen en el sistema educatiu

que tracti tots els professors amb la dignitat que es mereixen. No facin que la concertada hagi d'esperar més anys el que és de justícia i votin-hi a favor.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Señora *consellera*, señores diputados, muy buenos días. Votaremos a favor de la mayoría de los puntos de esta moción del Grupo Popular que versa sobre la concertada, la escuela concertada, porque defendemos un principio fundamental que encarna la verdadera libertad, la esencia de lo que tiene que ser una sociedad justa, y este es el derecho de los padres a poder elegir libremente el modelo educativo que desean para sus hijos en virtud del derecho natural de la *patria potestas* de los padres, ese derecho natural que está impreso en el ser propio de lo humano y es cognoscible por la lógica y también por la razón.

Bien, lamentablemente, este derecho está hoy en Cataluña totalmente amenazado. Y es que la educación concertada se ha convertido en una especie de chivo expiatorio de la izquierda y de los separatistas, y se ha convertido en una especie de diana, de objeto de su odio. Cualquier modelo que escapa de su control ideológico, para la izquierda y el separatismo es como una especie de anomalía incomprensible que se debe erradicar. Suelen acusar, estos grupos, a la concertada de fomentar la desigualdad, de socavar la escuela pública, de fomentar también una competencia desleal... Bien, intentaré desmontar estas falacias.

En primer lugar, si les preocupa a estos grupos –la izquierda y el separatismo– la pública, si les preocupara de verdad, si lo que quisieran es realmente mejorar el sistema educativo, que, como bien sabemos todos, está en los escombros actualmente, está en las ruinas, no se esforzarían en destruir la concertada. Lo que sí que harían es invertir más y mejor en la pública, y hacerla competitiva. Fomentar la excelencia es lo que harían. En lugar de rebajar el nivel para igualar por abajo, lo que tendrían que hacer es que todas las escuelas públicas, concertadas y privadas compitieran por la excelencia en igualdad de condiciones. Pero no, no quieren realmente mejorar el nivel educativo, lo quieren someter a su control ideológico.

La realidad es que estos grupos son enemigos de la realidad, no soportan que los padres puedan elegir el modelo educativo que quieren para sus hijos, porque cuando un ciudadano es verdaderamente libre, el poder pierde su capacidad de adoctrinamiento sobre ellos, sobre el ciudadano. Son enemigos de la diversidad educativa. Solo quieren una educación monolítica. Son enemigos de la excelencia, porque en su modelo igualitarista y mediocrizado, la excelencia es una especie de pecado imperdonable.

Nosotros defendemos la educación pública y defendemos la educación de la concertada. Y por eso exigimos y proponemos y exigimos –lo decimos muchas veces– el cheque escolar. Porque el factor económico no tiene que ser un motivo de desigualdad para elegir el modelo educativo que desean los padres –no tiene que serlo. Se tiene que elegir en igualdad de condiciones. Y resulta una hipocresía contumaz por parte de los grupos de izquierda y los separatistas –que normalmente, como he dicho, atacan a la concertada y que demonizan cualquier opción educativa que no esté bajo su control, en definitiva–, que no tengan ningún reparo –y últimamente lo hemos vivido, este episodio– en regar con dinero público escuelas, escuelas privadas de Francia –me estoy refiriendo a la red de escuelas de La Bressola–, además con un incremento de dinero público respecto al año pasado, eh?: 800.000 euros anuales. No tienen ningún reparo de regar con dinero público, lo vuelvo a repetir, a La Bressola, que tiene un objetivo marcado de exaltación del pancatalanismo. Y, en

definitiva, cuando la concertada no responde a sus intereses, la atacan, pero cuando pueden instrumentalizarla, entonces sí que la aplauden y la riegan con dinero público. (*Aplaudiments.*)

Por ese motivo –un pequeño reproche al Grupo Popular– no entendemos por qué ha condescendido con la enmienda 3 del PSC, eliminando la referencia explícita que hacía su artículo original a la red concertada «como un elemento esencial». Pues bien, creemos en una educación pública, concertada, libre y plural. Y sí, también creemos en la concertada diferenciada de niños y niñas; en una educación que prepare a nuestros jóvenes para ser ciudadanos críticos, responsables y capaces de construir un futuro y una sociedad mejor.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera, avui parlem dels reptes del sistema educatiu i, de fet, parlar d'educació, com han dit molts dels meus companys, és parlar d'un pilar bàsic, d'un pilar fonamental de la nostra societat i del nostre país; un sistema que s'ha consolidat al llarg de les darreres dècades a través d'aquesta doble xarxa, a través del Servei d'Educació de Catalunya, amb les escoles públiques, però també les escoles d'iniciativa social, garantint, per tant, l'accés, la qualitat i l'equitat. Tot plegat, com recull precisament la moció que avui portem a debat, en un context global marcat per aquest repte demogràfic, per la baixada de la natalitat, per la planificació, per la situació dels docents, en molts casos també per la burocratització, pels canvis normatius, amb nombroses lleis de l'Estat espanyol que poc o gens han beneficiat el model català, però també, en termes econòmics, amb aquest infrafinançament, amb el dèficit d'infraestructures o també, en altres termes, amb els resultats educatius que hem anat veient els darrers anys i la sostinguda taxa d'abandonament escolar. Alhora, amb un Servei d'Educació de Catalunya que requereix mesures urgents per abordar la inclusió, per abordar les necessitats educatives especials, la segregació o la situació dels professors amb les diferències salarials entre els centres públics i els centres d'iniciativa social.

Entrant, per tant, en el detall d'aquesta proposta, avui votarem favorablement aquells punts que van en la línia de preservar el model català, que engloba tots els centres sostinguts de fons públics per accedir amb igualtat d'oportunitats a l'educació, per fer-ho amb una oferta equilibrada arreu del territori, arreu del país, i mantenint aquesta llibertat i el dret d'elecció del projecte educatiu de centre en el que volem escolaritzar els nostres fills o les nostres filles.

Fer-ho, tanmateix, amb els reptes ingents i a través de les propostes de les esmenes que hem incorporat des de Junts per a aquesta millora del finançament i per equiparar l'import que l'Administració paga a les llars d'infants, independentment de la seva titularitat, cosa que ha de permetre el dret a l'educació, aquesta gratuïtat, aquesta universalitat dels infants, i facilitar, per tant, en termes de conciliació, el que és la vida familiar, però també la vida laboral. I fer-ho, justament, després de conèixer, aquesta setmana, dades de l'Associació de Llars d'Infants privades, que posaven en alerta aquest semàfor vermell de la situació límit per raons econòmiques i com situaven, que dues de cada tres es plantegen el seu tancament els propers anys.

I, finalment, i no menys important, també hem presentat una segona esmena a aquesta moció, d'acord amb la llei presentada fa uns dies pel nostre grup parlamentari, que va en la línia de defensar l'increment dels mòduls de despesa de funcionament de l'escola d'iniciativa social; garantint, per tant, la igualtat dels ensenyaments obligatoris i desplegant el pacte contra la segregació social, cosa que implica també

més recursos per fer front a la inflació, però també per a l'equiparació progressiva de les condicions laborals del personal docent, tal com ho reivindiquen.

I permeteu-me que avui llanci una pregunta oberta a les diverses formacions polítiques que hi ha en aquest hemicicle. Defensaran avui, per tant, l'escola d'iniciativa social? Defensaran, per tant, aquest sistema educatiu que representa ni més ni menys que el trenta per cent de l'alumnat català i ni més ni menys que gairebé 350.000 famílies catalanes? Esperem que la resposta sigui afirmativa, perquè, davant d'aquells que constantment diuen «no» a tot, avui, des de Junts per Catalunya, defensem sense matisos aquesta doble xarxa i aquest Servei d'Educació de Catalunya, el qual massa sovint ha patit aquest enfrontament en aquesta cambra per part d'alguns grups polítics, generant una tensió, una fractura innecessària en un sistema que s'ha de preservar, de qualitat i d'igualtat, i que és imprescindible com a país per garantir l'accés gratuït i universal.

I vaig acabant, però permeteu-me també que situï, per la urgència del moment, la necessitat de parlar del debat obert que hi ha actualment sobre el tancament d'algunes línies que estem vivint arran de l'inici d'aquesta preinscripció iniciada aquesta setmana. Alguns companys, al llarg d'aquest Ple, han posat l'exemple de Mataró, una ciutat on s'està vivint aquesta tensió amb el tancament d'algunes línies i el que està provocant per a la ciutat. Però també parlem del tancament d'altres centres d'iniciativa social per als propers mesos i els propers anys.

Cal planificar, consellera? L'hi responc rotundament: és evident que sí. Però també cal rendiment de comptes en aquesta cambra, fer-ho a curt, mitjà i llarg termini. Cal una previsió acurada d'aquesta situació educativa de les escoles catalanes i, com coincidíem al llarg de la legislatura passada, cal fer-ho per no improvisar.

Per tant, des de Junts per Catalunya donarem avui suport a la majoria dels punts d'aquesta moció amb les esmenes de millora del text que hem presentat, una moció de suport al Servei d'Educació de Catalunya amb més finançament per als centres públics, amb més finançament per als centres d'iniciativa social i concertats, amb més protecció per als docents, amb més inclusió i, en definitiva, amb més defensa del model d'escola catalana.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Bé; moltes gràcies, president. Bon dia a tots i totes. Molt bon dia, consellera. Sempre és un plaer poder debatre des d'aquest faristol iniciatives en l'àmbit de l'educació, perquè això significa que hi ha alguna qüestió que ens motiva, en diferents formacions polítiques, a tractar una proposta de la millora educativa de Catalunya.

I, en aquest cas, tenim una moció que ens presenta el Partit Popular, on des del PSC hem presentat vuit esmenes al seu text original. Ens han pogut acceptar quatre esmenes i, per tant, agrair la predisposició, a l'hora de dialogar constantment i a poder arribar a acords, al Grup Popular, i especialment al seu diputat Escribano. És normal, en el fons, que únicament hem pogut pactar quatre esmenes. Segurament, si haguessin acceptat alguna esmena més, significaria que s'haurien allunyat una mica més del seu projecte polític per apropar-se al nostre i ja ens estaria bé, evidentment, al PSC, però, amb tota la legitimitat del món, no ha estat així.

Però és normal, en el fons, aquesta discrepància, perquè és històrica, perquè respon a les propostes educatives que sempre hi han hagut des de la dreta en comparació amb les propostes educatives que sempre hem defensat des dels partits d'esquerra. Vostès el que ens estan demanant en aquesta moció és fer un exercici de discriminació positiva a l'escola pública per posar per davant l'escola concertada. I això no ho farem, ni ara ni mai. No ens podem trobar en aquesta anàlisi. El millor,

ensem, que poden fer el PSC i el Govern de la Generalitat, el Govern de tothom, és treballar i apostar per una escola pública de qualitat i per un sistema educatiu públic, que agafa centres de titularitat privat i centres d'iniciativa social, per treballar conjuntament per garantir l'equitat i la millora educativa.

Vostès parlen, en la seva moció, únicament, per exemple, de les dificultats laborals a l'escola concertada. Parlen de la situació agreujada que es va viure a les escoles a partir de la crisi de la covid-19; del benestar emocional d'alumnat, de mestres; de les ràtios; de l'atenció a les diversitats educatives a l'escola concertada. I la pregunta és: i la pública? No han atès en la seva moció les necessitats de l'escola pública.

El Govern de la Generalitat el que es proposa és millorar el sistema educatiu públic de Catalunya amb cinc línies generals que han estat àmpliament expressades per part de la consellera. Primer, amb més places d'educació zero-tres, ampliant aquestes places i ampliant, reforçant el model d'escoles bressol municipal. Segon, la millora educativa. Reforçant les STEAM, les ciències, la tecnologia, l'arquitectura, l'enginyeria, les matemàtiques, les llengües i l'aprenentatge de la lectoescriptura. Tercer, reduint les ràtios. I prova d'això és la mostra de la planificació educativa que tenim per al següent curs, 25-26, on més del cinquanta per cent de les escoles públiques sortiran amb una ràtio de dinou o menys d'alumnat per grup. Quart, apostar pels recursos especialitzats per atendre totes –totes– les necessitats educatives de suport específic i totes necessitats educatives especials. I, cinquè, una distribució equilibrada entre tots els centres de titularitat pública i d'iniciativa social.

L'atenció a les necessitats educatives, en el fons, és inherent i històrica a l'educació pública. Però és cert, i nosaltres ho volem reconèixer perquè és el camí que hem de continuar, que moltes escoles d'iniciativa social estan tractant i abordant aquests temes cada vegada més en els darrers anys. Com? Per exemple, fent exercicis per posar activitats gratuïtes extraescolars; posant un servei de menjador gratuït a l'alumnat que així ho necessita; reforçant l'atenció a les especialitats; reduint les ràtios, darrerament, quan ha baixat la natalitat, de la mateixa manera que ho han fet les escoles públiques. Han fet un esforç molt important i que volem reconèixer i incidir que aquest és el camí per arribar a la inclusió i a la millora educativa.

Aquestes escoles concertades, que sàpiguen que tenen el Departament d'Educació al seu costat per atendre totes les seves necessitats. Però vostès, senyors i senyores diputats i diputades del Partit Popular... Evidentment, votarem a favor dels quatre punts que n'han acceptat l'esmena, però no podem donar suport a cap altra de les propostes que ens han presentat. Perquè, torno al principi, diferenciem completament el model educatiu que defensen vostès i que defensem nosaltres.

Nosaltres no volem una escola que segregui per sexe, i vostès sí. Nosaltres no volem una escola que et condicioni si a casa parles català o castellà, perquè el que volem és que tothom, quan acaba l'escola obligatòria, pugui parlar tranquil·lament el català o el castellà. Nosaltres no volem una escola que et condicioni la teva classe socioeconòmica de la que procedeixes, perquè el que volem és que tothom pugui desenvolupar el seu projecte de vida i arribi a ser diputat o una persona més important, metge, científica o el que vulgui ser cadascú i cadascuna. El que defensem, en definitiva, des del PSC és un sistema educatiu públic, digne, universal, gratuït i de qualitat. I això és el que continuarem treballant des del PSC.

Moltes gràcies.

El president

Ara poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Bé, abans de començar aquest debat, deixeu-me dir dues coses que crec que són prou clares i prou òbvies i que segur que totes i tots compartim, que és que totes les famílies busquen la millor educació per als seus fills i filles i que cada docent, des de l'escola pública, concertada o privada, també vol el millor per als seus alumnes. I, per tant, crec que és des d'aquesta voluntat compartida el nostre punt de partida i la millor garantia per tenir un debat honest sobre quin model educatiu volem per al nostre país.

I, per tant, des d'Esquerra Republicana tenim una visió molt clara sobre l'educació. Defensem una educació i una escola pública forta, inclusiva i en català com a eix vertebrador de país; una escola pública que garanteixi la igualtat d'oportunitats, perquè entenem que només, doncs, des d'una educació pública de qualitat podem construir aquesta societat justa, cohesionada i realment democràtica. Però també cal que avui parlem de l'escola concertada, perquè és un element que forma part –i això és innegable– del nostre sistema educatiu des de fa dècades. I, per tant, nosaltres no hi estem en contra perquè som conscients del paper que han tingut i que encara tenen molts centres concertats, especialment aquells d'iniciativa social que treballen per l'equitat, per la inclusió i per la pluralitat educativa. I, per tant, a aquestes escoles els reconeixem també, evidentment, com no pot ser de cap altra manera, la seva aportació, el seu valor i el seu compromís.

I, tanmateix, per aquesta raó, perquè gestionen recursos públics, creiem també fermament que les escoles concertades han d'assumir responsabilitats, com ho fan la gran majoria, i com els hi exigim, tal com els hi exigim als centres públics. I, per tant, és imprescindible exigir-los aquest mateix nivell d'inclusió, de transparència i de no-discriminació que demanem a qualsevol altre centre públic, perquè amb aquests diners públics no hi hauria d'haver mai cap dubte.

La igualtat i l'equitat han de prevaldre per sobre de tot. I és per això que des d'Esquerra Republicana, en l'anterior legislatura, doncs, vam fer polítiques fermes i contundents en aquest punt de vista, com per exemple la no renovació dels concerts als centres que segreguen l'alumnat per gènere. I, per tant, amb referència al que ha comentat Junts per Catalunya abans, nosaltres no hi estem en contra, de l'escola concertada, però no és un sí a tot, és un sí amb matisos. I, per tant, com els hi deia, no podem permetre, no podem tolerar que al segle XXI, amb recursos públics, es legitimin pràctiques discriminatòries com és segregar l'alumnat per gènere. Perquè, si l'educació és l'eina més poderosa per transformar la societat, no podem permetre que reforci estereotips, desigualtats o l'exclusió. (*Aplaudiments.*)

Aquesta és la línia que hem defensat i que defensarem sempre, perquè volem transparència absoluta en la concessió dels concerts educatius. Volem mecanismes que evitin qualsevol tipus de discriminació o de segregació en l'àmbit educatiu, sigui per motius econòmics, culturals o de gènere. I volem que qualsevol escola concertada que rebi finançament públic assumeixi aquesta responsabilitat social que abans comentava i, per tant, que s'impliquin també en la lluita contra la segregació escolar.

I, per tant, sabem que això no és un camí fàcil, però és un camí necessari i que hem d'emprendre amb valentia. La realitat actual ens demostra que la distribució desigual de l'alumnat vulnerable entre l'escola pública i l'escola concertada està generant desequilibris profunds que acaben, doncs, per afeblir el conjunt del nostre sistema educatiu. I, per tant, des d'una perspectiva progressista, republicana i d'esquerreres, això no ho podem acceptar i, per tant, cal el compromís per reforçar el sistema educatiu en aquesta qüestió.

I, per això, també apostem per facilitar que aquells centres concertats que comparteixen aquest compromís amb l'educació pública també puguin, doncs, incorporar-se dins la xarxa pública. Ho hem fet amb èxit en l'anterior legislatura, en alguns casos a Barcelona. I també ho hem de poder desplegar arreu del país, perquè aquest és també el nostre compromís. Fer créixer l'escola pública no és anar contra

ningú, sinó garantir que l'educació de qualitat arriba, realment, a tots els racons del nostre país.

I, per tant, acabo, tornant una mica al que deia a l'inici: això no és qüestió d'enfrontar-nos entre models educatius, sinó de triar quin país volem construir. I el país que volem construir és un país on l'escola pública, oberta i plural sigui el pilar d'una societat cohesionada i un país que valori les escoles concertades que assumeixen plenament aquesta responsabilitat social. I, per tant, un país, en definitiva, que no deixi ningú enrere. Aquest és el model educatiu que defensem des d'Esquerra Republicana; un model que garanteixi la igualtat, la qualitat i la cohesió. I, per tant, és per aquest model que treballarem avui, demà i sempre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera... Doncs bé, suposo que no anunciarem tampoc massa sorpresa al grup proponent, que ja s'ho veia a venir, anunciant que votarem en contra de bona part d'aquesta moció, perquè parteix d'un marc de fons, que és la consolidació de la doble xarxa educativa a Catalunya, que nosaltres no compartim.

De fet, la nostra proposta és treballar justament pel pas progressiu de la concertada a la pública o fer com en d'altres països, com ara Portugal, que han apostat per la retirada del finançament públic a les escoles privades ubicades en zones on hi ha suficient oferta pública. Perquè, de fet, l'escola concertada i la xarxa d'escoles concertades surt en un moment molt determinat d'una necessitat, que és cobrir la demanda d'escolarització que no arribava a cobrir l'escola pública.

El meu cas mateix: jo soc d'un barri de Badalona que, quan va arribar el moment d'escolaritzar-me, no hi havia cap altra escola en tot el barri ni a prop que no fos una escola religiosa a més a més, i és on havia anat la meva mare, que havia arribat a Badalona vint anys abans, que no hi havia cap altre centre; l'única escola que hi havia quan vaig començar la meva escolarització, i va trigar més de deu anys a haver-hi una escola pública en aquell barri. Per tant, aquella escola va jugar un paper fonamental per garantir l'escolarització de molts nens i nenes en aquell moment. I, a més a més, jo vaig tenir una bona educació. Ho dic per desestigmatitzar també que tots els que som d'esquerres no hem participat mai ni hem tingut vinculació amb centres religiosos. Jo vaig estudiar en una escola religiosa tota la primària. La secundària..., sí que hi havia un institut i la vaig poder fer ja en un centre públic.

Però aquesta demanda, que es va introduir el 1985 amb la llei orgànica del dret a l'educació i era una mesura temporal, a Catalunya s'ha acabat consolidant com una anomalia estructural dintre del sistema educatiu català. El que va néixer com una situació puntual es consolida, però es consolida generant desigualtat. A Catalunya, el model dual d'escola pública i concertada ha perpetuat desigualtats socials i educatives. És per això que cal avançar, per nosaltres, cap a un sistema que sigui cent per cent públic. Som conscients també que no tota la concertada és igual i que hi ha un grup de centres concertats que treballen per l'equitat i per la inclusió, però quan mirem les dades, tant d'organismes internacionals com del propi departament, mostren un important desequilibri en la distribució de l'alumnat en una situació vulnerabilitzada.

L'escola pública escolaritza dues vegades més alumnat nouvingut amb problemes de coneixement de la llengua, escolaritza més alumnat amb necessitats educatives específiques i, en el cas de Barcelona, quatre vegades més alumnes amb beca menjador que el sector concertat. Per tant, són evidents les diferències significatives que hi ha entre l'escolarització de l'alumnat vulnerable en el sector públic i concertat, i això és difícilment discutible. De fet, Catalunya és la comunitat de tot l'Estat on la

concertada és més cara, amb una quota mitjana anual de més de 1.900 euros. I sense parlar ja de les diferències que suposa la sisena hora a les escoles concertades respecte a l'escolarització dels nens i nenes a l'escola pública.

A diferència de la majoria de països europeus, on l'educació pública és predominant, a Catalunya, insistim, el pes de l'escola concertada ha generat una sèrie de problemes greus: segregació social i econòmica. Moltes escoles concertades seleccionen l'alumnat de manera encoberta a través de quotes, de projectes educatius elitistes o altres mecanismes que dificulten l'accés a infants de famílies amb menys recursos. Tot i que se suposa que les escoles concertades han de participar en el sistema de matriculació igual que les públiques, sabem que no és així. Sabem que fan entrevistes prèvies amb les famílies que volen apuntar els seus fills, sabem que els hi posen condicions i les desanimen i desincentiven a matricular-se en aquella escola si no poden pagar les condicions econòmiques.

Encara hi ha centres concertats que separen nens i nenes –hi ha segregació de sexes– i, mentre l'escola pública ha d'acollir tota la diversitat de l'alumnat, la concertada, malgrat ser finançada amb diners públics, sovint estableix mecanismes de selecció. Sí que és important aclarir a alguns diputats que no ho tenen clar que les escoles concertades, pel fet de rebre recursos públics, han d'aplicar el mateix currículum educatiu i continguts que l'escola pública. Per tant, la ideologització entenc que no depèn de si l'escola és pública o és concertada.

Per tot això, nosaltres el que proposem i pel que treballarem és per avançar en l'eliminació progressiva de l'escola concertada, avançant cap a un model plenament públic, inclúsiu i democràtic, que no només garantirà la igualtat d'oportunitats per a tots els infants, sinó que també ens permetrà deixar de ser una anomalia a Europa. Per això nosaltres creiem que el que s'ha de fer és treballar per un decret per a la transició dels centres concertats cap a la titularitat pública en un període que pugui anar del 2025-26 i el 2032-33, que això inclogui adquisició de la titularitat dels equipaments escolars i la garantia de drets laborals del personal subrogat, mantenint condicions dignes per a tots els docents i equiparant-los evidentment a la pública perquè ja seran públics.

I, sobretot, que no hi hagi una davallada de l'oferta pública, que no es tanquin línies, consellera, a llocs on hi ha escoles concertades que reben finançament. Si hi ha prou oferta per omplir l'escola pública, no cal una escola concertada.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs, com es poden imaginar, diputats i diputades del Partit Popular, nosaltres votarem majoritàriament en contra de la seva moció, amb l'excepció de tres punts: els punts 4 i 5, que són punts concrets que parlen de millores de les condicions laborals del professorat, i també el punt 5, de millorar l'atenció a l'alumnat, aquí hi votarem a favor –amb la contradicció que ens implica, però hi votarem a favor–, i el punt 8, que ens abstindrem.

A la resta de punts hi votarem en contra, perquè, tal com s'ha dit, estem parlant d'una moció que ve a salvar l'escola concertada. I nosaltres ja sabem que fa temps que l'escola concertada està reclamant més finançament perquè la baixa natalitat l'està duent a tancar centres i perquè, a més a més, consideren que les mesures per combatre la segregació escolar –i, per tant, assumeixen en igualtat de condicions la seva responsabilitat, igual que ho fa la pública, de tenir alumnat amb necessitats educatives específiques–..., consideren que les estan perjudicant.

A mi m'agradaria recordar que l'escola concertada és més cara. Al 2022, el decret d'admissió, que incorporava novetats i mesures destacades en favor de l'escolarització

equilibrada de l'alumnat –o que això pretenia– i la lluita contra la segregació per tal que arribés l'alumnat tant a l'escola pública com a la concertada, a I3 i a ESO, amb tots els recursos econòmics necessaris associats a la seva escolarització, pressupostava 384,6 euros per alumne a centres públics, mentre que hi destinava 988,11 euros per alumne a centres concertats.

Per tant, és evident: la nostra aposta és l'escola pública. Nosaltres diem «sí» a l'escola pública. No és que diguem «no» a tot, és que diem «sí» a l'escola pública. Per què? Doncs perquè és l'escola de proximitat. Perquè nosaltres considerem que necessitem una sola xarxa. Aquesta és la millor garantia per a una societat cohesionada, on tots els infants puguin gaudir de les mateixes oportunitats de desenvolupament. I perquè, a més a més, és l'escola laica, l'escola on les possibilitats d'intervenció i participació de les famílies són molt més elevades que en les altres escoles. I perquè, a més a més, i sobretot, no és un negoci, no enfoca la seva activitat com un negoci, sinó com una activitat humana, com un bé públic. La seva funció és, únicament i exclusiva, educativa i social. No hi ha cap rerefons de supervivència econòmica. I per això els problemes no s'amaguen sistemàticament sota la catifa, sinó que són coneguts per tots els interessats a fi de trobar-hi solucions. I podríem parlar, concretament, dels abusos sexuals que s'han produït i silenciats durant anys i anys a les escoles concertades de congregacions religioses. Tothom sap perfectament del que estic parlant.

M'agradaria recordar, en aquest sentit, que la Fiscalia General de l'Estat espanyol ha rebut un total de seixanta-vuit causes d'investigació sobre agressions i abusos sexuals en congregacions, escoles o altres institucions religioses, i que a Catalunya, precisament, és on hi ha més investigacions d'aquest tipus en curs. I resulta que aquells i aquelles que critiquen l'educació sexoafectiva són els mateixos que defensen a ultrança aquestes escoles on s'han comès més abusos sexuals a menors. Quina casualitat.

De fet, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, que aplega més de quatre-centes escoles concertades, va demanar perdó, precisament, i es declarava avergonyida davant de tots aquests casos d'abusos sexuals coneguts els darrers anys.

Nosaltres pensem, per tant, que ara és precisament el moment per iniciar una aposta clara per l'escola pública i començar a desconcertar l'educació. Ja sabem que això no es fa d'un dia per l'altre, però pensem que és una anomalia, certament, és una anomalia lo que tenim a casa nostra: només el setanta per cent, no arribem al setanta per cent de les places públiques, mentre que la majoria de països europeus estan per sobre del noranta per cent.

Diem «sí» a l'escola pública i «sí» a desconcertar l'educació, perquè és la principal causa de segregació escolar. I l'existència de desigualtats prové d'això, d'una doble xarxa educativa: aquesta xarxa pública i aquesta xarxa concertada que competeix per accedir a més recursos econòmics. Això ens ho diuen tots els informes que s'han elaborat en la matèria.

Per tant, contra la segregació escolar, consellera –l'hi deia ahir–, acabem amb aquesta doble xarxa educativa. Apostem per la pública; tracem un pla de desconcertació: comencem per aquelles escoles elitistes, aquelles escoles que, a més a més, segreguen per sexe, i integrem aquelles escoles concertades que realment estan desenvolupant una funció social, com s'ha anat fent els darrers anys.

Ni un sol tancament a l'escola pública. Aprofitem per reduir ràtios i fem una aposta clara per aquella escola que és l'escola de tothom, la pública.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. En primer lloc, voldria saludar el senyor Marc Cerón, el president de l'associació lleidatana d'empreses de petita família: gràcies, Marc, per ser aquí.

És evident que el model educatiu català no és el que hauria de ser. Si observem l'evolució dels resultats de les proves internacionals PISA i TIMSS, veiem un fort descens del nivell educatiu a Catalunya. Si ho comparem amb l'any 2000, Catalunya ha caigut vint-i-dos punts en matemàtiques, vint-i-nou en ciències i trenta-tres en lectura. Aquest descens ens situa per sota de la mitjana de l'OCDE i ens deixa en molt mala posició dins d'Espanya. Fins i tot alguns dels indicadors de l'informe PISA reflecteixen que Catalunya ha deixat de ser la Dinamarca del sud que alguns prometien i que ha passat a situar-se en el mateix nivell que Turquia.

Com creuen vostès que hem arribat fins aquí? Hi ha qui pensa que és per manca d'inversió. Doncs mirin, no del tot. També hi ha altres factors. L'any 2003 Catalunya destinava el 3,27 del PIB en educació i el 2022 el 3,96. Més diners i pitjors resultats. En una dècada hem passat de 29 alumnes per professor a 27,7. La ràtio és més baixa, però els resultats continuen empitjorant.

Si mirem l'escola concertada, ens adonarem de que amb condicions més complexes els resultats són clarament millors. Això demostra que el problema no és econòmic, sinó estructural i demogràfic. La constant incorporació d'alumnes estrangers al sistema educatiu, amb el corresponent desconeixement de la llengua, suposa un fre al ritme formatiu dels nostres alumnes. L'any 2003 els alumnes estrangers representaven el 5,3 per cent, i el 2022 aquest percentatge arriba al divuit per cent. A l'ESO, en vint anys aquest nombre d'alumnes estrangers ha passat de 9.200 a 44.500. Vostès creuen que això es pot gestionar?

El repartiment de l'alumnat estranger no és equitatiu. El sistema no pot absorbir tota aquesta onada migratòria sense que el nivell general d'educació se'n ressenti. I quin és el resultat? Una taxa d'abandonament escolar del 31,4 per cent entre els alumnes immigrants enfront del catorze per cent dels catalans. És a dir, el fracàs escolar no només afecta el nivell acadèmic, sinó que provoca que els nostres alumnes s'estiguin desconnectant del català.

L'informe PISA ja alerta també que tenen més dificultats en comprensió lectora, i això és el resultat d'un model que ha desnaturalitzat el paper del català a les aules. En lloc d'enfortir la nostra llengua, s'ha cedit progressivament al bilingüisme interessat. No podem acceptar que el català sigui una llengua secundària a Catalunya. Cal reforçar-lo a les aules. La nostra llengua és el cor de la nostra identitat, sense català no hi ha Catalunya.

A Aliança Catalana no ens quedarem de braços plegats, no ens conformarem amb mesures per maquillar els resultats. Volem un canvi profund i valent. I els proposem centres on acollir alumnes amb mancances formatives, perquè adquireixin les competències i perquè es puguin integrar al sistema educatiu i no el facin endarrerir.

Més inversió en educació especial; recuperar l'autoritat dels docents i la disciplina a les aules –aquest em sembla que també seria un punt molt important–; més hores de matemàtiques, ciències, llengua; més protecció del català per garantir-ne l'ús i la comprensió; compatibilitzar l'ensenyament digital amb l'analògic; prioritzar la comprensió lectora i la memorització; limitar en un deu per cent la presència d'alumnes estrangers per aula.

Catalunya necessita recuperar l'excel·lència i el respecte per l'educació, només així podrem garantir el futur de la nostra nació. Si no fem res, perdrem tota una generació. Catalunya necessita una revolució educativa, nosaltres ja estem preparats per liderar-la. Per aquest motiu, votarem a favor de la majoria de les seves propostes.

Salvem Catalunya i salvem el català.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, primer de tot, agrair les esmenes presentades. N'hem pogut acceptar quatre del PSC, dues de Junts i una de VOX. També agraeixo el to dels diputats, de la majoria de diputats, perquè no puc passar per alt les paraules de la portaveu de la CUP.

Em sembla una mica indecent això de que quan parla vostè de centres concertats faci referències específiques a abusos sexuals i sembla que digui que els que recolzem l'escola concertada estem defensant segons quin tipus de comportaments. I això, realment, senyora Estrada (*alguns aplaudiments*), em sembla molt indecent. És molt molt molt indecent, senyora Estrada.

També m'agradaria fer una defensa de l'escola diferenciada, que ha sigut atacada aquí per alguns partits de l'esquerra, i que, tot i no ser l'objecte d'aquesta moció, té tot el nostre recolzament i tota la legitimitat dins del sistema educatiu català.

I per finalitzar, dues coses. Avui aprovarem, previsiblement, un punt que parla de l'equiparació salarial progressiva dels sous dels docents de l'escola concertada amb els de l'escola pública. I vull instar el Govern a que el no tenir pressupostos no impliqui no complir aquest punt.

Per finalitzar, torno a agrair el recolzament a molts punts d'aquesta moció, que ens permeten avançar i, entre altres coses, ens permeten avançar en una cosa que és de justícia i que el sector de la concertada porta molts anys demanant, com és l'equiparació salarial, també la millora del finançament per poder fer front a les necessitats educatives especials, i també el recolzament sense palliatius de que l'escola concertada és un dels pilars del sistema educatiu de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 17, 18 i 19 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius (continuació)

302-00065/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius.

Iniciem la votació votant de manera conjunta els punts 1, 9 bis.a, 9 bis.b, 9 bis.c, 9 bis.d i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 25 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Votarem de manera conjunta els punts 3, 7, 12 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

També votarem de manera conjunta els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, 10 en contra i 2 abstencions.

Votem a continuació el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 vots en contra i 17 abstencions.

Votarem els punts 6, 11, 15 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votarem tot seguit el punt 7 bis, incloses totes les lletres.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 29 vots a favor, 27 vots en contra i 74 abstencions.

Votem ara el punt 8 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 59 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots en contra, 30 vots a favor i 40 abstencions.

Votem a continuació la capçalera del punt 9 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 25 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 25 vots en contra i 2 abstencions.

I finalment votarem el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, 10 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur (continuació)

302-00066/15

Votem tot seguit la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur.

Iniciem la votació votant de manera conjunta els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 66 vots a favor, 57 vots en contra i 10 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem a continuació el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 15 vots en contra i 10 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 75 vots a favor, 56 vots en contra i 2 abstencions.

I finalment votarem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 15 vots en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu (continuació)

302-00067/15

I, finalment, aquest matí votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu.

Iniciarem la votació votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem a continuació el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 10 vots en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 4 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap vot en contra i 6 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 10 vots en contra i 19 abstencions.

Votem el punt 6 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 27 vots a favor i 1 abstenció.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 10 vots en contra i 54 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

I aquest punt ha estat aprovat per 61 vots a favor, 52 vots en contra i 20 abstencions.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del 8 de març

401-00021/15

Tot seguit procedirem a la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del 8 de març. Dono la paraula a la diputada i secretària tercera, Rosa Maria Ibarra, perquè n'iniciï la lectura.

La secretària tercera

«Arran del Dia Internacional de les Dones, el 8 de març, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la defensa dels drets i les llibertats de totes les dones, conquerits gràcies a dècades de lluita feminista.

»Davant l'avanç de la contrareacció antifeminista i antidrets, que amenaça de fer retrocedir les polítiques d'igualtat, el Parlament afirma amb rotunditat: els drets humans no es debaten, es defensen. No s'ha d'acceptar la involució ni la criminalització de les polítiques d'igualtat. No s'ha de permetre que, en nom de les dones, s'utilitzi la xenofòbia i la islamofòbia per a atacar drets fonamentals de col·lectius de la societat.

»El Parlament reivindica un moviment feminista que reconegui totes les opresions i les discriminacions que afecten les vides de les dones, incloent-hi l'LGBTI-fòbia, el racisme, l'antigitanisme, el capacitisme o l'edatisme. Les violències masclistes es reforcen amb la precarització i la desvalorització de les cures, l'exploatació laboral, la bretxa salarial i la crisi d'habitatge, que condemnin moltes dones a la precarietat i les encadenen a situacions de violència.

»El Parlament denuncia la violència política que assenyalava i ataca les activistes, les periodistes i les polítiques feministes. No s'han de normalitzar els insults, les amenaces, la desinformació ni la difamació com el cost que han de pagar les dones pel fet d'alçar la veu i de complir les funcions representatives que els han encomanat les urnes.

»No cedir als marcs reaccionaris i defensar les polítiques feministes és avui dia una obligació pel respecte i la dignitat de totes les dones de Catalunya i una responsabilitat envers els valors democràtics.

»Palau del Parlament, 13 de març de 2025.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català

302-00069/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, molt bona tarda. Bien, el motivo de la moción que presentamos ahora es la grave preocupación y el gran sentido de la responsabilidad que, como representantes de los catalanes, nos exige restaurar el ruinoso estado del sistema actual, del sistema educativo catalán actual.

Los doce puntos que conforman esta moción no pretenden, ni mucho menos, abordar todos los elementos que configuran el hecho educativo catalán –sería demasiado arrogante, demasiado pretencioso, en los cinco minutos poder abordar todos y cada uno de los elementos; también en el texto de una moción–, y, por lo tanto, resumiré lo que creemos que es más destacable, más importante, reseñar.

El fracaso *del model d'escola catalana* se puede evidenciar claramente en los desastrosos resultados de las últimas pruebas PISA, PIRLS, TIMSS –competencias básicas. Es, en definitiva, la más cruda evidencia del fracaso de ese *model d'èxit d'escola catalana* que repite constantemente el separatismo en general, entre los que incluimos al Partido Socialista también, diciendo que no, que es un modelo excelso y paradisíaco. Pero la realidad, los datos objetivos indican todo lo contrario. Junts, Esquerra y el Partido Socialista han gobernado durante muchos años y son los responsables de haber destrozado este ascensor social que antaño fuera la escuela.

Esencialmente, el fracaso se debe al concepto de competencias que imbrican todos los decretos de educación básica –los llamados «currículums», ¿no?– aplicado a la educación, la competencia aplicada a la educación. Consiste en evaluar habilidades, capacidades de la persona, en este caso del niño, del alumno, pero no los conocimientos. Y esto provoca, claro, que, por ejemplo, cuando un niño se incorpora en la ESO, en primero de la ESO, entre un veinte y un treinta por ciento de los alumnos no saben leer correctamente, no tienen una buena comprensión lectora y tampoco una correcta expresión. Y, claro, si un alumno no entiende lo que lee o no entiende lo que se le está explicando desde el profesor en el aula, pues, lógicamente, acaba abandonando –acaba abandonando. Y por eso Cataluña es líder en abandono escolar en toda Europa, y por eso los resultados de comprensión lectora son los más bajos de toda España. No es que no pueda llegar a comprender, a entender, es que no tiene las herramientas adecuadas para poder trabajar, porque sus estudios en lingüística son precarios –es una evidencia.

Los alumnos ¿acaso aprenden por reacción esporádica, como si por Bluetooth les entrara directamente en la mente todo lo que tuvieran que entender, sin ningún esfuerzo, fácilmente, de manera automática? Esto es evidente que no es así. La mente humana, para aprender, necesita guardar conocimientos, repetir, esfuerzo, actividades, deberes, preguntas, resolución de dudas. No estoy descubriendo nada, es así, siempre ha sido así. Pero la pedagogía oficial de la Generalitat, que se concreta en el famoso grupo de expertos, los dieciocho expertos aquellos, ¿eh?, de..., bueno, que tenían que salvar, restaurar de las cenizas el sistema educativo catalán, auspiciados por la Fundació Bofill, Rosa Sensat, Clam Educatiu, piensan todo lo contrario, dicen: «No, no, no es necesario memorizar, no hay que hacer deberes, no hay que hacer exámenes, no tienen que asimilar conocimientos, en absoluto, los niños. Y tampoco esto de la repetición del curso..., pues es una cosa anacrónica.» Bien.

La realidad, el sentido común nos dicen que hasta tercero de primaria un niño aprende a leer, pero a partir de tercero de primaria el niño, de alguna manera, apren-

de leyendo, ¿eh? Primero aprende a leer, y luego aprende leyendo. Si los niños no dominan la lectura, les costará también mucho progresar en otras áreas, como pueden ser las matemáticas, las ciencias sociales, las humanidades, cualquier otra área. Además, la lectura no es solo descifrar letras; implica entender, analizar un texto, saber escribir, expresar ideas de forma coherente. Bien.

Finalmente, con los veinte segundos que me quedan, nosotros ya hemos hablado en la moción anterior del Grupo Popular de la necesidad de implantar el cheque escolar para asegurar la libertad de las familias de elegir el modelo educativo que mejor consideren para sus hijos en condiciones de igualdad.

Y, en conclusión, podríamos decir: miren, señores que nos han gobernado durante todos estos años, fuera las obsesiones ideológicas, lingüísticas, históricas, antianropológicas, e impulsemos una educación que nos lleve a animar la superación de nuevas fronteras, lejos de sus arcaicas imposiciones, donde la excelencia vuelva a ser la norma y el futuro de nuestros hijos, esperanzador.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup Mixt ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No paren de dir-nos que la llengua no és important, que l'important és el servei: «Preocupin-se de tenir bons metges, no de si enraonen en català.» Ens ho han dit més d'una vegada des d'aquest faristol. Doncs, goiti, ara ens preocuparem que els mestres siguin bons mestres, encara que no sàpiguen castellà. O a la inversa no funciona? Per què demanen que el castellà sigui vehicular si l'important és tenir bons mestres? És clar que és important, la llengua. La llengua és la nació feta sons i feta calligrafia. Ho saben vostès i ho sabem nosaltres. Per això tots plegats defensem la nostra.

Però hi ha una diferència, una de substancial: «català» ve de «Catalunya», i «castellà» ve de «Castella». No cal ser gaire savi ni viu per entendre què vol dir això. La llengua natural i pròpia de Catalunya és el català, de la mateixa manera que la llengua natural i pròpia de Castella és el castellà. És una obvietat, però no sempre tothom la té clara. L'única llengua que mereix ser vehicular a les aules i oficial en aquests territoris és la que hi va néixer dins, no la que hi va arribar més tard per terra, mar o aire. No demanem res d'estrany, extremat ni supremacista; demanem la mateixa normalitat que viuen i gaudeixen la resta de nacions i estats del planeta.

Vostès estimen la seva llengua, l'exalcen, la mantenen i la transmeten –són en el seu dret, només faltaria–, però el que no poden fer és imposar-nos-la. De la mateixa manera que jo no puc anar a Segòvia i demanar que el català hi sigui llengua vehicular, ningú de Segòvia pot venir a Catalunya i imposar-nos la seva llengua. Dècades de correcció política, de silencis i de temes tabú han fet que això que acabo de dir aquí sembli radical, però no ho és. Saben què és radical? Radical és voler imposar una llengua fora de les seves fronteres naturals, el que Espanya va fer ahir amb Sud-amèrica i pretén fer avui a Catalunya. Dècades de colonització, silencis i correccions polítiques han fet que no ho sembli, de radical, però ho és. Abandonin la radicalitat i abracin Catalunya.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, els grups poden fixar la seva posició. En primera instància, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Acabem d'escoltar una faula de VOX, la invenció d'una realitat fictícia sobre el sistema educatiu català. Des de Junts no compartim la seva visió: no la compartim perquè ataca la llengua i el model, no la compartim perquè desvir-

tua el professorat i no la compartim, en definitiva, perquè no busca millorar l'educació, sinó fer-la servir com a camp de batalla ideològic.

Senyor Acosta, vostè s'estima la llengua catalana? I l'hi pregunto perquè la resposta és rellevant. Per nosaltres, per Junts, el català és la nostra llengua, que ens relliga amb la identitat, que ens permet conviure amb els nostres veïns i que vertebrava la societat catalana. Aquesta bonica llengua conviu amb moltes d'altres, al contrari del que vostès s'inventen. Per això la seva moció, més que una moció, és una faula, un relat inventat. I els analitzaré els tres punts d'aquesta faula: la imposició del monolingüisme en català –fals–, l'adoctrinament a les aules –fals– i els projectes educatius difusos –fals.

Vostès parlen de revertir la imposició del monolingüisme en català. Una vegada més, doncs, VOX ens presenta aquesta realitat fictícia en la qual el castellà estaria exclòs del sistema educatiu català, i això és totalment fals. Catalunya té un model lingüístic basat en la immersió que garanteix que els alumnes tinguin coneixements tant del català com del castellà, i ho avalen les dades i la comunitat educativa. De fet, és un model d'èxit. I ja sé que aquesta frase li remou l'estómac, senyor Acosta. És un model d'èxit que ha garantit la cohesió social durant dècades. Vostès no volen revertir cap imposició del monolingüisme en català, perquè no existeix, perquè és falsa. VOX el que vol és acabar amb la llengua catalana, i això no l'hi permetrem.

En segon lloc, parlen d'erradicar l'adoctrinament ideològic a les aules –fals. Els docents no adoctrinen: ensenyen, eduquen, i, a més, ho fan amb professionalitat i rigor, malgrat les dificultats amb les que es troben, com la manca de recursos i de prestigi. Quan parlen d'adoctrinament el que realment volen és imposar la seva pròpia ideologia, perquè VOX vol eliminar el pensament crític i prohibir determinats debats. VOX vol censurar la realitat i controlar què s'ensenyi i com s'ensenyi. Això sí que és adoctrinament, i nosaltres no ho permetrem.

I, en tercer lloc, proposen descartar els projectes educatius difusos –fals. VOX rebutja metodologies modernes i flexibles que permeten a l'alumnat desenvolupar el pensament crític i l'autonomia personal. Em sap greu, senyor Acosta, però la seva visió de l'educació és antiquada i repressiva, basada en la memorització mecànica i en un sistema rígid que ignora la diversitat de talents i capacitats. L'educació ha de ser una eina per formar ciutadans crítics, amb capacitat d'adaptació i amb recursos per afrontar el futur. Per això, quan VOX parla de descartar els projectes educatius difusos, en realitat parla de coartar el lliure pensament, i això no l'hi permetrem.

Senyors i senyores de VOX, el problema de l'educació a Catalunya no és el monolingüisme, no és l'adoctrinament, no és cap projecte educatiu difús; el problema, tampoc, a Catalunya no és el model lingüístic, sinó la manca de recursos. Catalunya pateix un finançament estructural que afecta greument tant l'escola pública com l'escola privada, l'escola concertada. Ens calen més professors, més personal de suport i més recursos per atendre la diversitat. L'escola catalana és i serà exemple d'igualtat d'oportunitats i d'equitat. En definitiva, és i serà exemple de cohesió social. I, malgrat que li molesti, senyor Acosta, la llengua és el pilar fonamental per a la inclusió social i la vertebració de la societat.

Com li deia a l'inici, des de Junts per Catalunya no compartim la seva visió, no compartim aquesta faula inventada. I no la compartim perquè ataca la llengua i el model, no la compartim perquè desvirtua el professorat, no la compartim, en definitiva, perquè no busca millorar l'educació, sinó fer-la servir com a camp de batalla ideològic.

Per això, a Junts votarem en contra d'aquesta moció, perquè estimem la llengua catalana i volem que continuï sent el pilar fonamental de la inclusió social i la vertebració de la societat catalana.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Bona tarda. Moltes gràcies, president. Avui, amb aquesta moció, VOX ens presenta el seu decàleg ideològic en matèria educativa, que reproduceix fil per randa el guió habitual de l'extrema dreta arreu de tot el món. Un guió que aposta per un model educatiu neoliberal, individualista, competitiu i profundament segregador, i que no busca altra cosa que desmantellar la igualtat d'oportunitats. Parlen de meritocràcia, però obliden intencionadament que la igualtat real només existeix quan es garanteixen les mateixes oportunitats. Reclamen l'eliminació del que anomenen «discriminació positiva», ignorant deliberadament que aquesta és una eina imprescindible per compensar desigualtats històriques i estructurals que afecten especialment l'alumnat més vulnerable.

Neguen el dret dels nostres infants i adolescents a una educació sexual integral. Una educació que no només prevé situacions d'abús, sinó que també educa en la igualtat, en el respecte i la diversitat, fonaments imprescindibles per a una societat democràtica i sana. Proposen recuperar l'anomenada «cultura de l'esforç», amb un discurs que culpabilitza l'alumnat, convertint-lo en l'únic responsable del fracàs escolar i ignorant completament els condicionants socioeconòmics que determinen massa sovint les oportunitats educatives. Volen transformar el professorat de les escoles públiques en policies sancionadors, anul·lant així la seva funció transformadora, cívica, humanística i també crítica. A més, amb l'excusa de la llibertat d'elecció, el seu objectiu real és reforçar la privatització educativa mitjançant el xec escolar i els concerts educatius.

Aquest model, lluny de garantir la llibertat, fomenta la segregació escolar i territorial, aguditza molt més les desigualtats i promou l'exclusió de l'alumnat més vulnerable. Davant d'aquest discurs catastrofista i destructiu, contra les institucions democràtiques i també l'educació pública, Esquerra Republicana hi contraposa. Hi contraposa amb una aposta clara i decidida per una educació inclusiva i equitativa, i de qualitat. Davant la mentida, hi posem mesures concretes i també contrastades. La gratuïtat real i efectiva de l'etapa educativa dels zero als tres anys, garantint així un dret universal i essencial per a l'èxit educatiu posterior. Els plans educatius d'entorn, per donar resposta a les necessitats educatives més complexes i enfortir la cohesió social.

L'estabilització laboral de 27.000 professionals educatius, reduint la seva temporalitat, fins a arribar a un vuit per cent, dignificant així la tasca docent. La reducció de ràtios, per oferir una millor atenció educativa i afavorir una escola realment inclusiva. La defensa ferma, molt ferma, del català com a llengua vehicular i de cohesió social, frenant la imposició autoritària del vint-i-cinc per cent en castellà, promovent també la capacitat del professorat amb el nivell C2 i augmentant les aules d'acollida per garantir la plena integració. Un compromís inequívoc de no renovar els concerts educatius a les escoles que segreguen per sexe, impulsant així una educació basada en la igualtat i el respecte. La millora substancial de les condicions laborals i salarials dels docents per garantir una educació de qualitat, centrada en l'equitat i en la lluita contra l'abandonament escolar.

Nosaltres defensem un pacte de país per a l'educació, perquè només des del consens social, des del consens polític, podrem avançar cap a una societat més justa i més cohesionada. Volem una escola catalana orgullosa de la seva llengua, orgullosa també de la seva cultura, que garanteixi la igualtat *real* d'oportunitats, que combati l'abandonament escolar i que construeixi ciutadania crítica, una ciutadania compromesa, una ciutadania empoderada amb els valors democràtics i els drets humans. Perquè davant de l'extrema dreta, davant del discurs que segrega i exclou, naltros sempre estarem al costat de l'educació pública. Una educació pública, una educació

inclusiva, una educació democràtica. Perquè, en definitiva –ja acabo–, sabem que defensar l'educació és defensar la democràcia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Bien, el sistema educativo catalán ha fracasado, y no es ningún secreto para nadie. Lo dicen los resultados, lo confirman los informes internacionales y lo sufren cada día los docentes, las familias y, sobre todo, los alumnos. Es esencial devolver la cordura a un sistema educativo que lleva demasiados años atrapado en la mediocridad, el dogmatismo, y a los principios básicos de la enseñanza de calidad. Cataluña ha pasado de liderar la educación en España a estar a la cola de España. Por eso es más necesario que nunca restaurar la exigencia académica, porque el aprendizaje requiere constancia y no fórmulas mágicas.

Hay que devolver la educación a sus verdaderos protagonistas: las familias y los docentes. Defendemos que cada familia pueda elegir el centro que mejor se adapte a sus necesidades y valores. Porque la libertad educativa no es ningún privilegio; es un derecho. La realidad sociolingüística de Cataluña es innegable, y la justicia también ha hablado claro al respecto. El castellano también tiene que ser lengua vehicular en la enseñanza. Hay que acabar con el adoctrinamiento ideológico en las aulas, y la educación no puede seguir siendo utilizada como una herramienta de manipulación política. Hay que acabar con los dogmas y hay que acabar con convertir colegios en centros de reeducación y no educación.

La educación en Cataluña necesita un cambio urgente. Necesita rigor, necesita exigencia y necesita autoridad. Hay que reforzar la figura del docente y hay que blindar su autoridad en las aulas, porque sin maestros respetados no hay educación de calidad. Es momento de tomar decisiones valientes, de dejar de parchear y de empezar a construir. Porque la cuestión aquí es que la educación lo abarca todo. Porque educar no es solo transmitir conocimientos; es enseñar valores y es garantizar que nuestras calles, nuestros colegios y nuestros barrios sean espacios seguros.

Pero ¿qué pasa cuando algunos deciden mirar hacia otro lado en lugar de reconocer un problema que no se puede seguir ignorando? La convivencia es lo que ha fallado en lugares como Salt, y no es un caso aislado. Lo que pasó en Salt es una señal de un fenómeno en expansión que se está extendiendo a toda Cataluña. Es el desafío de una inmigración masiva que no están dispuestos a integrarse. Hoy aquí hemos vuelto a escuchar hablar de extrema derecha y de todo aquello que no va con el pensamiento único que durante muchos años ha imperado en esta cámara. Pero la realidad es que la nula integración de algunos colectivos es el reflejo del fracaso de unas políticas de acogida que están creando una brecha enorme en nuestra sociedad.

Cataluña, por ejemplo, es la comunidad autónoma que más MENAs acoge de toda España –a día de hoy, más de 4.800–, y la Generalitat destinó el año pasado más de 115 millones de euros a su manutención –4.045 euros al mes por MENA. Mientras, más de 100.000 catalanes han muerto en los últimos quince años esperando recibir una prestación por la dependencia, muchos de nuestros mayores subsisten con pensiones irrisorias y más de 23.000 alumnos siguen estudiando a día de hoy en barracones en Cataluña.

Esta moción habla de soluciones para revertir el fracaso educativo. Junts y Esquerra han vuelto a atacar una visión de la educación que no va con ellos. Pero no se trata de tildar todo de extrema derecha simplemente por el hecho de que no les guste. Nosotros vamos a votar mayoritariamente a favor de todos los puntos de esta

moció, porque la realidad es que hay que recuperar la paz social en las aulas y también en la calle. Cada vez más catalanes viven con miedo. Miedo de salir de noche, miedo de vivir en barrios sin ley, miedo de ser agredidos o atracados y miedo a la impunidad con la que actúan muchísimos inadaptados.

Nos enfrentamos a un problema brutal de multirreincidencia, la mayoría cometidos por extranjeros de cuya delincuencia han hecho su modo de vida. ¿Cuántos más deben ser detenidos y cuántos más actos de violencia se deben de hacer para que abran los ojos? Basta de proteger a quienes incumplen las normas mientras ignoran a los ciudadanos que trabajan, que pagan impuestos y que solo quieren vivir en paz. Basta de mirar hacia otro lado. Es hora de poner orden. Es hora de que la educación sea una herramienta real de integración, y no un simple parche para tapar el fracaso de sus políticas de inmigración descontrolada. Porque la educación lo abarca todo, sí, pero también la seguridad, también la justicia. Y nuestra responsabilidad como sociedad es garantizar ambas para todos los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Des de l'escó, president, senzillament per anunciar el nostre vot en contra d'aquesta moció de ciència-ficció per estar absolutament allunyada de la realitat de l'educació a Catalunya. Creiem que ja s'han donat arguments per rebatre-la i que no val la pena gastar ni un minut més en fer-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Doncs bé, ja s'ha dit. Això és una moció que és una oda a temps passats. Nosaltres, evidentment, hi votarem en contra, perquè sempre ho fem amb les seves propostes. Jo crec que, en el moment en el que estava parlant el diputat de VOX, la retransmissió deu haver canviat el color i deu haver passat a blanc i negre amb el logo del No-Do a sota, i ningú es deu haver sorprès.

Miri, a mi m'ha recordat en part, aquesta moció, una cançó de Zoo, «La mestra», que és un homenatge a una mestra que va ser una dona filla d'un guàrdia civil i que ella va ser pionera de l'escola en valencià als anys setanta, i per això mateix va patir represàlies. I la cançó explica la realitat que hi havia a les aules, que és una realitat que vostès enyoren i que es veu, que es plasma, en aquesta moció. Deia: «Dos i dos són quatre, quatre i dos són sis. / Escola reglada i frustrada. / No parles, no jugues, si no tens permís. / La creu, la sotana i la vara. / Conjuguem presents imperfectes. / Li restem la ics al futur. / Castrem les feres als centres, força de treball del segle XXI. / Hem planificat les conductes. / No deixem ja marge per a la creació. / Dibuixem futurs plens de dubtes. / Ni somnis, ni jocs, ni improvisació. Infàncies al contenidor. / Deu hores al dia, un temps que era or. / Esclaus d'un estat opressor. / Perdona a tu pueblo, Señor.»

Vostès voldrien tornar a aquells temps, i això és coherent amb el seu tarannà autoritari. El que no és coherent –i, de fet, és profundament hipòcrita– és que reclamin revertir la imposició del monolingüisme català. Primer, perquè és fallaç. Tant de bo la immersió lingüística fos una realitat. Tant de bo, però no és real. Però és que vostès el que voldrien és un monolingüisme castellà. Això és el que vostès voldrien. Perquè, com deia la seva diputada, «*ahí solo hay un pueblo, y se llama España*».

I, per tant, la nostra llengua, com deia Fuster, millor que quedi arraconada al reducte folklòric, no? Això és lo que voldrien vostès. Per tant, són uns hipòcrites perquè demanen... El català, no, però vostès el que voldrien és el castellà com a única llengua.

I després és profundament hipòcrita que parlin de la necessitat d'erradicar l'adoctrinament ideològic a les aules. Vostès, com el Partit Popular, només rebutgen precisament allò que dona eines als infants, als joves, per combatre la seva ideologia, precisament. És que no era ideologia espanyolitzar els nens catalans? No era ideologia, això? No era ideologia obviar, fins fa relativament poc temps, tota la intervenció de les dones a la ciència, en el seu paper a la història, en les arts? No era ideologia patriarcal, això? No és ideologia segregar els nens, els infants, per raó de sexe, cosa que està passant avui? Deien Al Tall, a la seva cançó «Lladres», «No s'ensenya a les escoles / com van esclafar un país, / perquè d'aquella sembrada / continuen collint fruits.» No era ideologia explicar la història com si aquí no hi hagués hagut una opressió, no hi hagués una opressió nacional?

I, mirin, em queda res, un minut i mig. I l'aprofitaré per recordar i retre homenatge a una cantant mexicana que va morir fa poques setmanes. Es deia Francisca Viveros Barradas, coneguda popularment com Paquita la del Barrio. I és que a mi, quan vaig llegir la seva moció, em va passar el mateix que amb la seva intervenció a la nostra moció sobre polítiques lingüístiques. Davant d'un seguit de propostes que nosaltres fèiem per defensar la nostra llengua, per protegir-la, per promoure la nostra llengua, vostè va fer una intervenció supremacista, espanyolista, rància, fastigosa. I com m'ha passat llegint la seva moció d'ara...

El president

Senyora diputada...

Laia Estrada Cañón

...em va recordar aquesta cançó.

El president

Senyora diputada, em permet un moment? Sigui prudent a l'hora d'utilitzar adjectius que no són adequats d'acord amb el que diu el nostre Reglament.

Laia Estrada Cañón

D'acord, president. (*Alguns aplaudiments.*) Aquella intervenció em va remoure l'estómac i em va recordar aquesta cançó de Paquita la del Barrio, «Rata de dos patas». I diu la tornada, que és molt coneguda: «Rata de dos patas, / te estoy hablando a ti, / porque un bicho rastrero, / aun siendo el más maldito, / comparado contigo / se queda muy chiquito.»

Aquella cançó em recorda totalment el que vostès representen, aquesta actitud «rastrera», supremacista, d'intentar combatre absolutament tot allò que a vostès els espanta. Així que bon vent.

(*Remor de veus.*)

El president

Ara pot pronunciar-se sobre les esmenes... Jo hi insisteixo: tenim un codi de conducta que vam aprovar per unanimitat aquest Parlament. Crec que és de les coses més valuoses que tenim. I, per tant, no em cansaré d'interpel·lar tothom a ser absolutament curosos a l'hora d'aplicar aquest codi de conducta.

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías... (*Veus de fons.*) Ah, sí, perdoni, perdoni. Té tota la raó. Per fixar la posició del grup majoritari de la cambra, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, no passa re, president. Moltíssimes gràcies. Bon dia a tothom. Bon dia, consellera Niubó. Bon dia, consellera. Bé, VOX ens presenta una moció sota el títol

«L'atròfia del sistema educatiu català», i a la interpellació prèvia a aquesta moció, el diputat Acosta va comparar l'educació amb un malalt en situació terminal; evidentment, sota el seu criteri. Llegint els seus acords, amb les intervencions que proposen, tenim clar que aquest malalt no sobreviuria.

És evident que el nostre model educatiu no té absolutament res a veure amb el seu; són models contraposats. El seu el que busca és erradicar, arraconar la llengua catalana a les escoles, i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar treballa, precisament, per tot el contrari: continuar treballant en un model lingüístic on s'assoleixi el domini oral i escrit del català i el castellà, i l'aranès a l'Aran, al final de l'etapa educativa obligatòria, així com la promoció de l'ús social del català, garantint també l'aprenentatge de llengua estrangera.

I, miri, per als socialistes, l'educació és un servei públic essencial, un generador d'igualtat d'oportunitats. I l'hi diu una diputada nascuda a Sevilla, on fa molts anys els meus pares –el pare, guixaire; la mare netejava cases; malauradament, ells no van poder estudiar quan eren joves– van migrar a Catalunya buscant un futur millor, especialment per a les seves filles. I ara tinc l'honor de representar molts catalans i catalanes des d'aquest faristol. *(Aplaudiments.)*

I, tot i que a casa no es parlava català, mai –mai, mai– vaig tenir cap problema amb la llengua, ni a l'escola ni fora d'ella. El problema el volen generar vostès. I, precisament per la importància del sistema educatiu com a generador d'igualtat d'oportunitats de progrés, el Govern socialista treballa per la millora en la qualitat, l'equitat i la inclusió.

I som conscients que estem en un punt d'inflexió i tenim molts reptes per endavant, que es treballen de la mà de la comunitat educativa, amb un procés d'escolta, de diàleg constant, cercant consensos, en coordinació també amb el Departament de Drets Socials i Inclusió i el Departament de Salut.

Vostès ens parlen en la moció d'«*erradicar el adoctrinamiento ideológico en las aulas*», i a la interpellació es va referir a l'educació emocional com un entreteniment sense contingut.

Li aconsello que busqui informació al respecte –vostè, que és una persona instruída–, i veurà que els experts –no els socialistes, els experts– diuen que l'educació emocional és un pilar fonamental per al desenvolupament integral d'infants i joves. I entenc que no els hi agradi, perquè l'educació emocional promou valors com l'empatia, la tolerància, la resiliència i la cooperació, valors que a vostès els hi manquen. No els hi hagués anat malament un curs intensiu d'educació emocional; encara hi estan a temps.

I, donat que em queda poc temps d'intervenció i que els socialistes les dificultats i els problemes els abordem com a oportunitats de millora, els detallaré alguna de les accions en les que està treballant el Departament d'Educació i Formació Professional, que crec que són importants de destacar.

Fem una aposta ferma per l'escola pública. Tot i la davallada de més de trenta mil alumnes, no es tanca cap escola pública. Així, preservem els seus models educatius amb especial cura a l'entorn rural. Es millora, per tant, la qualitat educativa, donat que es redueixen les ràtios de manera significativa. Ràtios inferiors a vint i, en alguns casos, inferiors a dinou, divuit i més.

Continuem caminant cap a la universalitat de la gratuïtat zero-tres. Destinem més recursos per a beques menjador: tretze mil ajudes més a 195.000 alumnes, dels quals 120.000 són al cent per cent.

S'ha creat un sistema de cribratges a partir del curs vinent per detectar problemes d'aprenentatge. S'han creat també cent dotze aules més d'acollida. Fem una aposta decidida, un impuls molt important a la formació professional amb 7.500 noves places, entre d'altres accions que no tinc temps per explicar.

I, ja per acabar, continuarem treballant en aquest sentit, perquè creiem en una educació motor de progrés i de transformació social, on nenes de Sevilla, com jo, d'aquí o de qualsevol altre indret del món puguin complir els seus somnis.

El president

Ara sí, per posicionar-se sobre l'esmena que hi ha presentada en aquesta moció, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Muchas gracias, presidente. Para que no se nos olvide, primero dar las gracias a las enmiendas presentadas por el Grupo Mixto, que en realidad son una tautología, una paráfrasis, es decir, una redundancia. Y, por lo tanto, no es necesario incorporarlas, pero sí que nos refuerza en todo aquello que hemos defendido en la moción. Por tanto, se lo agradecemos.

Solamente hay una cosa en la que discrepamos absolutamente, porque los catalanes tenemos dos lenguas propias, oficiales, mayoritarias, naturales y maternas desde hace más de quinientos años. Y, si alguno tiene alguna duda, pues le recitaré alguna cosa para que pueda entenderlo. Desde *l'infant* Enric de Villena, pasando por Estefanía de Requesens, Joan Boscán en la centuria del siglo..., de los años 1500, pasando por Ballot, pasando también por Capmany, etcétera, etcétera, llegando hasta nuestros tiempos, que indistintamente son autores que escriben y hablan en catalán y en castellano. (*Aplaudiments.*)

Bien, sobre la fábula que nos comenta la señora Martínez... No sé si... Ah, aquí está, perdone. Bien, yo le recomiendo que vaya personalmente a las familias y les diga que es una fábula, eso de que hay que educar a sus hijos en el esfuerzo, en la búsqueda de la excelencia y que Junts no cree en absoluto en esto. Se lo recomiendo, que se lo diga en la cara.

Y después, sobre datos. Hombre, 12,5 por ciento más de abandono escolar se da entre los alumnos castellanohablantes que entre los catalanohablantes. Por lo tanto, ¿esto es un elemento fundamental, vertebrador de cohesión social? No, todo lo contrario.

A la señora Aragonès, de Esquerra, le digo: usted ha hablado de que nosotros hemos expuesto aquí un decálogo. No, son doce puntos. Por lo tanto, correctamente sería un dodecálogo. (*Aplaudiments.*) Lo digo porque la LOGSE hace estragos.

Y, finalmente, a la señora Segovia: no puede hablar de educación porque no tiene nada que decir sobre educación, porque ha demostrado que no la tiene, que ni siquiera se ha preparado la intervención. (*Aplaudiments.*)

Y ya acabo, en esto... No quiero (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) extralimitarme, porque el señor presidente antes ha sido indulgente y me ha regalado quince segundos.

Gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme

302-00068/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados... Primero, me permitan hacer honor a la memoria de Núria López, que hoy justo hace un año que fue asesinada en el centro penitenciario de Mas d'Enric.

Y luego, en nombre del Grupo Popular, mostrar todo nuestro apoyo y solidaridad a los Mossos d'Esquadra agredidos en el municipio de Salt, agredidos por una manada de violentos. Y no puedo dejar de referirme a la CUP, que dijeron textualmente que «la agresión a los Mossos d'Esquadra era un hecho cultural propio de tirar piedras a los Mossos d'Esquadra, era un hecho cultural propio de la tierra», y felicitaba a la comunidad musulmana por esta agresión.

Yo a los representantes de la CUP les pregunto cuáles son sus referentes culturales. ¿Sus referentes culturales son aquellos musulmanes que matan a pedradas a las mujeres en Afganistán? ¿Sus referentes culturales vivían hace cincuenta mil años en Atapuerca, por ejemplo? Yo, desde luego, entiendo que, si mañana alguien se presenta en una sede de la CUP y la apedrea, estarán felices y contentos porque será un hecho cultural propio suyo. (*Aplaudiments.*) Yo pido a la Mesa del Parlament que pida a los servicios jurídicos el informe por si aquí se ha dado algún supuesto delito de odio o de incitación a la violencia a los cuerpos y fuerzas de seguridad.

Referente a la moción, *consellera*, la moción habla de reforzar la seguridad en torno al crimen organizado y al terrorismo, que está globalizado, que actúa sin conocer fronteras y cada vez es más internacional. Por lo tanto, no conoce de fronteras ni de cuerpos policiales.

En una parte de la moción yo le solicito que se mejoren los medios de Brimo, del GEI y de la ARRO. Se tienen que actualizar a cómo están actuando de forma tan agresiva las actuales organizaciones terroristas. No están actualizados sus sistemas de seguridad ni algunos de sus operativos. Ustedes quieren proteger el puerto de Barcelona y el de Tarragona, y tenemos un problema enorme en los puertos que son competencia de la Generalitat, porque por ahí hay tráfico de drogas, entran fugitivos, hay tráfico de armas y no hay ningún operativo concreto que vigile esos puertos. Pero no de este mandato; del anterior, del anterior y del anterior. ¿Cómo quieren proteger el puerto de Barcelona si ni siquiera los puertos que son competencia de la Generalitat están protegidos?

Hablemos del aeropuerto. El aeropuerto tiene un problema enorme de crimen organizado. Un hurto no es un simple delito convencional; están organizados, porque detrás de este hurto se consiguen pasaportes, DNIs que luego se doblan y se falsifican. Se están doblando tarjetas de crédito y se falsifica mucha documentación. Y quieren más espacio. ¡Si no lo pueden proteger!

Aquí yo creo que en la moción hago referencia a que hagamos o interpelemos al Parlament a que reconozca el trabajo que hacen todos los cuerpos y fuerzas de seguridad en torno a la lucha contra el terrorismo y el crimen organizado. Y aquí sí que he aceptado la enmienda de VOX, que iba en la memoria de las víctimas del terrorismo, donde miembros de los cuerpos y fuerzas de seguridad han dejado la vida. Un recuerdo a Santos Santamaría, *mosso d'esquadra*; un recuerdo al guardia urbano de Barcelona, Juan Miguel Gervilla, y también un recuerdo a aquellos guardias civiles que murieron en Vic, un atentado de ETA en el que murieron diez personas, cinco de ellos menores de edad. (*Aplaudiments.*)

En la lucha contra el crimen organizado –se lo documentaba el otro día–, todos suman, no sobra ninguno. Faltan policías en el Cuerpo Nacional de Policía en Cataluña, de Guardia Civil en Cataluña, faltan *mossos d'esquadra*. Usted habla de veinticinco mil, pero no veinticinco mil para coger más competencias, sino para cubrir las actuales necesidades que tenemos y no llegan. Tienen a la ARRO, la Brimo y el GEI asfixiados. Nadie sobra, señora *consellera*.

Yo sí que le pido, por favor, que no se deje chantajear por los delirios independentistas de Junts. Como decía Pedro Sánchez..., se lo decía el otro día, que para él

el fin sí justifica los medios –el fin sí justifica los medios. Y, cuando eso pasa en democracia, quien está en peligro es la propia democracia, señora *consellera*. Todos los cuerpos de policía hace falta que se coordinen y colaboren para trabajar por la seguridad de todos los catalanes. Y sí le pido, y le voy a repetir: no entregue en bandeja de plata la cabeza de la Guardia Civil y de la Policía Nacional.

Gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Només s'ha presentat una esmena en aquesta moció. L'ha presentada el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per tal de defensar-la té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Se han presentado cinco enmiendas por mi grupo parlamentario, y hemos podido transaccionar cuatro de ellas. En una moción sobre terrorismo es imperativo hablar, en primer lugar, de una realidad de la que la moción original no hablaba, de la amenaza del yihadismo terrorista. Decenas de atentados en Europa o el genocidio estos días en Siria de miles de cristianos, drusos y alauitas, asesinados por el nuevo régimen yihadista bajo el silencio cómplice de occidente, nos ponen en alerta.

La amenaza del terrorismo islamista del 11-M y de las Ramblas sigue muy viva en Catalunya. Los terroristas están entre nosotros, viven entre nosotros y nos odian profundamente. Estos días hemos vivido en Barcelona la detención de diez pakistaníes que formaban una red yihadista preparada para atacar. Habían marcado ya objetivos en España y en Europa. Una de las integrantes de la célula administraba un canal cifrado donde se fomentaba el asesinato y decapitación de personas contrarias al islam. Esto es lo que la política migratoria del «*Obrim fronteres*» y del «*Volem acollir*» ha metido en nuestros barrios.

Ustedes, con sus políticas de puertas abiertas a la inmigración ilegal, de rendición de nuestras fronteras y de fomento de la islamización de Catalunya, han dejado entrar al lobo en nuestra casa: el lobo del islamismo político, con sus mezquitas salafistas, su policía de la moral y sus organizaciones pantalla, y el lobo del brazo armado del islamismo, que es el terrorismo yihadista. (*Aplaudiments.*)

Por eso hemos presentado y transaccionado con el grupo proponente una enmienda, para que el Gobierno de la Generalitat actúe y elabore un plan integral contra el yihadismo en Catalunya con implicación de todos los departamentos y con la colaboración de la Policía Nacional y de la Guardia Civil, y que, a su vez, se impulsen políticas reales y valientes de prevención frente a quienes radicalizan a los jóvenes en mezquitas, en redes sociales y en los centros penitenciarios. Y la prevención pasa, por ejemplo, por que la consejería de Justicia deje de poner alfombra roja a los imanes con vínculos muy peligrosos, como el imán Ahmed Bermejo, para que entre en las cárceles de Catalunya a sus anchas.

Y me quiero referir ahora también a la cesión de competencias en inmigración y fronteras que el Gobierno socialista ha pactado con Junts y que también tiene graves repercusiones en esta materia. Porque esa cesión, además de ser una traición y un atropello a nuestra soberanía nacional y a nuestras fronteras, es un riesgo a la seguridad nacional. Por siete votos, el señor Sánchez y el señor Illa van a poner en riesgo la seguridad de todos los catalanes.

Expulsar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil en el ejercicio de sus funciones de control de fronteras y de control de flujos migratorios es jugar con fuego. La Guardia Civil y la Policía Nacional llevan toda la vida luchando contra el terrorismo. Su experiencia en la lucha contra ETA los ha convertido en dos de los mejores cuerpos del mundo en la lucha antiterrorista para impedir, por ejemplo, la entrada de sujetos como los del grupo radical paquistaní a los que antes hacía mención o el peluquero yihadista de Mataró o el yihadista marroquí detenido en Terrassa. A la

Guardia Civil y a la Policía Nacional hay que apoyarlas y defenderlas, y no echarlas de Cataluña, como hacen los socialistas. (*Aplaudiments.*)

Y no es la primera vez que lo hacen, porque dos ediles del PSC de Pineda de Mar fueron condenados a un año de prisión por coaccionar al dueño de una cadena hotelera para que echara a quinientos agentes de la Policía Nacional en Pineda de Mar, cuando el golpe de estado de octubre del 17. Los socialistas los quieren echar otra vez de Cataluña, a nuestra Policía Nacional y a la Guardia Civil.

Finalmente, hemos presentado también cuatro enmiendas más, referentes a cuestiones que nos parecen absolutamente trascendentes, fundamentales en una moción sobre crimen organizado y terrorismo. Y hemos transaccionado también, como digo, tres más, tres de ellas. Una, en materia de lucha contra el narcotráfico y bandas criminales, que protagonizan todos los días asaltos con armas de fuego y homicidios. En materia de blanqueo de capitales y de financiación del terrorismo, en la que hemos propuesto que los Mossos d'Esquadra estrechen la colaboración con las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, con la Agencia Tributaria, con la Unidad de Inteligencia Financiera de España y con la Comisión de Vigilancia de Actividades de Financiación del Terrorismo, dependiente del Ministerio del Interior, a fin de desarticular cualquier red de financiación criminal.

Y también hemos pedido que se condene el terrorismo callejero separatista que sufrimos en Cataluña con ocasión del golpe de estado de 2017. Todos recordamos los aeropuertos asaltados, las carreteras cortadas y los barrios incendiados.

Y, además, hemos pedido que se rinda homenaje a todas las víctimas del terrorismo y que se garantice su dignificación y su reconocimiento institucional, especialmente a los miembros y fuerzas de seguridad, en concreto, al *mosso* Santos Santamaría Avendaño, pariente mío. (*Aplaudiments.*)

En definitiva, Cataluña es la región más islamizada de España y un foco sensible de radicalización yihadista, según la Policía Nacional. Y, frente a esa realidad, desde VOX, les decimos: menos «*Obrim fronteres*» y más control fronterizo por parte de la Guardia Civil y de la Policía Nacional; menos «*Volem acollir*» y más expulsiones y deportaciones masivas. Y menos islamismo y más defensa de nuestros valores occidentales, de nuestras tradiciones, de nuestra cultura y de nuestra identidad.

Muchísimas gracias.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmena per tal de fixar la seva posició. I, per fer-ho, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, president. Consellera, bona tarda. Bona tarda a tots i totes. Doncs sí, ja tornem a tenir al davant una moció que parla de retrocés, de renúncies i d'anar endarrere com els crancs. Justificant la necessitat de reforçar i modernitzar els mitjans, les eines i l'estructura del Cos de Mossos d'Esquadra, aquesta moció busca renunciar a les competències que ens són pròpies en matèria de seguretat i contraatacar les recentment acordades a través de la proposta de llei orgànica de la delegació de competències en matèria d'immigració a la Generalitat de Catalunya.

Sí. Doncs, mirin, senyors del Partit Popular, han fet tard, com sempre, perquè tenim sobre la taula una llei orgànica en la qual Junts hem treballat de valent per assolir una sèrie significativa de delegacions de competències estatals en matèria d'immigració cap a Catalunya i en la qual el Cos de Mossos d'Esquadra té un paper molt i molt rellevant. Perquè aquest acord ha de permetre assegurar el progrés a tota la societat catalana i també el futur de la nostra identitat nacional, tant en termes de llengua, de cultura, dels valors de la catalanitat i, evidentment, en els de la nostra seguretat i en els de les nostres competències, que ens calen i que ens mereixem com a país.

Així doncs, els Mossos d'Esquadra gestionaran la seguretat dels nostres ports i aeroports i totes les zones crítiques que calgui controlar, evidentment, les fronteres terrestres, malgrat que vostès busquin tot el contrari a través d'aquesta recentralització. S'incrementarà, a més a més, el nombre de mossos previst, amb 1.800 efectius més, fins a aconseguir la xifra total de 26.800 agents. I els Mossos d'Esquadra seran els qui exerciran la competència en la prevenció, la persecució i la protecció i assistència a les víctimes de tràfic i explotació dels éssers humans, malgrat que vostès insisteixin en que el Cos de Policia Nacional i la Guàrdia Civil han de ser qui ho desenvolupin en el nostre país.

Doncs no. No. Nosaltres volem enfortir, Junts vol enfortir la nostra sobirania i reconeixement nacionals. I per fer-ho, senyors del Partit Popular, no calen més operacions de saturació policial, ni més ARRO ni més Brimo al carrer. El que cal –el que cal– és prevenció, més pensament, més prospectiva, més planificació. Ens dona la sensació que l'únic que busquen és reaccionar i no preveure, i el que cal són més polítiques de seguretat, senyors.

I saben què, senyors del Partit Popular? Ja es veu clarament. Vostès en dos minuts es volen carregar el que nosaltres, Junts, portem més d'un any treballant. I no, no se n'han sortit.

Per tant, el debat sobre l'elevada criminalitat s'ha de centrar en les polítiques de prevenció i abordatge, no sols en els mitjans materials i personals. Calen solucions i recursos per a problemes, com el trànsit o com la manca d'efectius a les unitats d'investigació –solucions. El lideratge del Cos de Mossos d'Esquadra és inqüestionable, i l'operativitat del cos català ha de ser amb plena capacitat, sense subordinació als altres cossos policials estatals.

I, quan ens demanen accés al 112 per als cossos estatals, el que sí que cal és permetre-ho a la inversa, garantir un accés ple i lleial dels Mossos d'Esquadra als sistemes d'informació policials nacionals i internacionals. Això és el que cal. O és que, senyors del Partit Popular, no estan d'acord amb que els Mossos d'Esquadra hi tinguin accés? Perquè no els hem sentit mai a dir-ho. Doncs, miri, això sí que és important.

Mirin, aquesta moció –ja l'hi he dit abans– és una moció que ve amb pell de xai, però ja s'ha vist. El que busquen és, u, a través d'aquesta petició de més recursos policials no abordar la prevenció ni les causes estructurals de la criminalitat. Dos, evidentment, el que vostès busquen és limitar el paper dels Mossos d'Esquadra, fomentant la dependència de l'Estat en matèria de seguretat. I tres, defensar una col·laboració amb les forces de seguretat estatals en detriment de les competències pròpies de Catalunya. Doncs no. Ja l'hi he dit: així, no. Així no anem bé. Amb Junts, no hi comptin.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats, diputades. Diputat del PP, de fet, miri, així en resum, la seva moció seria com una moció omnibus contra tot allò que defensa Esquerra Republicana de Catalunya, contra l'ambició nacional i contra Catalunya, contra el país, perquè diuen que volen lluitar contra el terrorisme, però justament el que volen és anar contra el país.

I, una vegada més, en una de les seves mocions veiem que al títol sembla que vulguin parlar d'un tema, però en realitat quan l'anem desgranant veiem que el que volen és atacar el país. Perquè sí que posen alguna coseta d'«assegurar materials de seguretat per als professionals del Cos de Mossos d'Esquadra». Clar, amb això tots hi estem d'acord. Però això són quatre ratlles de quatre pàgines de moció, on no poden

amagar la seva vena espanyolista, centralista i de dretes. Ja l'hi he dit més d'una vegada: el PP i Esquerra són forces antagòniques. Vostès són espanyolistes i de dretes, i nosaltres som independentistes i d'esquerres. I en matèria de seguretat encara es nota més, la diferència.

Suposo que per això el que vol la seva moció és revertir tot allò que nosaltres estem treballant dia a dia per aconseguir. I ja li dic que hi votarem en contra, perquè no renunciem ni renunciarem mai a cap competència en matèria de seguretat ni en cap altra matèria. I, de fet, justament el que volem és continuar treballant per aconseguir-ne el màxim. De fet, el que volem és tenir-les totes, més o menys com les que té Portugal.

Entrant en alguns punts concrets de la moció, per entrar en matèria... Que, de fet, vostè, que defensava la moció, ho ha fet poc, i el que ha presentat i defensat les esmenes també ho ha fet poc. Han fet una mica d'actualitat política. Sobre les competències, nosaltres defensem una policia integral, un cos de mossos d'esquadra integral, i per això volem les competències en ports, en aeroports, en policia marítima. No perquè sí, per un caprici, sinó perquè justament el que volem és combatre el narcotràfic, que vostè hi feia referència, les organitzacions criminals. Per això necessitem totes les competències, i per això treballem i treballarem per estar..., perquè els Mossos estiguin presents a tots els organismes de coordinació i col·laboració internacionals, perquè el que volem és lluitar contra aquests delictes globals.

Sobre la integració de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional al 112, estem en contra de la integració de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional; una integració que vostès plantegen supeditada als interessos espanyols. Vostès el que volen és acabar amb un sistema d'emergències modèlic, diguéssim. Que el PP ens vulgui donar lliçons sobre com gestionar el sistema d'avisos del 112, no?, veient la nefasta gestió que van fer al País Valencià, és que no té nom. No és que... No només no defensem que hi hagi la integració de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil; és que ja li dic que nosaltres el que defensem és la internalització dels treballadors i treballadores del 112 per poder millorar la qualitat. Perquè tenim claríssim que el sistema d'avisos d'emergències d'un país és una estructura d'estat clau.

I sobre la Via Laietana... Acabo també fent referència a un dels altres punts estrella de la moció. Senyor Villagrasa, ho explica molt bé, ho resumeix molt bé, el que volem fer: volem desallotjar la Policia Nacional de Via Laietana per convertir-lo en un espai de memòria. Exacte. Això és el que volem fer; ho ha resumit molt bé. (*Aplaudiments.*) No renunciarem a la lluita històrica i reivindicativa per convertir el que va ser un espai de tortura durant el franquisme i durant la Transició. I volem que sigui un espai dedicat a les víctimes de la dictadura i de la resistència, de la gent que va lluitar per les llibertats democràtiques. Suposo que a vostè i als seus companys de zona d'hemicicle els hi deu costar d'entendre, que hi hagi gent, que hi hagi partits que vulguin posar en valor tota la gent que va treballar i que va lluitar perquè en aquest país algun dia hi hagués democràcia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, estem vivint amb preocupació la deriva d'un gran nombre de diputats del Partit Popular en aquest Parlament des de fa uns mesos, aproximant-se de manera clara a l'extrema dreta. I en aquest cas no tant en aquesta intervenció, sí en d'altres, però la que ha tingut en l'anterior moció n'és un gran exemple.

«La Generalitat també necessita una motoserra», fent una picada d'ullet a Milei i Musk. Això és el que va dir el president del Partit Popular en aquest Parlament,

el senyor Alejandro Fernández, fent una picada d'ullet clara a Milei i a Musk, en aquest Parlament. El següent, què serà? Un diputat del Partit Popular de Catalunya farà publicitat de Tesla davant del Parlament o davant de La Moncloa *fake* amb la que es reuneixen amb altres líders del seu partit? O bé és que algun dels seus diputats vindrà amb un lavabo, com ha fet Musk quan ha arribat al Govern dels Estats Units? Mirin, que s'alimentin figures com el presumpte estafador Milei..., que ho faci VOX s'entén, però que ho faci el president del seu grup parlamentari és greu. I la veritat, que des de que va passar tenia ganes de dir-ho. I a mi realment em decep.

De fet, no es tracta de que ho entengui jo; és que molts dels seus votants estic convençut de que tampoc entenen per què estan fent aquesta aproximació a l'extrema dreta. Aquesta moció és una nova mostra d'aquesta deriva, que, per sort, reconec que no es dona en tot el grup parlamentari, però cada cop és més minoritari.

És el tercer cop que els diem que, si plantegen mocions pròpies de l'extrema dreta, la votarem sencera en contra, i així ho farem. I és que, a veure, diuen que és una moció sobre crim organitzat i terrorisme, i es dediquen a parlar de les competències en matèria de migracions, a defensar que Via Laietana sigui un espai de memòria i es dediquen a criminalitzar situacions vinculades amb el fet de que no s'assumeixin més competències en ports i aeroports. Vaja, que de rigor no en podem presumir gaire, almenys en aquesta moció.

I sí, clar que calen mesures efectives per fer front al crim organitzat i el terrorisme. Però cal un debat seriós, com els que ja hem tingut en moltes ocasions a la Comissió d'Interior, amb punts d'acord i de desacord. Però sí que pensem que és important no barrejar les coses i no mancar..., o fer aquesta barreja de qüestions.

El Cos de Mossos d'Esquadra, en coordinació amb la resta de cossos policials, està fent una gran feina davant les amenaces més grans que té la nostra societat en matèria de seguretat. I el que es mereixen és que tinguem debats rigorosos i aprovem mocions o propostes de resolució rigoroses. No té sentit barrejar aspectes necessaris com l'actualització de les armilles antibales i l'avaluació de l'estat actual de les seves condicions amb qüestions que han plantejat que res tenen a veure amb el crim organitzat o amb el terrorisme.

És sorprenent que a la seva moció no mencionen en cap apartat la necessitat d'augmentar la capacitat del Cos de Mossos d'Esquadra en matèria d'intel·ligència policial i d'investigació del cos, quan la millora de les seves condicions laborals és una de les principals demandes. Cal apostar per la investigació, i és necessari que sigui un destí dimensionat de manera adequada perquè es pugui conciliar com toca.

A més, hi han moltes més mesures per augmentar la capacitat del cos en investigació, però vostès han preferit parlar del gran problema que suposa que Via Laietana 43 sigui un espai de memòria que defensi la memòria democràtica i que es trobi un altre lloc per al Cos de Policia Nacional. Vaja, com s'ha fet, per exemple, a l'antiga Esma a Buenos Aires.

Sí que volia acabar aquesta moció traslladant, evidentment, tot el nostre suport a totes les víctimes del terrorisme i, en concret, efectivament, i també, ara que el 17 de març en farà vint-i-cinc anys, a la família del mossos d'esquadra Santos Santamaría, tal com s'ha plantejat. Que no votem a favor d'aquesta resolució i que vulguem tenir debats constructius i serens no vol dir que hi hagin coses a la resolució que tenen tot el sentit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra ha renunciat a intervenir en aquesta moció. I, per tant, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Per fer-ho planer, direm que la seva moció malda per arrabassar competències a Mossos i reforçar el paper de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional espanyola en territori català.

Tenen tant afany de desproveir d'atribucions el nostre cos policial propi que fins i tot en un dels acords el volen fer renunciar a competències que no li han set oficialment delegades, les que afecten en matèria d'estrangeria. No passin ànsia. No hi ha pas perill que l'Estat espanyol traspassi ni delegui competències efectives a la Generalitat en matèria de control de fronteres. Han quedat desorientats pel fum que Junts fa temps que ven a la premsa? No hi han de patir gens. Junts té un problema; ho diuen les enquestes. I, ja que no incideixen a Ripoll, han de fer veure que tenen incidència al Govern de Madrid.

El senyor Batet comença a semblar el virrei, tant presumir de despatxar a la capital del *reino*. El cas és que fins i tot en el supòsit que el Congrés i el Senat oblidessin momentàniament la seva catalanofòbia i ho aprovessin, el Constitucional, que mai no té amnèsia, ho tombaria.

No podem renunciar a competències que no tenim i que Espanya ja s'assegurarà que no tinguem. Han volgut aplicar el principi de prudència i curar-se en salut. Però, volen dir que no n'han fet un gra massa?

El títol de la moció era la lluita contra el crim organitzat, però en el text amb prou feines en parlen. Nosaltres sí que ho volem fer. No només ha augmentat la criminalitat; també la virulència que l'acompanya. Les màfies que operen a Catalunya provenen de cultures que menyspreen el valor de la vida humana. Són un focus de violència per al que no estàvem preparats.

Els grups i organitzacions criminals, organitzats per nacionalitats, se saben impunes i, armats fins a les dents, operen despreocupadament al cim de Catalunya, convertida ara ja en centraleta d'organitzacions criminals vinculades al món de la droga. Es disparen el cultiu de marihuana i la fabricació de drogues sintètiques. Saben que no tenim prou efectius per combatre'ls i que hi ha bones comunicacions per distribuir el verí cap a tot Europa. Disposen d'armament militar contra el qual no hi ha res a fer, ni amb les armilles antibales d'abans ni amb les d'ara.

L'R+D de Catalunya ha quedat reduïda a màfies estrangeres tallant droga dins els polígons. La riquesa multicultural es ven a bossetes. Sort en tenim, de la policia local i dels Mossos d'Esquadra. I la CUP, en comptes de dar gràcies, els hi vol llençar pedres.

Precisament, l'altre dia, a Girona, on governa la CUP, casualment, i en el transcurs d'una manifestació suposadament feminista, es van llançar objectes punxants contra la policia. Una sergent de la policia local va rebre l'impacte d'un d'aquests objectes i va resultar ferida. Suposo que a la CUP ja li està bé i, fins i tot, potser ho aplaudeix. A nosaltres no ens està bé i no ho aplaudim. Ho condemnem, i ho condemnem enèrgicament. I des d'aquí li desitgem que es recuperi el més aviat possible. El dia que a qualsevol cupaire li robin el moneder, l'empaitin pel carrer o l'agredeixin, a qui trucarà? Als Mossos d'Esquadra o a l'imam de Salt?

El president

Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, pot fixar la seva posició el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Consellera Parlon, diputades i diputats... Vull començar aquesta intervenció tot manifestant, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i de manera ben clara i ben ferma, el nostre suport, la nostra estima i el nostre reconeixement al Cos de Mossos d'Esquadra, a la Policia Nacional, a la Guàrdia Civil, a les policies locals, als vigilants municipals i a tots aquells que treballen perquè tinguem una societat més segura.

La seguretat dels ciutadans és la qüestió més seriosa i rigorosa que podem abordar des d'aquí, i és una finalitat en si mateixa. Per aquest motiu, avanço ja que votarem en contra d'aquesta moció que ens presenta avui el Partit Popular, i ho farem perquè és una moció totalment demagògica, que barreja coses diferents i que no té res a veure amb allò que a Catalunya necessitem.

Tota la seva argumentació es basa en una sèrie de dades policials per afirmar textualment: «En Cataluña están pasando cosas.» Doncs, miri, de les dades policials, l'única conclusió vàlida que es pot inferir és la de que els cossos policials estan fent la seva feina i l'estan fent bé, i res més. La seva visió interessadament apocalíptica i escatològica sobre la seguretat a Catalunya té avui una única intenció: generar por, sensació d'inseguretat i mal govern, cosa que no és certa.

La pregunta és: aquest discurs alarmista sobre la seguretat a Catalunya inclou Badalona i Castelldefels també? Perquè digui-li al seu company de bancada, l'alcalde de Castelldefels, si aquest discurs també el fa als seus veïns i veïnes.

I, davant de la seva visió contraposada de les tasques que fan les diferents forces policials, nosaltres defensem una col·laboració lleial entre elles. I, a data d'avui, la coordinació entre cossos és excel·lent. I li'n poso exemples concrets. A la darrera Junta de Seguretat de Catalunya es va acordar l'accés dels Mossos a les bases de dades estatals i internacionals; la interconnexió de dades; una major col·laboració en les tasques pròpies del 112; un millor traspàs d'informació en els casos de violència masclista, i la participació del Cos de Mossos d'Esquadra en els plans estratègics de seguretat de l'Estat.

I, en aquesta línia de treball conjunt, vull rescatar el punt número 9.1 de l'acord entre el PSOE i Junts que vostès tant distorsionen i que afirma textualment: «A tal efecto, los Mossos d'Esquadra, como policía integral, actuarán en los puestos habilitados para el acceso de personas extranjeras en puertos y aeropuertos, en colaboración con el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad» –ho repeteixo: en colaboración con el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad–, «de acuerdo con los criterios que se establezcan en la Junta de Seguridad.»

Per tant, vostès, senyors diputats del PP, fan demagògia i alarmisme en temes de seguretat, en una clara competència electoral amb l'extrema dreta de VOX. Vostès deuen saber, però flac favor li estan fent a la nostra democràcia, perquè l'objectiu de l'extrema dreta és, precisament, el d'atiar la por i la desconfiança cap a la democràcia i fer-ho entre tota la població, per després poder acabar amb la pròpia democràcia.

Senyors del Partit Popular, si volen, parlem de seguretat, però amb majúscules, analitzant les causes, que són complexes i sovint tenen el seu origen ben lluny d'on es manifesten com a problema social. I aquí sí que coincidim amb vostès en que cal combatre el crim des d'una vessant transnacional. Ara bé, amb reflexió i intel·ligència, tot fugint de portades mediàtiques. Aquí ens hi trobaran.

I, senyors de VOX i de l'extrema dreta, el problema més greu de seguretat que tenim al conjunt d'Europa es diu Vladímir Putin i la seva visió imperialista, que ha portat la guerra a territori europeu. Vostès, en canvi, s'han posat al costat de Trump, que pacta amb Putin en contra de la nostra pròpia seguretat. Per tant, en temes de seguretat, els plantejaments de VOX tenen zero credibilitat.

Per acabar, sí que vull manifestar ben clarament que els demòcrates no tenim por perquè confiïm. No tenim por perquè confiïm en la força de la democràcia; no tenim por perquè confiïm en les nostres institucions; no tenim por perquè confiïm en la feina dels nostres policies, i, sobretot, els demòcrates no tindrem mai por perquè confiïm en que els valors democràtics del diàleg, l'acord i el pacte ens han de portar a una Catalunya millor, a una Espanya millor, a una Unió Europea millor i a un món millor.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

De sus enmiendas –ha presentado cuatro, el Grupo de VOX–, aceptamos tres, y algunas ya las hemos comentado.

Señores de Junts y Esquerra Republicana, ¿qué competencias hemos pedido que se retornen al Estado? Ni una –ni una. Y, cuando hablamos de trabajar contra el crimen organizado y el terrorismo, esto no se soluciona en una reunión de *esplai*; se hace con el trabajo de los cuerpos y fuerzas de seguridad, con Mossos d'Esquadra, que son un gran cuerpo y muy profesional, y con referentes internacionales en la lucha contra el crimen organizado como son el Cuerpo Nacional de Policía y la Guardia Civil, que son referentes internacionales en ambos ámbitos. Y para trabajar contra el crimen organizado es importante asegurar las fronteras. ¿Por dónde pasan? ¿En globo? ¿Vienen en parapente? No. Por eso son importantes infraestructuras críticas como el puerto y el aeropuerto y nuestras fronteras.

Y cuando usted habla de colaboración leal... (*L'orador mostra un full a la cambrà.*) Sabe que es esto, ¿no? El pacto de la vergüenza. El pacto de la vergüenza por siete monedas de plata, con el cual traicionan y venden al Cuerpo Nacional de Policía y a la Guardia Civil. (*Aplaudiments.*) ¡Los han vendido! Y bajo este documento, aquellos que han nacido fuera de Cataluña, como mis cuatro abuelos, ¿son extranjeros? ¿Son extranjeros?

Señora Orriols, si me permite un consejo... (*L'orador estripa el document.*) Con este documento, nunca más permita que nadie de Junts ni del PSC la llame «racista».

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació

302-00070/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els fons europeus Next Generation. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula l'honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

President, gràcies. Consellera, diputades, diputats... Vull començar donant les gràcies als grups parlamentaris que han volgut participar esmenant la moció per millorar el text i la seva voluntat sincera d'arribar a acords en un tema tan important per al teixit productiu català. Hem acceptat i transaccionat una bona part de les aportacions que han fet els grups parlamentaris del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana, del Partit Popular i de la CUP. A tots ells, gràcies, perquè les seves aportacions han fet molt millor el text original.

Som aquí per debatre una moció sobre els fons europeus Next Generation, i el primer que cal recordar –i més en els temps que ens toca viure– és que Europa és un dels projectes de solidaritat interregional i d'integració social que més èxit han tingut mai en la història de les relacions internacionals. Europa és un projecte genuïnament polític que ha posat de manifest la generositat dels països més rics del continent envers els més pobres; un projecte que promou el progrés econòmic, però també la justícia social. Per tant, convindran amb mi que caldria esperar que els estats membres de la Unió també exercissin aquesta justícia a l'hora de distribuir en el seu territori els fons rebuts, fons fruit dels impostos dels europeus i, per tant, també dels catalans.

Parlar de la qüestió de la distribució dels fons europeus no és una cosa menor, no és una ximpleria per passar la tarda aquí al Parlament. Des de l'any 2021 fins a l'any

27, Espanya té assignats uns 150.000 milions d'euros, dels quals 70.000 són directament en subvencions i 70.000 en forma de préstec. Avui, març del 2025, amb els fons europeus encarant la seva recta final, crec que ja podem dir que el paper jugat pel Govern espanyol ha estat un paper deplorable. El Govern d'Espanya ha encomanat a Catalunya la feina administrativa, assumint des de Madrid, centralitzadament, la gestió completa dels fons. El paper de la Generalitat és un paper de gestoria; això sí, treballant *pro bono*, i, a més, l'IVA a càrrec nostre. Ni hem dissenyat les bases de les convocatòries ni els terminis, ni hem decidit els àmbits d'actuació ni els recursos destinats a cada programa. La Generalitat ha estat una oficina administrativa.

El Govern espanyol del PSOE ens ha dit, a tots els catalans, pensin el que pensin i votin el que votin, que no confia en la capacitat de les nostres institucions per decidir quins són els nostres problemes i com resoldre'ls. Amb la distribució dels fons, el Govern ens ha dit que ens vol fer de pare i de mare, que ens vol tutelar perquè no prenguem mal.

El que ha passat i seguirà passant amb els fons europeus és un nou episodi d'una novella històrica que molts ja coneixem fa temps. No és Europa, el problema; és Espanya. De fet, Espanya és el problema de Catalunya. I la moció que hem presentat vol manifestar –de fet, vol descriure– que l'Estat espanyol ha actuat de manera centralista en la gestió dels fons i que això ha perjudicat la capacitat de Catalunya per aprofitar plenament aquests recursos per dur a terme reformes i inversions estratègiques. Recordin que Next Generation vol dir inversions i reformes per a les properes generacions. Ens agradaria molt que la majoria d'aquest Parlament pogués constatar aquesta realitat i que poguéssim seguir avançant.

Altres punts de la moció –que m'hi referiré després, en la segona part– crec que han aïxecat més consens per part de tots –cosa en què reitero el meu agraïment–, com intensificar esforços per captar i executar més fons, desplegar mecanismes de transparència, etcètera, i que crec que, com he dit abans, milloren –i ho agraeixo des d'aquí, un cop més, a tots els grups– el text original de la moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha quatre grups que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conselleres. Bona tarda també, diputats, diputades. Catalunya és la primera comunitat autònoma en captació de fons Next Generation amb quasi 8.000 milions d'euros a partir del principal instrument, que és el mecanisme de recuperació i resiliència, des del seu inici l'any 2021 fins al tancament de l'any 2024. Per tant, no veiem que s'hagi perjudicat Catalunya en la distribució dels fons europeus, tal com indica el primer punt de la moció, sinó tot el contrari, perquè Catalunya té una gran capacitat per beneficiar-se'n gràcies als potents centres de recerca o universitats d'excel·lència i empreses capaces de fer inversions en sectors estratègics.

Ara bé, els fons europeus estan arribant a Catalunya principalment a través de dos vies: l'Estat transfereix al voltant de la meitat dels recursos a la Generalitat perquè ella s'encarregui de la gestió i, l'altra meitat, l'Estat l'assigna directament mitjançant convocatòries de subvencions en règim de concurrència, adjudicacions per licitació i concessions directes a entitats locals catalanes. Per tant, tampoc veiem centralisme en la gestió dels recursos dels fons europeus, com també indica la proposta, sinó que hi ha competència compartida entre totes les administracions. I això és el que creiem que realment els molesta, als grups parlamentaris independentistes com Junts i Esquerra Republicana, perquè tenen l'objectiu d'anar desmuntant l'Estat

a Catalunya, tal com estem veient amb els recents acords en matèria de política de seguretat i migratòria.

Anem ara més enllà i ens preguntem com s'estan executant els fons europeus. Pel recull de premsa, sembla que Catalunya és una de les administracions autonòmiques més endarrerides en l'execució de les despeses i els projectes finançats, però, sincerament, no ho sabem amb certesa. I és per això que des del Partit Popular hem presentat una esmena per tal que, semestralment, el Govern informi el Parlament sobre l'execució de totes les despeses i de tots els projectes finançats amb fons europeus a Catalunya, tal com, de fet, ja vam demanar per a l'aprovació del pressupost de la Generalitat l'any 2023, però es va rebutjar. En aquest seguiment de l'execució podrem veure quins són els veritables beneficiaris dels fons europeus a Catalunya i si cal emprendre mesures per garantir un accés més equitatiu a les empreses.

Especialment, les dades sobre fons europeus són poc clares quant a la participació dels treballadors autònoms, però tot sembla indicar que realment ha estat petita. I, en aquest sentit, des del Partit Popular també hem presentat una altra esmena perquè el reforç d'assessorament a les pimes es faci extensiu també a les persones treballadores autònomes.

Finalment, després del seguiment dels projectes finançats amb fons europeus, és fonamental avaluar si estan contribuint a l'impacte desitjat d'avançar cap a una economia catalana més productiva i diversificada i, en últim terme, cap a una Europa més forta i més resilient, capaç de fer front a un panorama internacional convuls i imprevisible. Així doncs, compartim la proposta que Ivàlua, organisme independent, avaluï l'impacte de tots els fons europeus destinats a Catalunya tant si han estat gestionats per la Generalitat com l'Administració central o local. I, per tant, llavors, en aquell moment veurem realment si les administracions han complert, eh?, i si realment des del Govern del PSOE realment han arribat a l'altura o no.

Per acabar, agraïm que el Grup de Junts, doncs, realment ens hagi acceptat les esmenes que els hem proposat. I és bo que la ciutadania vegi que entre tots els grups parlamentaris som capaços d'arribar a acords, eh?, realment en benefici de l'interès general, com, en la majoria, esperem, d'aquests punts de la proposta. I esperem que el Govern hi doni compliment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; nosaltres avancem que votarem el conjunt de la moció a favor. I voldríem recordar que els fons Next Generation, com ha estudiat i difós l'Observatori del Deute en la Globalització, no són gratuïts; tenen condicionants i impliquen un retorn per part dels estats. Ho deia a l'anterior legislatura la diputada Eulàlia Reguant, del nostre grup, que no són un mannà que cau del cel.

Per això creiem que cal transparència i fiscalització, com apunta la moció, però no només. Celebrem la inclusió de condicionants com la garantia de condicions laborals dignes, també en sectors logístics auxiliars, així com la prohibició d'acomiadaments col·lectius i deslocalització i reinversió. Si aquest punt s'aprova, és necessari que es despleguin els mecanismes legals perquè així sigui. És una primera i important passa respecte cap a on creiem que hauríem de poder caminar.

I volem insistir en explicar el marc de l'esmena rebutjada, perquè agraïm al Grup de Junts que n'hagi transaccionat d'altres, agraïm que s'hagi incorporat, com deia, aquesta anterior esmena sobre els drets laborals, però creiem honestament que, en el marc que es vol centrar, que sigui realment la inversió dels fons Next Generation, que, com s'ha dit, són de caràcter estratègic en la petita i mitjana empresa, és a dir,

en el gruix del teixit productiu cultural, del teixit productiu que ha sigut rellevant a Catalunya..., creiem que hauria d'haver-hi llocs d'entesa.

Per dir-ho planerament, l'informe Draghi en realitat suposa una mena de Next Generations pràcticament anuals en termes de volum. Ara hi haurà una gran discussió sobre si la forma en la que s'hi haurien d'implicar té a veure segurament amb la indústria bèl·lica, però nosaltres creiem que els sectors productius industrials poden ser uns altres i que, de fet, hauria d'haver-hi suficient imaginació política en aquest país com per poder fer-ho d'una altra manera. Aquests fons, que estan pensats per a aquest desenvolupament de sectors estratègics i una economia d'escala i major valor, més enllà..., que els reconeixem, eh?, però, més enllà del problema respecte de l'assignació política dels recursos que compartim, tenim un problema en el teixit econòmic.

Creiem que durant els últims anys, de fet, des de la signatura del tractat de Maastricht, la terciarització de l'economia, el pes de l'economia no productiva amb l'exemple més pragmàtic del rendisme com a forma d'obtenció de benefici sense risc... Que ahir es citava aquí Adam Smith molt correctament, però precisament va ser Adam Smith qui va encunyar el terme de l'«eutanàsia» al rendisme en tant que no..., vull dir que implicava un conflicte respecte dels sectors productius. I així com les poques cadenes de valor completes que tenim al territori, la mala distribució en els beneficis d'aquestes que vam veure també la legislatura passada respecte al sector primari i les cadenes de distribució, i també les posicions baixes en aquestes..., això, quan es suma a un alt grau d'importació de productes de consum habitual, com és el cas de Catalunya, ens dona un panorama econòmic bastant desolador, inclús encara que tinguéssim aquí una assignació més gran dels Next Generation.

Hem insistit diverses vegades en que, per exemple, els interessos de Foment i els interessos de Pimec no són els mateixos. I, en aquest sentit, hem de dir que els interessos a mitjà i llarg termini de la petita i mitjana empresa i del sector cooperatiu no només no són els mateixos, sinó que moltes vegades són antagònics respecte de les grans empreses, especialment aquelles que operen transnacionalment. Les últimes, les més grans, són les que tenen més facilitat per afrontar la burocràcia i la captació de recursos públics pel seu major volum. Per a la petita i mitjana empresa, implicaria grans grups d'associacions d'aquestes per poder captar gran part de lo que volen dir els fons Next Generation. Això és una de les tasques, per exemple, que creiem que l'Administració pública hauria de poder facilitar. Però també les grans empreses exerceixen pressió a les empreses menors a través de mecanismes com els retards de pagaments d'encàrrecs, i això moltes vegades els hi dificulta poder escalar.

Llavors, crec que, com ha dit el diputat Giró, aquests Next Generation tenen a veure amb què volem fer les properes generacions. Llavors, s'han de prendre decisions. Una de les decisions que hauria de prendre aquest Parlament i aquesta legislatura –i crec que ens podem intentar encarar cap aquí– és l'aposta per una economia productiva, un impuls. D'això de la reindustrialització, n'hauríem de parlar, perquè ja fa *tants* anys que vam perdre tantíssim pes de la indústria que ja quasi podem parlar d'un nou impuls. I el tractament de productes del sector primari... O no, vull dir, o seguim apostant. Però hem d'entendre que és una decisió per sectors com el turisme, que tenen molt poc valor afegit i que, a més, impliquen un gran impacte en altres sectors de petita empresa tradicionals catalans. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Això són decisions que crec que és important que situem i en la primera ens hi trobaran i en la segona, no.

Posaré molt ràpid un exemple que els diputats que compartim la Comissió d'Empresa i Treball ja coneixen, que és el de la Vidrieria Rovira. Ens hem trobat com una empresa que funcionava perfectament en termes econòmics s'ha vist com una direcció que no coneixia el producte o que tenia interessos espuris en termes de competència amb diferents empreses que estaven situades en llocs nacionals diferents se'n va a *pique* i tanca. I, en canvi, com els treballadors que hi porten generacions

coneixen perfectament el producte, coneixen la cadena de distribució, coneixen com podrien, dins del marc català, seguir funcionant perfectament, i no serà possible. Doncs aquests són el tipus d'inversions que creiem que s'han de fer des de la Generalitat. Per què només podem fer apostes polítiques, econòmiques, de caràcter públic, per a aquells sectors que no són productius? Hi ha hagut altres països que tenen una gran sanitat i una gran educació, com és el cas de Suïssa, que van apostar per l'àmbit productiu.

Per això, i en última instància, creiem que seria important que avancéssim cap a que tota aquella inversió de caràcter públic en empreses es traduís, al final, en la capitalització d'aquestes en termes públics i que d'aquesta manera podríem avançar en sobirania (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que creiem –i acabo– que és una cosa que, com a mínim, quan parlem aquí, en general, se suposa que compartim el conjunt dels grups.

Gràcies.

El president

A continuació, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. I voldria començar agraint al conseller Giró l'acceptació de les esmenes. És tan important el tarannà... Aplanar moltes coses. Moltes gràcies per l'actitud i el tarannà.

A vegades, des de la dreta espanyola es pregunten per què hi ha tant d'independentisme. I ho han de viure com un gest de generositat i coherència amb la seva actitud, fins i tot d'agraïment. S'ha vist a la moció anterior i en aquesta: tot allò que no fan les institucions espanyoles que afecta els catalans és traïció, fins i tot racisme. I, llavors, ostentosament trenquem tot allò que fa referència a gestions delegades, a noves competències, gestionades per institucions catalanes. Si són vostès que ho diuen! Tot allò que no és l'Estat espanyol no és espanyol. Per tant, en justa correspondència, efectivament, les institucions catalanes no són espanyoles. Moltes gràcies, de veritat, pel seu servei a la causa.

Miri, els fons Next Generation recorden una cosa que és relativament rellevant. Recorden quan es deia que la millor política industrial era aquella que no existia? Ai, si el covid i la crisi de la covid els haguéssim gestionat amb aquests paràmetres i amb aquesta mirada! Sí, fa falta política industrial i fa falta la intervenció de l'Estat en determinats moments. N'hi ha alguns que només la defensen quan els beneficia econòmicament –el rescat, per exemple, bancari–, i després, quan hi ha beneficis, no tornar els recursos. Sí, és necessari i, a més a més, és una oportunitat, com han expressat altres diputats, per pensar quina mena de país volem d'aquí a uns anys, quin desenvolupament econòmic, quina transformació, quins canvis, quines adaptacions fem a la nostra economia. I, en aquest sentit, és un repte extraordinari.

La gestió dels fons Next Generation ha patit –i ho diu la moció, i hi estem absolutament d'acord– d'un mal d'origen, que és l'obsessiva obsessió pel centralisme. Fins i tot al principi ja no en teníem prou, amb centralitzar-ho a l'Administració de l'Estat, sinó que ho centralitzava La Moncloa; ja ni els ministeris, directament La Moncloa. I què ha passat? Doncs que, per exemple, l'any 23, a finals del 23, havien quedat 5.000 milions d'euros per adjudicar, per a adjudicacions que quedaven desertes perquè estaven mal plantejades, perquè no se sabia exactament el que necessitaven els sectors als quals anaven dirigits.

Un centralisme ridícul, un centralisme que ha provocat ineficàcia, ineficiència i injustícia. Vostè, diputada del Partit Popular, deia: «És que Catalunya se n'ha beneficiat molt, dels fons Next Generation.» Naturalment. Sí; sí, sí, se n'ha beneficiat sobretot quan eren projectes competitiu en els quals s'havia de decidir en funció del projecte. Aleshores, estàvem per sobre del vint-i-dos per cent, que és la presència del produc-

te interior brut de Catalunya amb relació a Espanya. Quan eren assignacions directes estava per sota. Per tant, ens n'hem beneficiat quan competim. Per tant, és injust. Ha sigut centralista, ineficax i injust.

I alhora nosaltres estem d'acord també amb que hi hagi una fiscalització, una anàlisi. I en aquest sentit hem volgut incorporar..., el paper que té Ivàlua ens semblava que era important que també es tingués en compte a l'hora de fer aquesta anàlisi. També que fossin més simples, perquè han suposat una càrrega que ha impedit a algunes de les empreses participar-hi, i particularment les pimes.

I, com deia, ha estat molt allunyat de la realitat. I, per tant, pensem que sí, que l'esforç per executar, l'agilitat, l'avaluació en mans d'Ivàlua són importants i són els plantejaments que es feien. I hem afegit també la necessitat de que tots aquests recursos que han quedat per adjudicar –milers de milions–, per la ineficàcia a la qual feia referència abans, es convertissin en un PERTE territorial, que els 1.000 i escaig milions que podrien ser adjudicats a empreses i a sectors de l'economia catalana fossin un PERTE territorial gestionat per la Generalitat de Catalunya. Perquè no ens podem omplir la boca de la subsidiarietat per després aplicar absolutament el centralisme democràtic des de les institucions espanyoles, per por a que tot allò que no controlen no ho gestionin vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... En primer lloc, vull agrair al senyor Giró la presentació d'aquesta moció i la bona entesa per arribar a acords.

Els fons europeus representen una oportunitat clau per impulsar el creixement econòmic i són essencials en el camí cap a la recuperació. Podem observar les diferències entre la gestió de la crisi financera de l'any 2008 i la crisi de la covid-19. L'experiència d'aquestes dues crisis ens ensenya que el model de resposta econòmica és fonamental per determinar la velocitat i la qualitat de la recuperació. Mentre que el 2018, amb polítiques d'austeritat i retallades, es va generar una recuperació lenta i desigual, el 2020, amb un model basat en la inversió i el creixement, es va aconseguir una sortida més ràpida, més inclusiva i orientada al futur.

Els fons Next Generation han estat una eina fonamental per consolidar una economia més sòlida i resilient. A Catalunya, el 2024 s'ha tancat amb un total de 8.900 milions d'euros procedents del mecanisme de recuperació i resiliència. De fet, Catalunya ha estat la comunitat autònoma que ha rebut més recursos, un vint-i-cinc per cent més que l'any anterior. Aquesta xifra és una mostra clara de la capacitat d'atracció de les entitats catalanes, com ara les infraestructures científiques, universitats punteres i empreses capacitades per liderar inversions estratègiques en sectors com l'hidrogen verd i les energies renovables. Les empreses, i especialment les pimes i els autònoms, han estat les principals destinàries d'aquests fons –representen un cinquanta-tres per cent–, seguides de les corporacions locals i els centres de recerca i formació.

I, pel que fa als punts de la moció, respecte al primer punt, ens hauria agradat que s'acceptés la nostra esmena, ja que l'assignació i la gestió dels fons Next Generation s'ha fet d'acord amb el marc establert per la Unió Europea. I potser aquest disseny no és el que haguéssim triat des de Catalunya, però s'ha treballat per treure'n el màxim profit i s'ha mantingut la màxima cooperació amb el Govern espanyol. Així, Catalunya i Espanya han fet passos endavant importants en la recuperació i la transformació econòmica.

Respecte al segon punt, agraïm la transacció. Volem posar en valor que el Govern està treballant coordinadament amb l'Estat i la Comissió Europea per optimitzar la

captació de recursos europeus. I un exemple d'aquesta col·laboració és la visita prevista pel vicepresident executiu de la Comissió Europea per a la Prosperitat i l'Estratègia Industrial per discutir els principals reptes i projectes de Catalunya.

Agraïm també l'acceptació de la nostra esmena al punt 3, ja que des de la Generalitat s'ha garantit la transparència i la traçabilitat dels recursos Next Generation amb una tasca didàctica i pedagògica per explicar-ne l'assignació i l'impacte. I tota aquesta informació està disponible al portal de fonseuropeus.gencat, i de forma regular se'n van publicant informes sobre l'arribada a Catalunya i la seva gestió per part de la Generalitat.

També l'avaluació de l'impacte dels fons és una prioritat del Govern de la Generalitat i, en coordinació amb l'Ivàlua, l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques, ja s'està treballant també en un projecte d'avaluació d'impacte dels fons MRR, comptant també amb agents externs i independents per obtenir conclusions vàlides i útils per a la discussió sobre el futur dels fons europeus. I per aquest motiu també votarem a favor del punt 5 de la moció.

En resum, Catalunya ha evidenciat la seva capacitat i lideratge en l'atracció i gestió dels fons europeus, i el Govern i el nostre grup parlamentari mantenim el ferm compromís de continuar treballant per captar més recursos i ampliar els beneficis en el nostre teixit econòmic i social. Per aquest motiu, donarem suport a molts dels punts d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, tot seguit, els grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció poden fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Créanme que resulta algo complejo poder abordar esta situación después de escuchar al señor Giró hablando de que el problema no es Europa y es España, y escuchar al señor Elena hablar de justicia. Mire, señor Giró, le seré muy franco. Ustedes, cuando dicen que el problema es España y no Europa, ¿saben lo que realmente es un problema? (*Remor de veus.*) Sí, no se pongan nerviosos. ¿Saben lo que realmente es un problema? Son ustedes un auténtico problema para la situación en Cataluña. Son un peligro público para la situación que estamos viviendo. Han hundido Cataluña, han hundido nuestra comunidad autónoma, han hundido la sociedad y, además, han hundido nuestra economía. Y ahora intentan ustedes poner de ejemplo su propia situación.

En fin, mire, a mí la verdad es que me sorprende profundamente, porque usted también ha gestionado fondos públicos. Usted también ha gestionado los fondos Next Generation. Ustedes también han gestionado un presupuesto de la Generalitat, y sabe el margen de maniobra que tenemos. Y, en cambio, ustedes vienen aquí ¿a explicar el qué? ¿Qué queremos? ¿Adónde vamos? ¿Qué perseguimos? ¿Qué buscamos, el enfrentamiento permanente?

Mire, yo sobre los fondos europeos Next Generation diré lo siguiente. El modelo de gestión y reparto de los fondos que VOX defiende se basa en la eficiencia, la agilidad y la solidaridad, por lo que es la Administración general del Estado la que debe encargarse de establecer los criterios para ellos, garantizando siempre –siempre– la igualdad, esencial entre los españoles. (*Aplaudiments.*) Pues, bien, como ustedes pueden comprender, lo que busca Junts con esta moción no es precisamente controlar, fiscalizar y auditar los fondos. En absoluto. Busca el enfrentamiento permanente y el agravio comparativo entre españoles y, por tanto, romper con el principio de igualdad.

Junts no quiere tener capacidad financiera para invertir de forma eficiente, priorizando la inversión en áreas productivas y generadoras de empleo. No. Lo que quiere es tener mayor capacidad de discrecionalidad para poder repartir esos fondos. Es decir, tener mayor capacidad para regalar dinero público. Y no sabemos ni para qué ni para quién. O quizás sí, porque, atendiendo a la interpelación que hicieron ustedes la semana pasada, los señores de Junts lo tienen muy claro: utilizar todos los recursos posibles para operar como un ficticio estado independiente, ya sea al margen de la ley de contratos o de cualquier tipo de normativa que regule la gestión de los servicios públicos. Y lo vemos de manera reiterada en los diferentes informes de Sindicatura de Cuentas. Si es que ustedes son un auténtico peligro público.

Pero, miren, Junts-Esquerra, Esquerra - el PSC, PSC-Junts, al final son ustedes lo mismo, porque actúan de la misma manera, operan de la misma manera. Han gestionado ustedes más de 8.000 millones de euros que ha recibido la Generalitat hasta mayo de 2024, y ni siquiera saben explicar adónde se han destinado. La vorágine de datos no es para nada transparente, y hay contradicciones entre las bases y las convocatorias. Ustedes gestionan sus propias convocatorias y establecen plazos y condiciones. La situación es que aún tenemos pendientes fondos sin ejecutar. ¿Cómo es posible que no llegue la financiación a esos sectores que tantísimo lo han pasado mal y fueron castigados por el covid-19? ¿Cómo es posible? ¿Cuántas empresas se vieron obligadas a reducir plantillas y cuántas no superaron ni siquiera la pandemia y tuvieron que cerrar?

Pues lo estamos viendo estos días: somos la región de España que más recursos ha recibido de estos fondos y, en cambio, la que más cierres empresariales está asumiendo. No es un problema de financiación; es un problema de su gestión y de su deficiente política. Son un peligro para el eje productivo catalán. Tanto que se otorgan la defensa y son los que más daño están haciendo a Cataluña...

Y en VOX lo tenemos muy claro. El noventa y siete por ciento de las empresas catalanas beneficiarias de los fondos Next Generation son pymes, pero solo el cincuenta y seis por ciento de lo comprometido. Por tanto, apostamos por que el ochenta por ciento de los fondos vayan de forma directa a las pymes, las principales perjudicadas por la crisis que ha destruido el ochenta por ciento de sus empleos.

Además, como son ustedes una auténtica amenaza para la correcta y legal distribución de los fondos, proponemos un mecanismo en el que los expertos económicos puedan bloquear partidas y puedan evaluar con criterios *objetivos* la eficacia de las subvenciones otorgadas. Como he dicho anteriormente, los fondos deben ir a quienes han sufrido realmente las consecuencias de la crisis económica, pymes y autónomos, que constituyen la parte fundamental de nuestro tejido productivo y que son los que deben liderar la creación y no la destrucción de empleo en Cataluña.

Miren, señores de Junts, más autónomos, más trabajadores, más empresas y menos socialistas y separatistas, que lo que hacen es de lo público un negocio.

Muchas gracias.

El president

Per tal de fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Si m'ho permeten, un té la sensació que quan parlem dels Next Generation és com si parléssim dels Reis Mags. És a dir, ningú sap massa bé si existeixen, però tothom hi està a favor. I jo crec que és el que expressa una mica si algú veu la moció, que segurament coincidirem tots i totes que va o que provoca que tinguem esmenes que van..., o transaccions que van del PP a la CUP.

I, per tant, evidentment crec que sense els Next Generation, malgrat el que digui VOX, no s'entén en aquests moments la posició de l'economia espanyola. Jo crec que vostès, a vegades, des de VOX, quan parlen de l'economia espanyola, la confonen

amb l'Argentina de Milei, que està absolutament rebentada, o cap a on volen portar vostès l'economia americana, que és la de Trump. Perquè avui l'economia que més creix a la Unió Europea és l'espanyola. Les taxes d'atur no les havíem vist com fa vint anys, pràcticament, en aquest país. I això no es pot explicar sense segurament la resposta a la covid i, evidentment, també els Next Generation, que van suposar un canvi de paradigma en la resposta de la Unió Europea i segurament també un canvi en els ritmes d'integració de la Unió Europea.

Però, més enllà d'això, com que tothom teòricament estem a favor dels Next Generation, s'acaba convertint el debat en una espècie de competició, a veure qui ho fa millor o qui ho fa pitjor. És a dir, si ho fa més malament el Govern de l'Estat o si ho fa més malament, en aquest cas, o ho feia més malament el Govern de la Generalitat. Però, si parlem de les dades, és cert que segurament primer Espanya és el país que més fons Next Generation ha captat de la Unió Europea, i després Catalunya és la comunitat que més Next Generation ha captat de l'Estat. Aquesta és la realitat.

I el problema que tenim i que segurament també tindrem en aquests propers anys, especialment si la proposta de Draghi d'augmentar fortament la despesa per augmentar la sobirania energètica, industrial i política de la Unió Europea respecte a, per exemple, els Estats Units..., és la capacitat d'execució que tenim d'aquests fons i també de la seva capillaritat. Perquè els problemes d'execució en els fons Next Generation són, evidentment, del Govern de l'Estat, però també eren del Govern català. Els hi posaré només un exemple. És a dir, en polítiques de rehabilitació i «vi-venda» d'edificis, en aquest cas el Govern català, quan ho gestionava, per exemple, Esquerra Republicana, tenia destinats pràcticament 450 milions d'euros i només se n'han pogut executar el seixanta per cent. És a dir, pràcticament el quaranta per cent d'aquests recursos no s'han pogut executar.

I això no és per la manca de voluntat del Govern català, sinó per la dificultat, moltes vegades, de que aquests fons realment arribin a l'economia i especialment que tinguin una capillaritat. És a dir, és evident que és fàcil, quan hem de mobilitzar molts recursos de cop, que se'ls enduguin, evidentment, les grans empreses o les grans corporacions, però aquí hi ha el repte que tenim tots i totes –també el Govern català haurà de tenir–: és que arribin. I què és el que ens passa? Que, per exemple, amb les ajudes de rehabilitació i de transformació dels habitatges, bàsicament en aquells barris que tenim més necessitats i aquells barris que tenen més dificultats econòmiques, és on aquests, per exemple, 150 milions d'euros no s'han pogut executar.

Per tant, podem entrar, evidentment, en una batalla campal de si el Govern espanyol o el Govern català. Jo crec que la dificultat que tenim precisament és com fem que les administracions, en un context en què haurem de mobilitzar una gran quantitat brutal de recursos els propers anys, tenen capacitat, u, de que s'executin; dos, que no acabin en mans dels de sempre; tres, que arribin directament a l'economia productiva i, evidentment, a l'economia real. Aquest és el debat que hem de fer i, evidentment, el que hem de plantejar a nivell català també. Aquest també és el debat que hem de plantejar a nivell català.

Jo crec que aquí també és fonamental –el que deien i que nosaltres també compartim i hi donarem suport– la capacitat d'avaluar no només la captació i l'execució, sinó realment els objectius que ens havíem marcat de relançar l'economia i modernitzar l'economia catalana per adaptar-la, evidentment, als reptes que tenim com, evidentment, de reindustrialitzar, de canvi de model, de canvi de model productiu, de no situar el model econòmic català que pivoti només a partir del turisme, sinó també de la seva indústria, o, fins i tot, de fer front a la necessària transició ecològica justa, si ho aconseguim o no.

Jo crec que aquest és el repte fonamental que tenim, és a dir, avaluar si allò que estem gastant i si aquesta mobilització de recursos que hem d'aconseguir serveixen veritablement perquè aquest creixement econòmic que estem tenint, aquesta reducció de l'atur que estem tenint tant a nivell català com espanyol realment estan millorant

l'economia, l'estan fent més productiva, i això també vol dir si estan millorant, evidentment, la capacitat salarial dels treballadors i treballadores.

Jo hi insisteixo: podem passar-nos eternament discutint aquí entre uns i altres qui ho fa millor, i segurament necessiten millorar el Govern espanyol i el Govern català. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Al juliol del 2020, el Consell Europeu va aprovar l'instrument de recuperació Next Generation, dotat amb 750.000 milions d'euros, per ajudar els estats membres a fer front a les conseqüències econòmiques i socials derivades de la pandèmia. Espanya n'ha estat un dels principals beneficiaris, amb 140.000 milions d'euros. Aquesta era una bona oportunitat per reforçar el teixit productiu català, però, com sempre, els diners s'han quedat pel camí.

Mentre que Catalunya representa el dinou per cent del PIB estatal i un setze per cent de la població, només hem rebut 8.585 milions. Dels 140.000 milions assignats a Espanya, a Catalunya li haurien correspost 26.600 milions, que s'han quedat pel camí. Com en podem dir, d'això? Espoli? Els fons s'han gestionat sense cap criteri transparent i just des de Madrid, convertint aquest mecanisme en un nou greuge per a Catalunya.

I davant d'això, què fa Junts? Demanar que el Govern del PSC sigui més ambiciós amb els fons europeus? És a dir, els responsables de permetre aquest espoli ara pretenen que els gestors de les engrunes negociïn millor? I Junts, des del Congreso de los Diputados, què han aconseguit? Fer veure que arriben a acords a Madrid amb Pedro Sánchez, on tenen diputats, tenen influència i han estat incapaços d'evitar que Espanya es quedés amb els 18.000 milions d'euros que havien d'haver arribat a Catalunya? Quan es tracta de vendre fum no tenen rival, però quan toca defensar els interessos de Catalunya sempre acaben acotant el cap i fent una roda de premsa per explicar-nos a tots que bé que ho fan.

No podem continuar amb aquest autonomisme de genolls. No podem continuar conformant-nos amb fer de gestoria del Govern espanyol. No volem un govern més ambiciós. No volem un govern gestionant engrunes. Volem gestionar nosaltres mateixos els nostres recursos. Si ens conformem només amb aconseguir que les nostres empreses, especialment les petites i les mitjanes, tinguin més dificultats per accedir als fons europeus, no és la solució. Nosaltres el que hem de fer és facilitar que les petites i mitjanes empreses tinguin facilitat per accedir-hi, que ho puguin fer directament. Si impedeix que Catalunya pugui decidir lliurement com invertir aquests recursos, fent-nos cada cop més dependents del seu sistema, l'Estat espanyol no vol que Catalunya sigui un pol de desenvolupament, ni econòmic ni tecnològic, perquè això posaria en evidència la seva ineficiència i la seva dependència dels catalans.

Només hi ha una manera de revertir aquesta situació: recuperar la plena sobirania sobre els nostres recursos. Però, mentre això no sigui possible, exigim transparència en la distribució dels fons Next Generation i denunciem públicament l'espoli que pateix Catalunya.

Cal impulsar una xarxa d'acompanyament a les empreses catalanes perquè puguin accedir als fons directament, evitant així la intermediació espanyola; denunciar aquesta discriminació a les institucions europees i pressionar perquè els recursos arribin directament a Catalunya.

Necessitem enfortir el teixit productiu amb estratègies de finançament pròpies, fomentant la innovació i la digitalització de les institucions catalanes. Catalunya no pot continuar sent una colònia d'Espanya. Els recursos generats a Catalunya s'han

de quedar a Catalunya i han de servir per reforçar la nostra economia i no per mantenir un sistema centralista.

El futur de Catalunya passa per tenir el control absolut. Per això l'única solució és la plena sobirania. Recuperem el que és nostre. Visca Catalunya lliure!

Gràcies, president.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, començaré, si m'ho permeten, pel diputat de VOX. Senyor Ramírez, *yo no seré Franco*, però sí que li seré molt sincer. (*Rialles.*) Miri, però sí que li seré molt sincer. Miri, Espanya des de l'any 86 ha rebut 458 milions d'euros d'Europa –458 milions d'euros d'Europa–, des de que va ingressar Espanya a la Unió Europea. No és com Catalunya, que és un contribuent net de la Unió Europea si fos país membre des d'avui mateix. Per tant, això sap què vol dir? Que Espanya és un país subvencionat. Jo no sé si Europa es pot permetre seguir subvencionant Espanya, però Catalunya ja no s'ho pot permetre més. (*Aplaudiments.*)

En segon lloc, dir-li també, a la companya i benllogada diputada Míriam Casanova, del PP: no es tracta de que amb un import ja sabem si hi ha o no centralització. Això és el *huevo y el fuero*; no hi té res a veure. Evidentment que tenim 8.000 i escaig milions, però això no hi té res a veure. Els *Länder* alemanys tenen autonomia per poder gestionar i decidir a quins sectors productius de cada land poden anar els recursos, i això és al que jo em referia. Evidentment, Catalunya quan competeix amb transparència –i ho veiem cada any amb recerca tecnològica– està al capdavant de tot.

Per acabar, gràcies al conseller Elena, també a la Laure Vega; per descomptat, a la diputada Susana Martínez, i a la pròpia Míriam, per totes les aportacions que han fet. Crec que hem aconseguit entre tots una bona moció, que no és la carta als Reis, però sí que és una bona moció, que espero que el Govern en prengui nota.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears

302-00071/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Moltes gràcies, president. I bona tarda a totes. Consellera, diputades, diputats... Bé, avui presentem aquesta moció sobre la transició energètica amb un objectiu que creiem que és clar i que creiem que ha de ser compartit per aquest Parlament, que és avançar en la transició energètica com un repte, jo diria pràcticament el més decisiu, amb una situació de transformació vertiginosa.

Més enllà d'això, diria, podem parlar d'una època de canvis, sinó que pràcticament hem de parlar, jo crec, d'un canvi d'època. Estem en una situació d'emergència climàtica, i això ens obliga a no parlar únicament de la transició energètica com una qüestió tècnica, ni tan sols com una qüestió ambiental, molt menys encara com una qüestió ideològica, sinó que és una responsabilitat col·lectiva que ens interpel·la com a societat.

I en aquest sentit, i amb la necessitat de generar consens, agraïm també totes les esmenes que s'han presentat, que, en bona mesura, venen a enriquir el text final.

L'ús de l'energia és el principal causant del setanta-dos per cent de les emissions de gasos amb efecte hivernacle a Catalunya, segons dades del 2017. La Llei 16/2017, del canvi climàtic, estableix el marc legal per promoure l'ús d'energies renovables, i el Decret llei 16/2019 també ressalta la necessitat d'incrementar incentius i prioritzar polítiques públiques orientades a la transició energètica. Això ens hauria de portar a un model energètic cent per cent renovable, lliure d'energia nuclear i descarbonitzat, que garanteixi el dret de l'accés a l'energia com a bé comú essencial.

Catalunya necessita un model energètic sobirà, que posi les persones i posi els territoris en el centre, que no estigui en mans d'oligopolis energètics, sinó que estigui governat pel conjunt de la ciutadania, per les institucions públiques. Un model distribuït, democràtic i just, que prioritzi els projectes que generin retorn social i econòmic als nostres pobles i ciutats. I aquest model passa indiscutiblement per la descarbonització i la desnuclearització del sistema energètic.

En aquest context, el tancament de les centrals nuclears és una realitat inajornable. Com ja vaig dir a la interpellació, fa poques setmanes el Congrés dels Diputats va aprovar una proposta del Partit Popular per allargar la vida de les nuclears; un pas enrere inadmissible. Tant Esquerra Republicana com Junts tenen ara l'oportunitat de rectificar el seu vot a Madrid recolzant aquesta moció.

I és que un dels principals esculls de l'energia nuclear són els costos ambientals. Però el debat sobre l'energia nuclear és, sobretot, de benefici econòmic. L'energia nuclear ja no és rendible sense una potent inversió, que les empreses no volen fer per si soles, perquè saben que els seus preus no poden competir amb les renovables.

Però el tancament de les nuclears no pot ser un procés aïllat. Els territoris que han aconseguit durant anys la producció d'energia nuclear han de ser protagonistes de la nova etapa energètica que hem de construir.

Per això proposem incrementar el Fons de Transició Nuclear. Aquests recursos han d'anar destinats a projectes vinculats al pla de transició justa de zones afectades per la desnuclearització, que ha d'incloure alternatives industrials, formatives i de desenvolupament econòmic sostenible.

Necessitem un acord social amplíssim, en el que intervingui una gran aliança entre els sindicats, les empreses i els moviments ecosocials per garantir que aquesta transició ordenada es faci de manera justa i es faci de manera ordenada, que asseguri que les inversions en renovables i la diversificació econòmica no depenguin exclusivament de decisions privades o especulatives, sinó que tinguin un retorn social i industrial per al territori.

I una altra realitat: els governs locals són els que estan liderant la transició energètica. Com a exemple, la Diputació de Barcelona, a través de l'Àrea d'Acció Climàtica i Transició Energètica, que gestionem els Comuns, ha destinat gairebé 180 milions d'euros a la transició energètica als municipis.

Ara és el moment que la Generalitat assumeixi aquest lideratge amb més ambició i una planificació estratègica clara. L'energètica ha de jugar un paper fonamental i ha de ser el motor de la transició.

Totes aquestes mesures han de ser recollides en un marc normatiu clar i estable. Proposem, doncs, l'aprovació de la llei de transició energètica de Catalunya, que ha de fixar objectius concrets i establir mecanismes per al desplegament de les renovables amb criteris de justícia territorial i participació ciutadana.

Aquesta llei ha de garantir que Catalunya compti amb els instruments legals necessaris per impulsar de manera efectiva el desenvolupament d'aquest nou model energètic, amb un Plater que permeti planificar el territori de manera participativa i garantint que els projectes respectin els interessos i les necessitats del territori.

La xarxa de sobirania energètica ho ha denunciat repetidament: sense un marc normatiu clar, la transició seguirà controlada pels grans oligopolis. Cal avançar en la regulació de l'autoproducció i de les comunitats energètiques locals, perquè l'energia ha de ser un bé comú, no pot ser una mercaderia.

Salut i bon treball.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha quatre esmenes presentades. En primer terme, per defensar les del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Abans de res, agrair al diputat Mijoler el seu tarannà a l'hora d'incorporar esmenes. I jo sí que aprofitaré per fer una aproximació al tema.

Evidentment, des de les Terres de l'Ebre, tenim dos dels tres reactors nuclears que té el país. Per tant, som la zona de major producció energètica. I, si m'ho permeten els companys del Camp de Tarragona, la central de Vandellòs està al coll de Balaguer cap avall; per tant, encara que administrativament no, però ja és, podríem dir, m'atreveixo a dir que ja és Terres de l'Ebre, o, almenys, ho patim des de les Terres de l'Ebre.

M'agradaria fugir del simplisme de tancament de nuclears sí o tancament de nuclears no, perquè, al final, tancar uns reactors nuclears no és allò apagar el llum –mai més ben dit– i tancar la porta. Jo crec que també entre tots –ho ha fet el diputat Mijoler, i jo hi contribuiré– hem de fer pedagogia. Tancar les nuclears és un procés, un procés que implica desaparició de milers de llocs de treball a l'àrea d'influència, desaparició de tot un teixit d'indústria auxiliar, caiguda en picat de la despesa privada a l'entorn. Per tant, un tancament de nuclears ha d'anar obligatòriament acompanyat d'un mecanisme de transició justa.

I aquí permeteu-me..., perquè, als mecanismes de transició justa, la Comunitat Europea hi destina 55.000 milions d'euros per al període 2021-2027, i són competències exclusives de l'Estat espanyol. I, quan mirem les centrals nuclears que ja han tancat –Garóña el 2012 i Zorita el 2006, una fa més de tretze anys i l'altra pràcticament fa vint anys–, d'actuacions concretes per reduir l'impacte socioeconòmic del tancament de les nuclears, gairebé vint anys després, l'Estat espanyol n'ha fet zero.

I aquí, des de Catalunya, vam interpretar que no podíem deixar la gent de la Ribera d'Ebre, del Baix Camp, als peus dels cavalls i no preocupar-nos per ells deu anys abans, i no vint anys després del tancament de les nuclears.

I va haver de ser el Govern de Catalunya, en aquell moment amb un secretari d'Hisenda que era un ebrenc, el company Lluís Salvadó, que a la tercera, salvant dos vegades tant del Govern del Partit Popular com del Govern del Partit Socialista, el Govern espanyol, que ho van portar al Constitucional..., les dos primeres vegades ens el van tombar, i a la tercera, emulant un impost que havia passat tots els filtres a Extremadura, vam ser capaços d'aprovar l'impost que després va revertir en el Fons de Transició Nuclear.

Per tant, com sempre, en este país nos hem hagut d'espavilar i tenir cura de l'impacte de les polítiques espanyoles sobre lo nostre teixit productiu. Ara tenim cent nuclears operatives a tot l'Estat espanyol: Almaraz I i II, Ascó I i II, Cofrents, Trillo, Vandellòs... Cap, cap ni una encara, amb un pla de transició justa pensat i aprovat des del Govern espanyol. Per tant, responsabilitat de tothom. Tancar les nuclears és un procés, i hem d'estar a l'alçada del procés.

El Govern espanyol, el Partit Socialista i..., és a dir, govern de coalició. Per tant, sí que demanem a tots els grups parlamentaris que tenen influència al Govern espanyol també que ens ajuden a implementar estos processos de transició justa.

Recordo que la diputada Norma Pujol, al Congrés dels Diputats, el 2022, va demanar una cosa que sembla tan senzilla com que el Govern espanyol, que és qui té les competències exclusives en mecanismes de transició justa, pose el mateix que posa el Govern de la Generalitat, i no es va aprovar.

Per tant –i acabo–, a les Terres de l'Ebre sabem lo que és la transició a generació a renovables, perquè vam ser el primer territori que ho vam fer, fa quinze anys, a on hi va haver una massificació eòlica brutal a la Terra Alta i a una part del Baix Ebre. Per tant, si algú ha fet la transició, hem sigut la gent de les Terres de l'Ebre, que aprofito per dir que no volem ni un molinet menys que la resta del país, però també ni un de més.

Per tant –acabo–, cal planificació territorial, perquè sense planificació territorial ho camuflem amb els règims de vents, i al règim de vent, lo que estem dient, és prioritzar los beneficis de les elèctriques, perquè on fa més vent és on guanyen més diners, i el que cal és un equilibri territorial de desplegament de renovables a tota Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Joaquim Calatayud i Casals.

Joaquim Calatayud Casals

President, consellera Paneque... Diputat Mijoler, moció típica, llarga i salvadora mediambientalista dels companys de la CUP. Perdó, dels Comuns. (*Rialles.*) Però, bé, després, quan continuï ja veurà que més o menys vaig per aquí. És evident que és un objectiu assumit per la majoria d'aquesta cambra que l'any 2030 el cinquanta per cent de la demanda energètica a Catalunya s'hauria de nodrir d'energies renovables i que al 50 hauríem de ser al cent per cent. Però d'aquest objectiu a la realitat la distància és abismal.

Saben vostès quant temps tarda de mitjana a Catalunya amb xifres de l'Administració catalana un projecte eòlic entre que es presenta i que finalment és aprovat? Vuit anys –vuit anys. I amb projectes de cinquanta megawatts, 1.900 fulles de mitjana. Els nostres veïns de l'Aragó aquesta tramitació l'enllesteixen amb dos anys i mig.

I aquesta és la realitat. I el futur que ens espera a aquest pas és el de la completa dependència energètica, que farà molt més cara l'energia per a tothom, inviables les nostres empreses, impossibles de complir els nostres compromisos, previsions de creixement de tot tipus, amb un país que dependrem de l'Aragó, de França o de no sé qui.

Podem anar fent cartes als Reis en el tema de les nuclears, però la crua realitat és que la Generalitat, tal com reconeix ella mateixa, no té ni recursos, ni personal, ni la capacitat necessària per tramitar amb agilitat aquesta quantitat de projectes que ens permetrien avançar correctament cap a la transició, cap a la descarbonització. Perquè cal que no ens enganyem: avui debatem una moció del Grup dels Comuns per parlar d'algunes qüestions que a l'hora de la veritat són competència de l'Estat. I que, per tant, convido els senyors dels Comuns a traslladar algunes d'aquestes aportacions i qüestions als seus col·legues de Madrid.

I, en aquest sentit, poden estar tranquils, perquè, si és cert el que ha dit la ministra de Transició Ecològica, el Govern espanyol assegura que complirà el calendari de tancament nuclear i, a més, diu qui ho pagarà. Ara bé, el que no ens explica ningú, ni a Madrid ni aquí, és, si finalment es compleix aquest calendari, quina alternativa possible fan per fer possible el tancament nuclear. En matèria de renovables, a Catalunya som a les beceroles. Què farem? A quin ens endollarem? Vostès i entorns

semblants i altres partits, que al matí ens volen accelerar, fer descarbonitzar, a la tarda promouen plataformes d'oposició que aturen tot allò que intenten tirar endavant. Diuen una cosa al matí, asseguren que cal celeritat, i a la tarda, directament o indirectament, tot allò que havia de ser no és.

Prova pilot al golf de Roses per valorar l'opció d'una eòlica marina a dotze quilòmetres de la costa: no. Molins eòlics: no. Parcs eòlics i fotovoltàics: no. Altres ofertes verdes i renovables: no, no i no. Sigui per l'espai protegit, sigui perquè l'empresa és mafiosa, sigui perquè amb els veïns ja han fet un treball previ, sempre acabem amb un no majúscul. Felicitats! Felicitats, perquè tenen guanyat el relat, han aconseguit que la gent ho percebi com un atac identitari al seu poble i als seus entorns. I això per a aquest país és un drama.

Ara, després seran els primers d'aixecar la bandera verda. El tancament de les nuclears, de la manera que proposen, és realment un brindis al sol. I, quan fan referència al biogàs, mencionen la necessitat de revisar l'estratègia del biogàs, però sense aclarir quines deficiències actuals es volen corregir.

Senyores i senyors diputats, crec que, tal com hem dit al començament, una part molt significativa d'aquesta cambra pot compartir la voluntat i objectius de la moció que vostès proposen. És la música i la melodia que ens pot agradar, en això vostès sempre són uns mestres, però quan anem a la lletra quedem bé; no bé, rebé amb les Terres de l'Ebre. Llàstima de no ser més exigents a Madrid, carai! Vostès, que poden, mirin les aportacions de Madrid al delta de l'Ebre i mirin les aportacions, per exemple, al mar Menor. Allí ho podran comprovar.

Per posar un altre exemple, el nostre grup veu bé la proposta de desmantellament de la tèrmica, però la qüestió és: quant temps passarà abans que vostès i entorns similars no atïïn una plataforma? I aquesta és la qüestió principal. Vostès i altres entorns desfan a la tarda tot allò que han dit i volen fer durant el matí.

Moltes gràcies.

De la moció n'hi votarem a favor, ens abstindrem i n'hi votarem alguns que sí.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, donar les gràcies al Grup dels Comuns i en especial al diputat Lluís Mijoler, doncs, per la negociació, que ha estat molt senzilla, la veritat, amb ell i perquè ens han acceptat gairebé totes les nostres esmenes. I dir que des del nostre grup parlamentari compartim el tarannà general de la moció i aprovarem la majoria dels punts que conté.

Mirin, en matèria de sobirania energètica i sobre el tancament de les centrals nuclears, que al final és la qüestió que ens ocupa avui, podem entrar en debats enrevessats sobre qüestions que crec que ja estan més que superades, però la realitat és que cap a on anem és cap al tancament progressiu de les centrals nuclears, fins que finalment deixem de disposar d'aquesta energia per complet. I l'alternativa a aquesta energia només podem aconseguir-la a través de l'energia verda, de les energies renovables. És així de senzill. I el problema és que sovint acabem enfocant aquesta transició amb resignació en lloc d'illusió.

I, sí, és una oportunitat per al nostre país i és una oportunitat per a la nostra generació. I per la nostra part tenim clar de quin costat volem estar: volem estar del costat de la generació dels llocs de treball, de la innovació, de la competitivitat, de la cura de la nostra salut, del respecte al nostre medi natural, de la prosperitat econòmica, de la força de cara a l'exterior, de la recerca i el coneixement. Volem estar i estem del costat correcte en aquesta història, i estem tranquils perquè sabem que ho estem. I aquí cadascú ja que valori de quin costat vol estar.

I, un cop dit això, si passem a comentar breument alguns aspectes de la moció, dir que, en primer lloc, quant al punt 4, sobre l'increment del Fons de Transició Nuclear, aquest punt no el podem votar a favor simplement perquè el cent per cent ja està afectat i és impossible augmentar una part sense reduir-ne una altra. I, de totes formes, ja es preveuen actuacions als territoris mencionats a la moció i, si és necessari, el Govern està obert a buscar recursos alternatius.

I, en segon lloc, quant a l'aprovació del Plater, del qual es parla bastant també en aquesta moció, dir que el ProenCAT 2050 és el nostre full de ruta, i el Plater ha de ser i serà l'instrument legislatiu per poder desenvolupar aquesta fita i per poder desplegar les energies renovables a Catalunya. Els treballs tècnics d'aquest pla ja estan molt avançats i el tindrem, serà una realitat el proper any. És un objectiu ambiciós, és cert, però és un objectiu assumible, i marcarà un abans i un després en la implantació de les energies renovables a Catalunya. I per això s'està fent un esforç per accelerar tot aquest tràmit.

Però, en resum, Catalunya té l'oportunitat de ser líder en energies renovables: tenim una ubicació privilegiada –ja ho ha dit en repetides ocasions la consellera–, tenim vent, tenim sol i, per primer cop a la història, tenim uns recursos naturals que ens poden permetre ser competitius. Volem ser competitius amb el que tenim o no ser competitius amb el que no tenim? És així de senzill. Hem de pensar en quin és el futur que volem.

I ho dic «en sèrio»: quin és el futur que volem? Reflexionem-ho, estem aquí representant molta gent. Som Catalunya en el seu conjunt, amb les seves diferències, amb les seves realitats i amb les seves preocupacions. I hi ha gent aquí avui que segurament tindrà por i ho deixarà clar en les intervencions que venen al darrere meu. Aquí avui el que es farà segurament –ja us ho avanço– és instrumentalitzar la por. I la por sí que no és sostenible; la por, el que fa és que et paralitza. I el que necessita Catalunya és avançar, és liderar, és generar prosperitat compartida, és un futur que generi il·lusió, que les generacions que venen puguin gaudir de la prosperitat que nosaltres i els que han vingut abans hem pogut gaudir. Al final, es tracta d'un acte de generositat, simplement. I aquí rau la gran diferència entre les dues perspectives que hi ha en aquesta cambra: la por o la generositat, l'odi o l'esperança. I, si algú no creu que puguem ser capaços de tenir un futur millor, aleshores, no sé què fa aquí.

Gràcies.

El president

I, finalment, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Bé, com saben, votarem a favor de tota aquesta moció. No és cap secret, la nostra postura envers la transició energètica, envers les nuclears. I les esmenes que hem presentat ens les han acceptat totes.

Però, si parlem de transició energètica, deixin-me que posem sobre la taula dos models que poden fer servir els grups parlamentaris, no?, o els grups polítics. Es pot fer com fem la CUP, que als municipis i al Parlament defensem exactament el mateix, o es pot fer com ha fet el senyor Calatayud, de Junts, que és que aquí estan al costat dels lobbys econòmics, i en els municipis diuen que no als projectes. I, si vol, parlem de Begur. Podríem parlar de Begur, on fa poc s'ha aprovat una moció en contra d'un dels projectes de parcs eòlics que es planifiquen a la Costa Brava. Senyor Calatayud, a Begur governa Junts.

Li puc posar un altre exemple. La Jonquera: l'ajuntament contra el parc Galatea. Nosaltres estem al costat d'aquests ajuntaments i de les decisions que prenen. Perquè nosaltres, a diferència d'altres partits com el seu, defensem exactament als municipis el mateix que defensem aquí: que es facin les coses bé, que es facin planificades,

com s'hauria d'haver fet. I vostès hi tenen responsabilitats, la gent de Junts, perquè durant temps..., recordem que des del 2019... El 2017 s'aprova la llei del canvi climàtic; el 2019, el reglament. Vostès eren al Govern i portaven la conselleria. No van fer la feina. No van fer la planificació de les renovables al territori.

Tampoc la va fer el Govern d'Esquerra-Junts ni després Esquerra sols. I aquí estem, 2025, encara ara, com es demana en aquesta moció, que s'aprovi el Plater a Catalunya. Una vergonya, després de tants anys. Però la realitat és la que és, i avui tornem a estar aquí demanant-ho.

I amb això ja avanço..., perquè nosaltres, evidentment, hi votarem a favor, però ja avanço que amb una resposta parlamentària que ens ha fet la consellera..., a la qual la CUP li dèiem: «Bé, quan estarà el famós Plater?» Perquè aquí s'ha aprovat que estaria el 2022, el 23, el 24..., bé, i ja estem al 25. Evidentment, la consellera fa poc que hi és, però la seva contesta és que està força avançat, el Plater. I diu: «Bé, està força avançat. Anem bé, sembla.» Però, després, al següent paràgraf diu que es preveu que la versió definitiva arribi al desembre del 2026. Sort que està força avançat, perquè, si no, ja ens n'aniríem a final de legislatura o ja directament a la següent.

I, a més, ens diu que s'està fent la feina. Bé, s'està fent la feina, no ho sé; nosaltres voltem bastant pel territori, consells comarcals, municipis on governa Junts, on governa la CUP, on governa Esquerra, on governa fins i tot el PSC o està a l'oposició, i aquí ningú ha sentit a parlar re del Plater, ni li han demanat la seva opinió, ni li han dit si ho comencem a treballar. Sí que han sentit bufades de què és el Plater i que es vol fer, i tot això, però realment no s'ha començat a treballar a la majoria del territori. I és així com estem: la transició energètica d'aquest país planificada pels lobbys econòmics; no planificada per aquest Parlament, no planificada per lleis: planificada pels lobbys econòmics, que ara mateix són els que decideixen si el Galatea aquí, si aquest parc fotovoltaic a Alcarràs i que si aquest altre, doncs, el posem a qualsevol lloc de ponent, del Maresme, és igual, per tot, absolutament per tot el país. Aquesta és la realitat.

I per això cal aquí que es faci la feina feta, que la demanem des de fa molt temps. Nosaltres estem a favor de les renovables; ens les posàvem a casa i les defensàvem als nostres municipis quan aquí vostès ni en parlaven i obviaven que existien. I, a la que Europa va dir que això s'havia de començar a moure, vostès van començar a parlar-ne, la majoria de partits, i es van començar a moure, mentre nosaltres ja estàvem fent la feina en els nostres municipis, on governem, i a les nostres cases des de feia molts anys. I això saben que és així perquè amb l'hemeroteca és fàcilment demostrable.

Bé, aquí a la moció, de les dos esmenes que hem presentat, una és evident, és per posar en valor l'energètica pública, perquè pensem que ha d'estar al centre de totes les polítiques energètiques que es facin en aquest país durant aquest any i els propers anys, que esperem que es facin. I també demanar que sigui una planificació pactada amb el territori, perquè ningú s'oblidi que s'ha de pactar amb el territori. No s'ha de fer un Plater, imposar-lo, sinó que s'ha de pactar amb el territori.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes poden fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Bé; gràcies, senyor president. Senyora consellera Paneque, senyor Mijoler, de nou... Avui ens trobem davant una moció presentada pel Grup dels Comuns que, sota el pretext d'una transició energètica cap a un model renovable i lliure de nuclears, en realitat, doncs, posa en perill el futur energètic, econòmic i social de

Catalunya. La proposta que ens presenten no només és ambigua, sinó que manca d'una anàlisi realista de les conseqüències que tindria per a la nostra economia, la nostra indústria i, cosa que és encara més important, per al benestar dels catalans.

Nosaltres ens oposem rotundament a la proposta de tancament accelerat de les centrals nuclears, com suggereixen vostès en la seva moció –em sembla, exactament, en el punt segon de la moció–, perquè no podem permetre'ns un abandonament precipitat d'una font energètica que actualment representa una part significativa de la nostra producció elèctrica i que és essencial per garantir el subministrament estable i accessible d'energia a Catalunya.

El tancament de les nuclears, sense un pla de reemplaçament realista, posaria en perill l'estabilitat del sistema elèctric i podria generar escassetat de subministrament, elevant encara més el cost de l'electricitat per a les llars i les empreses. D'això, senyor Mijoler, vostès no en parlen. Deia la diputada socialista que havíem de tenir fe i esperança. Les indústries, les empreses catalanes, el dia que es trobessin sense llum, doncs, escolti'm, haurien de tenir fe i esperança. A veure com els hi expliquen això, aquesta hipocresia socialista.

Miri, en el primer punt de la moció, senyor Mijoler, parlen de la falta..., o sigui, és una falta, completament, d'un model energètic sobirà i descentralitzat realista, ja que parlen d'un sistema energètic renovable, descarbonitzat i descentralitzat, però no ens presenten tampoc en aquest punt un model pràctic per aconseguir aquests objectius en els terminis que proposen. Si bé és cert que la transició energètica, doncs, és una preocupació, és una prioritat per a tots, hem de ser conscients que la sola dependència d'energies renovables, com l'eòlica i la fotovoltaica, no garanteix la seguretat del subministrament energètic. La falta d'una xarxa d'emmagatzematge eficient d'energia o d'una infraestructura adequada podria provocar interrupcions i sobre costos, que afectarien especialment els sectors més vulnerables de la nostra societat. D'això tampoc vostès no en parlen, els hi és igual; la seva prioritat, la ideologia imperativa que tenen en contra de les nuclears no els deixa veure el món.

Miri, senyor Mijoler, al Partit Popular som crítics amb les propostes presentades en aquesta moció, que prometen una transició justa –aquestes paraules tan maques de l'esquerra–, però que en molts casos es queden, doncs, en declaracions absolutament buides de contingut i sense una planificació tampoc adequada per als municipis afectats per aquest tancament que vostès tant demanen. Perquè no poden hipotecar el futur dels nostres ciutadans amb promeses d'ocupacions en sectors que no estan preparats per assumir la càrrega de treball que representa una transició tan profunda. Estem parlant d'un nombre de treballadors de prop de..., de més de quatre mil treballadors, o sigui, prop de quinze mil famílies que es veurien afectades. No sé si amb aquesta gent també vostès agafarien la pancarta i es posarien davant de la pancarta quan es quedessin sense feina per la seva ideologia d'extrema esquerra.

Mirin, els efectes econòmics d'aquesta moció també són alarmants, absolutament alarmants. Nosaltres defensem que la transició energètica ha de ser compatible amb el desenvolupament econòmic i la competitivitat de la nostra indústria. Proposar un model de transició que desmantella la indústria nuclear sense tenir en compte els impactes negatius en l'ocupació i en la competitivitat de les empreses és una gran errada. Necessitem un enfocament equilibrat, que integri les energies renovables, però que també asseguri que no posem en perill, que no posem en risc l'activitat productiva i la capacitat de generar ocupació estable.

Miri, senyor Mijoler, vostès són un perill energètic, també. Si fos per vostès, doncs aniríem tots amb espelmes pel carrer (*remor de veus*) com al segle XIX, abans de la revolució industrial. Un veritable perill energètic, senyor Mijoler.

El president

Gràcies. I ara, per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; molt bona tarda. Bé, una vegada més, tornem a escoltar el mateix discurs de sempre: el model energètic ha de ser cent per cent renovable, descarbonitzat i, per descomptat, sense les nuclears. És a dir, els Comuns ens proposen que tanquem les centrals nuclears, que penalitzem les energies que realment ens estan garantint un subministrament i que ho fiem tot a un futur idíl·lic, no?, on el sol i el vent ens proporcionaran tota l'energia necessària que necessitem en cada moment. Què pot sortir malament amb aquest pla dels Comuns? (*Aplaudiments.*)

El segon punt de la seva moció, la moció original, instava la Generalitat al tancament de les centrals nuclears. I ja els vaig dir en el Ple passat, en una moció que vam debatre sobre el tema dels residus, que vostès eren uns ignorants. I, una vegada més, amb aquesta moció ho tornen a demostrar, perquè en aquesta moció, en la versió original, instaven el Govern de la Generalitat a tancar les centrals nuclears de la nostra regió. I recordem que la Generalitat no té la competència per ordenar el tancament de les nuclears, ja que aquesta decisió, doncs, depèn del Govern espanyol a través de l'Empresa Nacional de Residus Radioactius i del Consell de Seguretat Nuclear, que aquest últim ni el mencionen. I ara, bé, «gràcies a Déu» –i ho dic entre cometes, no?–, a una esmena d'un altre grup parlamentari, li han corregit aquesta ignorància i ara, precisament, sí que insten el Govern d'Espanya.

A més a més, jo crec que també en aquesta moció s'obliden d'un detall molt important, no?, i és com es pensa substituir aquesta energia estable i fiable. Més que res perquè, en el món real, i no *en los mundos de Yupi ni en el mundo de Matrix*, quan una central tanca, el consum elèctric no desapareix per art de màgia. Precisament, hem d'importar energia d'altres països, com, per exemple, França, *donde*, oh sorpresa!, es genera energia precisament de la nuclear. I, clar, a mi m'agradaria que des dels Comuns ens expliquessin *cómo funciona la cosa*. Aquí a Catalunya tanquem les nostres centrals nuclears per comprar energia nuclear de fora? És que vostès són brillants! És que fan una jugada mestra! (*Aplaudiments.*) Quin sentit té això, tancar les nostres centrals nuclears per comprar energia nuclear de fora, com és a França, per exemple? Després ens ho podrà explicar en el seu torn de paraula.

Després, sobre el tema de l'estratègia catalana del biogàs. Jo aquí sí que vull fer una breu menció, no?, perquè li passa el que a totes les seves propostes: no tenen un pla de finançament ni una estructura concreta per al seu desenvolupament. Per tant, en aquest sentit és un brindis al sol.

Després, un altre punt estrella de la seva moció és l'increment dels fons de transició nuclear per als municipis afectats. Què vol dir això? Primer, desmantellem un sector que funciona, un sector que és generador de llocs de treball i també de riquesa, i després ens trobem que, per altra banda, tirem milions d'euros en subvencions per intentar arreglar el problema que nosaltres mateixos hem creat. *Vamos, una lógica impecable*, la dels Comuns, perquè això és el que proposa la seva moció. (*Aplaudiments.*)

I després hem de recordar que –ja ho he dit i ho diré les vegades que faci falta– el cinquanta-nou per cent de l'energia que tenim, que generem a Catalunya, ve a partir de les nuclears. Per tant –nosaltres ho hem dit i ho direm les vegades que faci falta–, l'energia nuclear és clau per a l'estabilitat energètica –és clau. Per això expressem, i ho direm, la nostra oposició frontal al tancament i al desmantellament de les nostres centrals nuclears, com Ascó I, Ascó II i Vandellòs II, que estan previstos precisament per al 2030 i el 2035. Perquè insistir en aquesta decisió, i a sobre sense un pla alternatiu que sigui realista i que sigui viable, és un suïcidi per als catalans i és un suïcidi polític. I ho direm les vegades que faci falta.

I després, una cosa. Perquè hem de tenir en compte que –ja que hi ha la consellera Paneque– cinc mesos ha durat el director general d'Energia, el senyor Serena. Per cert, senyor que era partidari d'allargar la vida útil de les centrals nuclears. I, tenint

en compte el que va costar trobar una persona per a aquest càrrec, estarem expectants a veure qui s'acaba designant des del Govern de la Generalitat.

I, en definitiva, perquè em quedo sense temps, aquesta moció és tot un manual d'autoengany energètic i d'ignorància. Tanquem les nuclears sense cap alternativa viable i ens encomanem al sol i al vent com si poguéssim, doncs, encendre i apagar el temps segons convingui. Una proposta tan sobirana, com diu el seu títol, que ens condemna a dependre, més que mai, de l'energia d'altres països. Però no patim, que potser, amb una miqueta de sort, les espelmes tornaran a estar de moda.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El seixanta per cent de tota l'electricitat generada a Catalunya és d'origen nuclear i l'emeten les tres centrals que tenim actives. Ho recordo perquè vostès ens tenen avesats a fer volar coloms amb propostes inviables i utòpiques que, en cas d'implementar-se, tindrien greus conseqüències per a Catalunya i per als catalans. Per tant, convé ubicar-se.

Compartim part del seu diagnòstic: molts consumidors i pocs productors. Saben què vol dir això? Que algú va patrocinar alegrement el «Volem acollir», l'«Aquí hi cap tothom», sense estudiar ni valorar prèviament la capacitat del país i les seves limitacions pel que fa a recursos. Vostès i totes les formacions que defensen la immigració massiva i invasiva, incloses aquelles que volen competències per tancar els CIEs o per fer cursos de drets humans als imams radicals, han contribuït a estressar el territori a tots nivells i en tots els àmbits. Ara no tenim llum, no tenim aigua, no tenim habitatge i no donem l'abast als jutjats i als centres penitenciaris. En poques paraules, ens falten quilowatts i ens sobren violadors i lladres.

I enmig d'aquest garbuix apareix la senyora Paneque i ens parla de la Catalunya dels 10 milions. Mentre juguen a veure qui la diu més grossa, el país entra en fase de zona tensionada, i no només en termes habitacionals. Catalunya no pot renunciar a les centrals nuclears. No si aspirem a ser autosuficients a nivell energètic, i cal que ho siguem, perquè l'endemà de restituir l'Estat català no anirem pas a picar a la porta d'Espanya i de França perquè ens donin corrent. Renunciar a la nuclear és sotmetre el país, en termes energètics, a potències estrangeres i, consegüentment, condemnar-lo a pagar el preu que se li imposi.

Aliança Catalana és aquí per garantir l'autosuficiència i independència energètiques de Catalunya, i la seva proposta advoca precisament pel model contrari. Volen que la nostra nació es vegi forçada a importar més electricitat, probablement de fonts menys sostenibles i a un preu molt més alt. No podem combregar-hi. En plena era de debats i transicions, advoquem per les renovables, però acompanyades de la instal·lació gradual de petits reactors modulars, eficients i segurs, que ens permetin estalviar costos i augmentar la producció de manera exponencial.

Les centrals que vostès volen tancar alimenten moltes famílies directament i indirectament. L'economia local de les zones on es troben ubicades se'n ressentiria greument. Si no hi ha un projecte de reindustrialització que les substitueixi, condemnaran aquests territoris a l'empobriment i a la despoblació. Però suposo que al seu país de Teletubbies això es resol molt fàcilment, per exemple, apujant els impostos a la classe mitjana o escanyant una mica més els autònoms, oi? No comptin amb nosaltres.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Haurem de canviar el Reglament per tal de fer dos minuts l'exposició de la moció i després cinc per poder contestar a tothom. I, tot i així, amb cinc, jo crec que no tindria temps.

Jo crec que el debat és interessant i, per tant... I ho dic seriosament. Crec que hi han moltes coses aquí que valdria la pena contestar, perquè valdria la pena donar informació veraç sobre el que estem parlant. Però, vaja, parlo de les esmenes. Hem acceptat les de la CUP, que reforçaven sobretot el paper de l'energètica. Hem transaccionat, com ja s'ha dit, també la majoria de les d'Esquerra, que ens ajuden també a aterrar les propostes territorialment. Agraïxo especialment al diputat Salvadó la seva bona disposició. També hem acceptat la majoria de les del PSC, que ens han ajudat també a apuntar algunes de les peticions. No hem pogut recollir les de Junts, que entenem que no ajudaven a millorar la moció, si bé també agraïm la voluntat de fer-ho.

Per cert, els parcs del 2023 que es van fer a tot l'Estat són l'equivalent a la potència de totes les nuclears. Per tant, es pot fer. Jo li demano també al diputat Calatayud que tingui més fe en els catalans. Els catalans som capaços de fer coses si ens deixen. Miri, a la Diputació de Barcelona, els Comuns, que diu que no fem coses..., doncs els comuns, que portem l'Àrea d'Acció Climàtica, hem destinat més de 180 milions a projectes de renovables als territoris –180 milions. És la segona administració que més hi inverteix després de l'Estat. La Generalitat ha de liderar això. I, per tant, podem fer-ho. No cal que estiguem només a l'abast de les nuclears. La realitat és una altra, per tant. No és que depenguem de les nuclears.

En fi, amb aquesta moció jo crec que, diputats i diputades –ho deia abans–, tenim una responsabilitat cap a les generacions futures. No és només el que ens passi ara. I hem de reforçar aquest compromís amb el medi ambient i amb els valors de l'ecologisme. Per això, sobretot, rebutgem qualsevol actitud negacionista davant la necessitat de transformar el nostre territori, com el cas d'algunes intervencions que ja hem escoltat, per cert, amb dades falses.

Hem de garantir que la transició energètica sigui un procés sobretot transparent, democràtic, descentralitzat i inclúsiu, on tothom hi sigui protagonista. A Catalunya, el nostre lloc al món pot esdevenir –pot, de debò– un referent mundial en la producció d'energia neta, renovable i justa. Fem-ho possible pel país i pel planeta.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del català
302-00072/15

I el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del català. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Aquí encara hi ha un boli, eh? Avui hi ha hagut un tràfec amb els bolis... *(Rialles.)*

El president

Haurem de fer una subhasta de bolis. *(Rialles.)*

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades... A les societats on hi ha jerarquia lingüística es desenvolupa una jerarquia d'usos lingüístics, i on hi ha jerarquia d'usos lingüístics, hi ha diglòssia, i on hi ha diglòssia, els processos de

substitució lingüística són aclaparadors, aclaparadorament reeixits. És exactament on som.

En aquesta cambra hi ha grups a qui aquest tema, tal com està, els està la mar de bé. De fet, porten més de tres-cents anys intentant arribar fins aquí. Alguns són menys belligerants i més políticament correctes per ideari polític, perquè se'ls suposa sempre al costat de les minories i dels febles. Fan veure que fan, intenten fer veure que fan, però no acaben de sortir-se'n ni de ser creïbles.

La interpellació de fa quinze dies al conseller de Política Lingüística va posar de manifest, crec, els moltíssims àmbits on el català té un ús residual, i també les seves causes. Va palesar la solitud que veiem d'un conseller que malda per tirar endavant, per implantar mesures que reverteixin la situació, però que rep massa sovint clatellots i desaires dels membres del Govern que el deixen en evidència. El Govern ha repetit una vegada i una altra que hi ha partit. Junts repetim, com tanta altra gent, una vegada i una altra, que no hi ha equip per disputar aquest matx i que som en temps de descompte. El Govern del PSC no vol disputar la pilota, no juga ni se la juga ni se la jugarà per la llengua.

Estem tots contenint la respiració a l'espera d'una nova sentència del Tribunal Constitucional. Tothom sap que els fonaments jurídics de les diverses sentències d'aquest tribunal s'han anat allunyant i allunyant de la voluntat del poder constituent del 1978. Aquest poder, aquesta voluntat, que es manifesta en els diaris de sessions del Congrés, en les actes de la Comissió d'Assumptes Constitucionals i Llibertats Públiques. Les sentències d'aquest tribunal fins a l'any 86 acceptaven que l'oficialitat de les llengües no castellaneres era, és una oficialitat a tots els efectes en els respectius territoris. Però la deriva a partir d'aquesta data que van seguir les sentències d'aquest tribunal fa que aquestes sentències ja puguin ser utilitzades a totes les universitats del món com a exemple del que no són bones pràctiques, com a exemple del que és un tribunal polític i polititzat i, en conseqüència, un tribunal desacreditat.

El nus gordià, per dir-ho clar, diguem-ho clar, és l'Estat. El nus gordià és el Govern d'aquest Estat, governi qui governi, es recolzi a qui es recolzi. El nus gordià només es podria desfer sense malmetre'l si situem el debat en el deteriorament i el menysteniment del concepte de cooficialitat i si es fa un cop de timó per ressituat-lo i recuperar-lo. Hi ha algun partit espanyol que hi estigui disposat? Hi ha cap partit espanyol que assumeixi, més enllà dels exercicis retòrics buits, el veritable –veritable– caràcter plurinacional de l'Estat espanyol? (*Pausa.*) Ja m'ho semblava. Per tant –i fa temps que ho sabem–, aquest nus només el podem desfer amb un tall esmolat i sec, quirúrgic.

Mentre ens reorganitzem per emprendre aquest nou embat, mentre, com diu l'himne, esmolem ben bé les eines, no ens cansarem de proposar mesures concretes, assequibles i a l'abast del Govern per avançar, si és que es vol avançar, en el coneixement i l'ús social del català. Mesures com afavorir la reciprocitat televisiva, buscar l'acord i el suport de la societat civil, recuperar l'ús del català a tot l'espectre de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, demanar que el Govern no abandoni mai la llengua i que sí que deixi de banda la diglòssia provincial i contraproduent a la que ens té acostumats no només el president Illa, però també sovint el president Illa. I proposem també que el Govern català insti l'espanyol a no posar-s'hi de perfil.

Proposem també mesures per a la llengua de signes catalana. Som i serem insistents en aquest tema, perquè el Parlament i el Govern s'han d'implicar a fons si volem que la inclusivitat sigui real i no una paraula buida, una altra paraula buida. Agraeixo el tarannà de les diputades dels grups que han presentat esmenes: Esquerra, vuit esmenes, i el PSC, quatre. De les dotze esmenes, nou han estat transaccionades i tres acceptades. I es van tancar totes gairebé al límit del termini establert. Les presses per tancar-les han fet que hi hagi algun error en la redacció de la moció, per la qual demano disculpes i que suposo que seran esmenades quan es publiquin.

I vull donar les gràcies a la diputada Ferret i a la diputada Vilalta i a tots vostès per la seva atenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes a la moció. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; molt bona tarda a tothom. Com ara ens explicava la diputada Renedo, aquesta és una moció sobre la situació del català que, de fet, és molt oportuna, que hem treballat amb diverses transaccions i esmenes, com ara també explicava la diputada de Junts, i en la qual hem generat un consens. I aquesta és una molt bona recepta per poder protegir i defensar la llengua catalana, generar consensos i defensar-los i evitar sortir de la confrontació partidista. Per tant, ho celebrem.

Com dèiem l'altre dia a la compareixença del conseller a la Comissió de Política Lingüística, on ens va venir a presentar l'enquesta d'usos lingüístics de la població de Catalunya, la llengua catalana i la defensa del català són una qüestió cabdal de país que ens interpel·la a tots, a tothom, evidentment a les institucions i aquí. En primer lloc, interpel·la el Govern de la Generalitat de Catalunya, a qui li tornem a reclamar aquesta ambició en la defensa de la llengua catalana, en l'ús de la llengua catalana a tot arreu, des de tots els àmbits. Evidentment, és una qüestió transversal. Però també interpel·la les entitats i les organitzacions, que veiem com s'estan posant en marxa més que mai amb diverses campanyes per protegir i defensar la llengua. I ens interpel·la també com a ciutadania amb aquesta actitud de mantenir el català, evidentment des del respecte, però justament des del respecte a la pròpia llengua, doncs, mantenir el català.

Mirin, no es pot entendre la situació de debilitat de la llengua que ens indicaven les dades de l'enquesta sense tenir en compte el paper de l'Estat, de l'Estat espanyol, un estat que ja ha jugat massa vegades en contra de la llengua. Ni propi ni propici, deia en un inici la moció i també reivindicava l'altre dia la diputada proposant d'aquesta moció, però que és la situació actual. Un estat on hi han cabut –malauradament, encara hi caben– croades judicials contra la llengua catalana, hostilitats contra la llengua també a nivell polític per arrabassar quatre vots. Potser aquells que van néixer per anar contra el català ja no són presents en aquest Parlament, però les seves idees, malauradament, encara sí; d'aquells que volen fer un problema de la llengua, quan és font de riquesa i eina, eina de cohesió, eina d'oportunitats, eina d'equitat. I, per tant, denunciem aquest estat hostil i denunciem aquestes actituds hostils. I reiterem justament això, que la llengua és eina de cohesió.

I, per això, Esquerra Republicana hem volgut afegir un punt en la moció en què proposem constatar que el català és llengua d'acollida de les persones nouvingudes a Catalunya, perquè facilita la integració, la igualtat d'oportunitats i, com dèiem, la cohesió social. I per això qualsevol legislació que es faci aquí o que es faci en l'àmbit de les Corts espanyoles, com, per exemple, la de les polítiques d'immigració, no pot oblidar això. No ho pot oblidar perquè és imprescindible que les polítiques migratòries, per exemple, vagin de la mà de les polítiques d'acollida i la inclusió. I aquí la llengua catalana hi té un paper fonamental.

També fem especial èmfasi en aquesta moció –i ho hem fet en aquesta moció i ho hem fet també a través d'esmenes– en el paper del sector audiovisual –importantíssim–, el paper motor de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, la defensa de la unitat de la llengua arreu dels Països Catalans. I, per tant, aquí treballar per aquesta unitat del domini lingüístic i la coordinació i col·laboració, doncs, a través de la plataforma 3Cat, que ens dona moltes possibilitats i oportunitats, però també

exigint al Govern espanyol aquest espai necessari per als múltiples que han de permetre la reciprocitat entre À Punt, IB3 i Televisió de Catalunya.

Hem incorporat també que el Govern faci una revisió d'aquelles lleis espanyoles per detectar-hi tots els articles discriminatoris i que es puguin corregir. De fet, és Plataforma per la Llengua qui ho denuncia l'any 2024: fins a 218 normes que es van fer a l'Estat eren discriminatòries amb el català i evidenciaven aquesta situació de desigualtat que hi veiem entre la llengua castellana i la llengua catalana.

De la moció compartim, evidentment, totes les referències a la llengua de signes catalana, i hi hem volgut afegir un punt també per refermar el compromís amb la defensa i la promoció de l'occità, l'aranès a l'Aran, tot garantint aquesta presència efectiva en tots els àmbits de l'aranès, i per impulsar el seu ús i protegir també el patrimoni lingüístic. Perquè, encara que aquesta era una moció principalment de la llengua catalana, quan parlem de política lingüística al nostre país no podem oblidar que l'occità, que l'aranès a l'Aran, és una llengua oficial del nostre país. I per això també l'hem volgut fer present en aquesta moció; una esmena que ha estat acceptada també per la diputada de Junts.

Per tant, donarem suport, com no pot ser d'altra manera, a aquesta moció, que defensa i protegeix la llengua catalana en diversos àmbits de la nostra societat. Volem posar de nou aquest consens, aquesta voluntat d'arribar a acords... I també agraïm a la diputada Renedo la possibilitat de construir aquestes àmplies majories i forjar aquestes àmplies majories reivindicant tota l'ambició i tot el compromís al Govern, com ho vam fer quan nosaltres estàvem al Govern la passada legislatura, on es va marcar aquest punt d'inflexió de prioritzar la llengua catalana, perquè és eina de cohesió i és eina de defensa de la nació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... En el Ple del passat mes de febrer vam debatre una moció sobre els drets lingüístics. I vaig començar la meua intervenció amb una reflexió. Els demanava què hi veníem a fer, al Parlament, i els suggeria que hi veníem a treballar al servei dels ciutadans i ciutadanes per construir una Catalunya millor. Doncs avui em refermo en aquest propòsit, perquè per servir la ciutadania i fer un país millor cal que actuem també a favor del català.

Vull recordar que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar estem compromesos amb la defensa dels drets lingüístics i que treballem per garantir l'equitat i la justícia per a tothom. Per avançar en aquest sentit, però, ens sembla que convé no abusar de la retòrica ni d'expressions altisonants. El que cal, com dèiem ja en aquell Ple de febrer, és servir-se de la proposta, la negociació i l'entesa. Altrament, correm el risc de perdre'ns en debats simbòlics mentre deixem passar un temps preciós per al català. El moment d'actuar és ara, no d'aquí a sis mesos, ni d'aquí a un any.

Diu el text d'aquesta moció que la societat catalana vol i pot seguir sent un agent essencial en la tasca per a la salvaguarda de la llengua i el seu foment, i vol i pot adquirir compromisos per al català. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar estem compromesos amb la llengua catalana, i és per això que hem treballat en aquesta iniciativa que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts, amb voluntat d'entesa i esperit propositiu, i atenent la situació del català amb la intensitat que es mereix. I aquí vull agrair la feina d'arribar a acords amb la diputada Renedo, arribant, doncs, a transaccionar les esmenes que hem presentat, i també dues d'elles amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; totes per contribuir a millorar-ne el text.

Fa poques setmanes que vam conèixer les dades de l'última enquesta d'usos lingüístics de la població, i fa pocs dies que el conseller de Política Lingüística ens en va presentar la valoració en comissió. Hem analitzat els resultats de l'enquesta amb atenció i hem constatat la situació delicada de la llengua catalana. Ens preocupa, per exemple, el contingent dels ciutadans que no fan servir mai el català. I ens amoïna que hi hagi àmbits en què la llengua té encara poca presència. Però som optimistes quan veiem que el català continua atraient parlants. Malgrat el marc demogràfic complex, amb una natalitat molt baixa i uns fluxos migratoris notables, la llengua catalana no perd parlants en nombres absoluts. Això sí, ens n'hem de felicitar, perquè això és un èxit col·lectiu.

Ara bé, la pèrdua de pes percentual del català ens preocupa, i és per això que veiem necessàries moltes de les mesures que proposa la moció que avui debatem. És evident que cal reforçar la presència i l'ús del català en tots els àmbits, que cal incrementar-ne el valor simbòlic i fer que continuï sent garantia de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats. Per aconseguir-ho és necessari que remem tots i totes en un mateix sentit, que tothom adquireixi i faci seus els compromisos a què fa referència aquesta moció. Uns compromisos que es recullen també en el pacte nacional per la llengua.

El pacte és un instrument sobre el qual s'ha treballat molt. És un document que marca horitzons, objectius i mesures; que conté calendaris i pressupostos, i que vol servir per esperonar i articular accions transversals del Govern en col·laboració amb els grups polítics i amb diversos agents i entitats socials. És per això que continuar ajornant la signatura del pacte *sine die* i, alhora, exigir moltes de les mesures que conté a través de mocions com la que avui debatem no sembla la millor manera d'avançar plegats. I, sens dubte, no sembla la millor manera de capgirar la situació en què es troba la llengua catalana. Una situació que és fruit de dinàmiques i processos als quals no s'ha parat sempre l'atenció que calia.

I és per això —i ja fent referència al posicionament de la moció—..., dir que, a excepció del punt 2, que hi votarem en contra perquè trobem que és d'un to inapropiat, i del punt 9.3, que, malgrat que no es veu viable poder dur a terme el que es proposa, ho valorem, donarem suport a la resta dels punts que recull la moció, que, com he dit, contribueixen a reforçar l'ús social del català. Totes elles, mesures que desitgem que ben aviat puguem implementar i impulsar encara més, sobretot quan tinguem aprovada aquesta eina de consens que ha de ser el pacte nacional per la llengua.

Moltes gràcies.

El president

Ara poden intervenir els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Bona tarda, conseller. Avui Junts ens torna a portar un clàssic, i és una de les seves mocions que suposadament són en defensa del català, però serveixen per a tot el contrari.

Veient el descens del català els darrers anys a causa de les seves polítiques, perpetuar-les no sembla la millor idea per defensar el català, però vostès segueixen entestats en el mateix. Els últims vint anys, amb governs nacionalistes i socialistes que tenen la mateixa política lingüística, l'ús del català ha caigut 13,4 punts.

Mirin, vostès parteixen d'una premissa errònia. No sé si ho fan per desconeixement o ho fan a propòsit, però a Catalunya hi ha dues llengües cooficials i que ens són pròpies: el català i el castellà. Dues llengües que conviuen amb normalitat en tots els entorns de la vida, i són llengües que utilitzen la immensa majoria de persones. I ja els hi dic: o vostès ho desconeixen, la qual cosa dubto, perquè entenc que

vostès surten al carrer, o simplement és que no els hi agrada. A vostès no els agrada Catalunya, i és que Catalunya és així, parlem català i parlem castellà.

Però entrem una mica més en el detall de la moció que ens presenten. És pràcticament tota invotable. En el punt 3 diuen que constaten que la societat catalana es caracteritza pel seu alt grau de compromís social i nacional. De veritat ho creuen? Creuen que tothom pensa exactament com vostès? Hi ha persones que, evidentment, sí, i per això tenen un grup parlamentari nombrós, senyors de Junts, però hi ha moltíssima altra gent que no, i per això vota altres opcions i altres partits polítics.

Al punt 4 demanen vostès posar calendari i pressupost, amb especial atenció a aquelles accions que suposen desplegar activitats inspectores i sancionadores, és a dir, perseguir i multar. Vostès pensen que la gent parlarà català a base de fuetades, a cop de multa? I el problema és que a vostès se'ls hi veu el llautó. A vostès realment no els mou una voluntat de defensa de la llengua catalana.

Per què vostès no ataquen mai cap establiment que retoli en altres llengües que no siguin el castellà? No s'atreveixen a perseguir i sancionar establiments que retolen en àrab, per exemple. A Catalunya n'hi ha molts, i l'àrab no és llengua ni oficial ni pròpia de Catalunya. Només volen perseguir, multar i extingir tot el que sigui en castellà. Deixin de perseguir petites empreses, autònoms i restaurants per retolar en castellà, si us plau. Respectin que cada establiment pugui utilitzar la llengua oficial que vulgui en els seus rètols i en la seva activitat.

Demanen també vostès a la moció que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –TV3, Catalunya Ràdio– compleixi amb el seu programa lingüístic. Però, és que no ho fan prou encara? Ho han arribat a fer fins i tot duent a terme espectacles lamentables i vergonyosos, com el de posar traductor a una persona que no parlava català en lloc de fer-li una entrevista en castellà. I això ja no és només un acte de mala educació o una falta de respecte cap a l'entrevistat, sinó que és un insult per a tots els catalans que parlem perfectament totes dues llengües.

Vostès han convertit el català en una llengua desagradable per a moltes persones a base d'imposicions i de sancions. I a mi em sap molt de greu, com a catalanoparlant, que vostès vulguin fer això també amb la meua llengua, utilitzar-la per separar, per dividir, per confrontar i per anar sempre contra el castellà.

A nosaltres ens trobaran per la defensa real de les llengües de Catalunya, i per això donarem suport a la majoria de propostes referents a la llengua de signes catalana i a l'aranès, perquè, quan es tracta de donar més eines i recursos a l'alumnat amb sordesa perquè puguin tenir un desenvolupament escolar i aprenentatge adequats, poden comptar amb el Partit Popular. Quan es tracta de defensar l'aranès i la singularitat de l'Aran, també. Però no comptin amb nosaltres per fer-nos triar entre el català i el castellà, perquè totes dues llengües són part de la nostra identitat, i no hi pensem renunciar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Avui Junts ens porta una moció que destilla un odi infinit cap a la societat catalana. Vagi per endavant la meua sincera enhorabona a l'hora de convertir cada debat d'aquest Parlament en una repetició del mateix monòleg victimista de sempre, que el que fa és dividir els catalans.

Jo..., la veritat, és que vostès viuen en un estat de paranoia constant. O sigui, repeteixen fins a la sacietat que el català està supeditat a l'espanyol, i, a més a més, diuen que el català està en perill d'extinció, i és que, a més a més, s'ho creuen. Això és el pitjor de tot.

Però és que l'última enquesta d'usos lingüístics de la població mostra, precisament, tot el contrari, i és que confirma que mai abans tantes persones a Catalunya han sabut i han usat el català: 2,2 milions el tenen com a llengua habitual, quasi 700.000 persones el combinen amb l'espanyol, i 6 milions l'entenen. És a dir, a Catalunya el cent per cent dels catalanoparlants inicials tenen el català com a llengua habitual o el comparteixen amb l'espanyol.

Ara bé, com que sé que continuaran repetint aquest mantra, doncs, els remeto als seus gurus, als de TV3, en què, al documental sobre el català, els propis lingüistes d'aquell documental afirmaven que el català tenia moltes coses, però que, precisament, que estigués en perill d'extinció era totalment fals.

Seguim amb els seus deliris. Proposen discriminació positiva, i els he de reconèixer que, de forma sibillina, han introduït un eufemisme a les esmenes per imposar el català a les subvencions i als contractes de la Generalitat. Segons vostès, tot en català és millor.

Imaginem-nos –un exemple, d'acord?– plecs d'un contracte públic: mateixes qualitats, mateixos temps, però una oferta és més barata. Quina triaran? La més cara, clar, perquè està en català. No dissimulen ni les seves maniobres per repartir-se el pastís.

A més a més, gosen demanar que s'eviti qualsevol disposició legal que resulti discriminatòria. Però si vostès mateixos, a la mateixa moció, amb la delicadesa que els caracteritza, proposen sancionar aquells que no utilitzen prou el català! Estupend, tu! Quina millor manera d'afavorir el català que a cop de multa.

Dos exemples de la seva clara imposició. Imposar una bústia a Sant Cugat perquè la gent delati aquells que no parlen suficient català, o, per exemple, en el cas d'una òptica, la multen per tenir, en primer lloc, el tiquet en espanyol, el canvien en català, però es deixen «*ojo izq.*» i «*ojo der.*», i per això multa de cinc-cents euros.

Ara bé, sens dubte, la meva part preferida és la seva obsessió per eliminar barres tecnològiques per aconseguir la reciprocitat televisiva entre Balears, Comunitat Valenciana i Catalunya; un intent més d'exportar el seu pensament únic. Però ja se'n poden anar oblidant, perquè el pancatalanisme mai serà aprovat, bàsicament a les urnes. (*Aplaudiments.*)

I, és més, per acabar-ho d'adobar, accepten una esmena d'Esquerra Republicana parlant de la integració dels immigrants exclusivament a través de la llengua, és a dir, sembla que l'únic que els interessa és que parlin català; és igual qui són, d'on venen i què venen aquí, a què fer, no? Vostès, o sigui, el que els hi dona..., l'únic que els importa és el com, i no el què. Els hi he de recordar que els gihadistes d'Alcanar o, per exemple, les persones que estan causant el caos a Salt també parlen català? Els hi he de recordar? Els hi he de recordar? (*Aplaudiments.*) Què més dona que parlin català si venen aquí a Catalunya a fer malbé la nostra regió? Aquests que provenen de cultures on es denigra la dona i que vostès anomenen «nouvingsuts» o «nous catalans» ja poden parlar català, que mai seran catalans.

En definitiva, senyors de Junts, el que et vincula a una pàtria és molt més que una llengua; són les arrels cristianes, els valors i el passat compartit. Jo mateixa penso i sento en català. Per tant, el patrimoni del català no és del separatisme; és de tots els espanyols que l'hem parlat durant molt de temps, (*aplaudiments*) és cultura i tradició i identitat d'Espanya. I negar això és negar la nostra història.

Aquí, en aquesta terra, el català i l'espanyol han conviscut, han anat de la mà durant més de cinc-cents anys. I, sincerament, no soc millor catalana per parlar català ni pitjor espanyola per fer-ho. Soc filla d'Espanya i soc filla de Catalunya, i estic orgullosa de la nostra història. I una llengua, com ja els hi he dit –ho reitero–, no defineix una nació. Una nació és molt més; és una història en comú i una unitat de destí.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades... Canviem una mica el to i, de fet, fins i tot una mica la regió. I vull aprofitar aquesta ocasió que parla de la situació del català per parlar-los de la situació d'una altra llengua que jo conec de prop per una experiència personal i professional d'abans de ser diputada. L'any 2001, jo vaig poder participar dins de l'equip local que va preparar l'expedient per a la declaració de patrimoni oral i immaterial de la humanitat de la llengua i les cultures del poble zàparo de l'Equador i de Perú. Era la primera vegada que la UNESCO feia aquestes convocatòries i començava a reconèixer els patrimonis orals i immaterials.

En aquell moment aquesta llengua la tenien com a llengua pròpia només cinc persones, cinc persones grans de la comunitat. Vam poder treballar tot un expedient per poder veure com intervenir en el rescat d'aquesta llengua i evitar que es perdés. Necessitava una implicació important de l'Estat de l'Equador i del Perú, que –no els hi explicaré cap secret– vint-i-quatre anys..., vint-i-cinc anys després no s'ha donat, aquesta aposta institucional ni aquests recursos. Van ser sobretot les ONGs de cooperació internacional i també l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament que en un projecte, el projecte Sasiku, de cinc anys, van contribuir al rescat d'aquesta llengua formant professors i joves en llengua indígena zàparo.

Però els hi haig de comentar que aquest dissabte va morir la darrera persona, la Mukutsawa, que parlava aquesta llengua com a llengua pròpia. Ara mateix ja no existeix cap persona que parli el zàparo com a llengua pròpia. I han passat vint-i-cinc anys. I això és una pèrdua, i és una pèrdua per als zàpares, evidentment, és una pèrdua per a l'Equador, però és una pèrdua per al món. Quan es perd una llengua, es perd un tros de món.

Evidentment, no estic dient, ni molt menys, que el català estigui en una situació de risc, ni en perill d'extinció, ni en amenaça de desaparició com estava i està la llengua zàparo, perquè podem imaginar que una llengua que ara mateix ja no té cap persona que la té com a llengua pròpia té molt poc recorregut com a llengua viva. Per tant, no estic dient, ni molt menys, que sigui el mateix, però, quan una llengua comença un procés de retrocés en la seva situació i en el seu ús social, comença un camí que pot ser perillós. I crec que aquesta és l'alerta que, una vegada i una altra, des del Parlament i des de la societat civil catalana se'ns fa arribar. Hem d'anar «al tanto», perquè estem vivint un moment que pot començar a retrocedir –ja està retrocedint– l'ús social del català, i això fa que requereixi mesures d'intervenció urgents, consensos urgents i que defensem tot allò que hem aconseguit.

Una de les línies de treball del projecte Sasiku, de la cooperació catalana, era fer intercanvis amb el Departament d'Educació. Anaven persones del Departament d'Educació a explicar-los a la gent de les llengües..., que treballaven en educació intercultural bilingüe a l'Equador com aquí es treballava amb el català a les escoles i com aquí es treballava per promoure l'ús social del català. Una de les coses que més admiraven era la immersió lingüística, efectivament, però també els mitjans de comunicació en català, com tenir mitjans de comunicació en català contribuïa a dignificar les llengües indígenes, no només per a aquells que les parlaven, sinó per a tota la població de l'Equador. Això allà no existia. Evidentment, no existia. I crec que és important que posem en valor que els mitjans de comunicació públics catalans segueixen sent una eina fonamental de defensa, salvaguarda i creixement del català. I crec que no els hem de posar en qüestió tot el temps, i crec que hem d'evitar que se sentin amenaçats, perquè amb això no els hi fem tampoc un favor a la feina que fan.

Crec que cal construir aquests consensos, i crec que moltes de les coses que estan en aquesta moció, que donarem suport a la majoria dels punts, haurien d'estar al pacte nacional pel català, que des que va començar aquesta legislatura sembla que estem a punt d'aprovar i que no aconseguim aprovar-lo. I aquí, conseller, sí que crec que el seu Govern hi té una responsabilitat i ha de donar unes explicacions, perquè fa molts mesos que no sabem què està passant exactament amb el pacte nacional. I que l'hi vam preguntar en la seva compareixença a la comissió, i vostè no va poder donar respostes. I crec que arriba el moment de que expliquem clarament què és el que està passant i com volem treballar per aconseguir el consens social necessari per a aquest pacte nacional per la llengua.

I, finalment, comentar que ens abstindrem al punt 2 de la moció, perquè considerem que el català segueix sent llengua cooficial a Catalunya, que no el va escapar l'Estatut; l'Estatut el que va fer va ser retallar, efectivament, l'ús preferent del català. Però creiem que la redacció del punt no és prou precisa, i per això ens abstindrem.

Gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; bon dia. Gràcies a la Carme per aquesta moció. Conseller, bon dia, també. Crec que és interessant que estiguem parlant cada Ple del tema del català, és interessant que la llengua sigui un punt important en aquest Parlament i que anem reiterant mocions. Crec que quan la vam veure vam trobar continguts molt encertats i, per tant, tampoc no vam fer propostes en el seu moment, perquè ja ens agradava bastant com estava proposada.

Tot i això, voldria llegir el punt primer de la moció tal qual ens va arribar quan es va presentar, que deia que l'«Estat espanyol no és ni ha estat mai un estat ni propi ni propici per als catalans, ni per a la seva llengua, cultura o desenvolupament polític, econòmic i social. La manca de consciència plurilingüística de l'Estat espanyol, governi qui governi, s'evidencia en la seva relació pràcticament monolingüe espanyola quan es dirigeix als ciutadans del País Valencià, les Illes Balears, Catalunya o la resta del domini lingüístic». Nosaltres estàvem molt d'acord amb com estava redactat aquest punt. És més, ho hem expressat diverses vegades: creiem que el marc jurídic actual, el marc que determina l'Estat espanyol, que fa que l'espanyol, que el castellà sigui l'única llengua obligatòria, deixa el català en un paper de llengua no necessària i, per tant, residual.

Ens agradava molt com estava, però després de la transacció amb el PSC s'ha convertit en un punt que no s'assembla en res amb l'original. I deixin-me que ho llegeixi també. Diu el punt ara: «És imprescindible que l'Estat tingui un compromís ferm per a l'ús i la normalització de la llengua catalana, especialment al conjunt de territoris del domini lingüístic, sent exemple en l'impuls i la promoció activa de la llengua i la cultura catalanes per aconseguir el màxim reconeixement en el marc europeu i internacional.» La veritat és que no s'assembla absolutament en res, ni el contingut ni res. Hem pensat que Junts havia agafat el mateix síndrome d'Estocolm que ja fa temps que afecta Esquerra. I, per si de cas era contagiós, ens hem estimat més no donar suport a aquest punt.

També volíem comentar els punts 4 i 5. Nosaltres estem d'acord amb els subpunts, amb el detall que hi exposeu. I aquests subpunts els votarem a favor, no hi tinc cap problema. Però en les introduccions parlo de reforçar, aprofundir i ampliar totes les accions de suport i foment a la llengua catalana que han de fer els departaments de la Generalitat. Parlo també de treballar, proposar, pactar mesures, compromisos concrets per reforçar l'ús social del català amb els diferents sectors socials

i econòmics. Parleu de posar calendari i pressupost a cada acció, i la veritat és que a nosaltres això ens sembla molt que és el pacte nacional per la llengua, no?, un conjunt d'accions calendaritzades, amb pressupost, que s'han de dur a terme des dels diferents departaments. Llavors, aquí el que ens costa una mica d'entendre és com pot ser que Junts ens proposi que instem el Govern a que dugui a terme una sèrie d'accions que el mateix Govern, al mateix temps, està instant Junts a que aprovi. I, llavors, creiem que no és ben bé el principi d'incertesa d'Heisenberg, però ens genera també una certa paradoxa, i no acabem de recolzar-lo.

Altres punts de la moció. I a partir d'ara ja estem d'acord amb tota la resta de continguts, amb la resta de moció. Quan parleu de l'aberració jurídica i democràtica que ha significat retallar un estatut que havia estat aprovat en referèndum pels ciutadans catalans, us recolzem plenament. Que la societat catalana té un alt grau de compromís social i nacional, hi estem també totalment d'acord. Creiem que en aquest moment qui salva la llengua és la tossuderia dels catalans, que ensenyem la llengua als nostres fills, que la mantenim a les converses, que ens entestem a utilitzar-la a les xarxes. I, per tant, també ens agrada que hi sigui, aquest punt. Amb esmenes d'Esquerra incorporades que parlen de llengua d'acollida, d'integració i d'igualtat d'oportunitats, doncs, totalment d'acord també.

Igualment, en els punts 6 i 7, en què demaneu que el català s'utilitzi de manera..., sempre, no?, als mitjans de comunicació públics i també per part del Govern..., doncs recolzem aquesta part.

Que instem el Govern espanyol a que també l'utilitzi, doncs, ho recolzem.

I, per últim, el suport a l'aranès i la llengua de signes catalana, que jo crec que també la Carme Renedo és un tema que sempre ens porta de manera recurrent a les seves mocions, i crec que també és molt important aquesta insistència en que recordem la llengua de signes catalana i vegem de quina manera es pot recolzar.

Doncs en conjunt recolzem la majoria de punts de la moció. Estem contents de que es parli català. Creiem que s'ha de parlar del català en aquest Parlament. I, per tant, molt agraïdes perquè presenteu aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa escassos cent anys, el català era la llengua de vora el noranta-cinc per cent de la població de Catalunya. De fet, bona part dels catalans no entenia ni parlava cap altra llengua. Poques generacions després, només el trenta per cent de la població de Catalunya és catalanoparlant. Què ha passat? Hem traït, hem renunciat a la nostra llengua? No. Catalunya ha set el conillet d'índies, un experiment dissenyat als despatxos de Madrid i validat als despatxos de Barcelona. En diuen «multiculturalitat»; és el títol amable amb què han batejat aquest procés de desnacionalització. Necessiten diluir el sentiment i la voluntat del nostre poble, però sobretot necessiten minar-ne la identitat. El dia que la nostra llengua sigui residual del tot, ja no tindrà cap sentit restituir l'estat català. Ho saben i juguen amb les quotes i els temps per arribar a aquest escenari. Saben que hi arribaran; només han de tenir una mica més de paciència –una mica més de paciència– i conservar les majories que ja ostenten dins aquest Parlament.

En Francesc Macià emetia emprèstits d'en Pau Claris, i vostès, que se'n declaren hereus polítics, només han set capaçs d'imprimir xecs en blanc al PSOE.

És possible salvar la nostra llengua? Sí. És possible fer-ho sense restituir el nostre estat? No. És possible restituir l'estat votant formacions polítiques que tenen deutes econòmics i judicials amb Espanya? No. Partint d'aquesta base poden fer mil redaccions com la que han presentat i dur-les als jocs florals que se celebren arreu de

Catalunya. Qui, en comptes de fer prosa i poesia, vulgui forjar un estat que vingui a Aliança Catalana.

Seny i ordre.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Moltes gràcies, president. Al senyor Pau Ferran li voldria agrair –i ho dic seriosament– el to. Sé que tindríem un problema si vostè votés a favor dels punts de la moció. Vaja, jo tindria un problema gros, sobretot amb el meu grup, i amb mi mateixa. (*Alguns aplaudiments.*)

Només dir... Com que realment és molt poc temps per fer la rèplica, només dues coses. No es persegueix. Vostès sempre parlen de la llei i de l'ordre. Doncs es demana que es compleixi la legislació vigent, eh? No es demana únicament el català en els comerços; ja m'agradaria, però això no és així en la legislació actual.

Diu que si la gent parlarà català a fuetades. Ho diu per allò de que «*el español nunca fue una lengua de imposición*»? (*Aplaudiments.*) Doncs nosaltres només demanem la llei. Les bufetades les hem rebut sempre nosaltres.

La senyora Júlia Calvet he de confessar que m'ha donat un disgust, perquè em pensava que vindria el diputat Acosta. (*Rialles i aplaudiments.*) I ara... Bé, perdoneu, eh? És que no sé què dir-los. Sempre em passa el mateix amb VOX, eh?, no sé què dir-los, perquè no hi veig arguments. Diuen que nosaltres tenim mantra. Vull dir, els mantres de VOX és que són... Un dia em penso que els analitzaré.

Al començament, no sé si... Alguna vegada ho he comentat, que al començament de ser aquí al Parlament em dedicava a veure qui guanyava entre VOX i el PP amb «*prófugos*», «*fugados*», «*separatistas*», i aquest tipus de paraules. Anava fent rànkings, allò, a veure qui guanyava. Em penso que ho tornaré a fer només per establir aquests mantres, no?, i poder-los dir: «Mira, avui han millorat», o: «Avui han estat més fluixos.» Per tant, no...

Lo que sí que m'ha arribat al cor és *la unidad de destino*. Li ha faltat allò de *unidad de destino en lo universal*, i llavors ja ho haguéssim tingut rodó. Evidentment, és dels temps que volem defugir, eh?, un record que no ens agrada.

A la Pilar, de la CUP, només donar-li moltíssimes gràcies perquè ha donat moltes idees. No tenim síndrome d'Estocolm, però sí que busquem el consens, sí que busquem avançar. Si no podem fer un metro, en farem mig.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Carme Renedo i Puig

Però gràcies, Pilar.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades d'aquesta tarda, que són els punts 20, 21, 22, 23 i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català (continuació)

302-00069/15

Iniciarem la votació amb la moció substanciada en el punt número 20, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atròfia del sistema educatiu català. I començarem la votació votant en bloc tota aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 108 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme (continuació)

302-00068/15

Tot seguit, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la lluita contra el crim organitzat i el terrorisme.

Començarem votant els punts 1, incloses totes les lletres, 5 i 6 de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Procedim a votar el punt 2.a, inclosa la capçalera.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 17 vots a favor i 10 abstencions.

Votarem ara de manera conjunta la capçalera del punt 2.b, els punts 2.b primer i 2.b segon, 2.c, 3, el punt 4.a, inclosa la capçalera, 4.b, 4.d, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

I acabarem votant el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els fons europeus Pròxima Generació (continuació)

302-00070/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els fons europeus Next Generation.

Comencem amb la votació del punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 61 vots a favor i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 3 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votarem, tot seguit, els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 52 vots en contra i 6 abstencions.

I acabarem votant el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 25 vots en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears (continuació)

302-00071/15

Votarem, a continuació, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia prevista per a la sobirania energètica, el desplegament de les energies renovables i el tancament de les centrals nuclears.

Votarem individualment cadascun dels punts.

Comencem amb el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Votem, tot seguit, el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 en contra i 35 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 62 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 27 vots en contra i 77 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 17 vots en contra i 10 abstencions.

Votem el punt número 11.

Comença la votació... No comença.

Ara comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 27 vots en contra i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del català (continuació)

302-00072/15

I, finalment, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del català.

Iniciarem la votació votant de manera conjunta el punt 1 i la capçalera del punt 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 25 vots en contra i 4 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 61 vots a favor i 6 abstencions.

A continuació votarem de manera conjunta els punts 3, 3 bis, 4.1, 4.2, 4.3, 6, 7, 8 i 8 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

També de manera conjunta votarem la capçalera del punt 9, el punt 9.2 i el punt 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 9.3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 10 vots en contra i 42 abstencions.

Atès que no hi ha cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i tres minuts.